

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การหลอมรวมของทัศนธาตุและการแยกจาก

ELEMENT MERGE AND SEPARATE LIVE

T121443

ยูทธชัย ตั้งวงษ์เจริญ

YUTHACHAI TANGWONGCHAROEN

ภพ.
313537
2555

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....**121443**
วัน, เดือน, ปี...**10.08.2555**

b.12/11/2555

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2555

KMITL-2012-AR-M-005-007

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

INSPIRATION FROM MOVEMENT AND INTERACTIVE

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF FINE ARTS PROGRAM IN VISUAL ARTS
FACULTY OF ARCHITECTURE
KING MONGKUT' INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2012

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ **KMITL-2012-AR-M-005-007** อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2012

FACULTY OF ARCHITECTURE

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การหลอมรวมของทัศนธาตุและการแยกจาก
ELEMENT MERGE AND SEPARATE LIFE
นักศึกษา นายยุทธชัย ตั้งวงษ์เจริญ
รหัสประจำตัว 53620914
ปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา ทัศนศิลป์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ม.ล.บุศยมาศ นันทวัน

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
อ.ดร.ม.ล.บุศยมาศ	นันทวัน	ดร.ม.ล.บุศยมาศ นันทวัน
รศ.อริยะ	กิตติเจริญวิวัฒน์	
รศ.กันจณา	ดำโสภี	กันจณา ดำโสภี
รศ.สุรพงษ์	สมสุข	สมสุข
รศ.สรธรรมรงค์	สิงหเสนี	สรธรรมรงค์

วัน / เดือน / ปี ที่สอบ 23 พฤษภาคม 2555 เวลา 11.00 น.

สถานที่สอบ สาขาวิชาศิลปกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์บุญสนอง รัตนสุนทรากุล)

คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

วันที่...31...เดือน...พฤษภาคม...พ.ศ...๒๕๕๕

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การหลอมรวมของทัศนธาตุและการแยกจาก
นักศึกษา	นายบุษชัย ตั้งวงษ์เจริญ
รหัสประจำตัว	53620914
ปริญญา	ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	ทัศนศิลป์
พ.ศ.	2555
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ดร.ม.ล.บุศยมาศ นันทวัน

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์โครงการนี้ ของข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องการก่อเกิดและการสลาย โดยการนำเอาทัศนธาตุของทัศนศิลป์มาใช้ ซึ่งในความคิดของข้าพเจ้า สิ่งแรกที่ถูกคิดในโลกนี้มาแต่ก่อนคือรูปทรงพื้นฐาน ได้แก่ สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม ผนวกกับกาลเวลา การทวิจำนวน ทำให้รูปทรงพื้นฐาน ตามธรรมชาติเหล่านั้นแปรเปลี่ยนสภาพเป็น มนุษย์ สัตว์ และบรรดาสรรพสิ่ง อำนวยให้ข้าพเจ้านำมาสร้างสรรค์ ภาพสะท้อนของการกำเนิดชีวิตของมนุษย์และสัตว์ ก่อนที่จะมาเป็นรูปร่างคน ได้อย่างมีรูปลักษณะจนถึงปัจจุบันนี้ สิ่งที่เป็นต้นกำเนิด โครงสร้างมนุษย์ชีวิต รวมไปถึงสภาพมนุษย์ที่มีร่างกายแปลกพิสดาร องค์ประกอบของร่างเหล่านั้นล้วนมาจากรูปทรงพื้นฐานทั้งสิ้น โดยแนวคิดในการสร้างสรรค์

ข้าพเจ้าตั้งคำถามว่า ถ้า มนุษย์ ไม่มีตา ไม่มีปาก หรือเกิดความผิดพลาดทางอวัยวะ สิ่งนั้นยังเรียกว่าเป็นมนุษย์หรือไม่ และการสร้างสรรค์สิ่งที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติโดยรูปทรงพื้นฐานที่ผิดแผกแตกต่าง ถือว่าความผิดพลาดทางอวัยวะเป็นสุนทรีย์ใช่หรือไม่ รวมไปถึงการจับแยกองค์ประกอบแต่ละส่วนของเค้าโครงใบหน้า อวัยวะ ของมนุษย์ออกจากกัน ความงามยังคงอยู่ไหม โดยงานชิ้นนี้ข้าพเจ้านำเสนองานศิลปะชุดนี้ด้วยเทคนิคทางคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่า Visual mapping และการจัดวางวัสดุประกอบสร้าง

Thesis	ELEMENT MERGE AND SEPARATE LIVE
Student	Mr.Yuthachai Tangwongcharoen
Student ID	53620914
Degree	Master of Fine Arts
Program	Visual Arts
Year	2012
Thesis Advisor	Dr. M.L Bussayamas Nandawan

ABSTRACT

This art project focuses on the formation and deformation of beings interpreted by my point of view based on Visual art's principles. I have learned that forms of beings; both living and non-living; began to exist on the planet are triangle, rectangle, and circle which are called 'Primary Forms'. When time passed for millions of years, these primary forms have evolved into humans, animals, plants, and countless categories of things. This knowledge is the major source that inspires me to create art pieces telling about the evolutionary process of humans and animals before they look like at present. Body structure of all humans and other beings; completed or deformed; originated from primary forms. In my art project, I question whether humans having no eyes, no mouth or having deformed organs still called humans? Can such creation be considered having aesthetic value? And if each part of human body structure is re-arranged or swapped, is it still considered as aesthetics?

I raised these questions about the possibility for artistic expression by computer -Visual Mapping and artificial objects installation.

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ บิดามารดา และพี่น้อง ของข้าพเจ้าที่ช่วยสร้างลักษณะ พื้นฐานความรู้แรกเริ่มจนถึงลักษณะนิสัยที่เป็นตัวข้าพเจ้าจนถึงทุกวันนี้ “บิดาของข้าพเจ้า เคยพูดไว้ว่า ถ้าอยากได้อะไรครอบครัวยุติสามารถช่วยได้แค่ การสนับสนุนทางการเรียนรู้ ส่วนประสบการณ์จะต้องหาด้วยสมองและสองมือของตนเอง” ทุกวันนี้คำ ๆ นี้ยังอยู่ในใจของข้าพเจ้าเสมอมา

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ อาจารย์ทั้งหลายที่สั่งสอนข้าพเจ้า ตั้งแต่เด็กเล็กไปดั้นมา จนปลูกฝังให้ข้าพเจ้าเป็นตัวของตัวเอง เช่นทุกวันนี้ สิ่งที่จะลืมไม่ได้เลย คือ กัลยาณมิตร เพื่อนสนิทและน้อง ๆ ทั้งหมดของข้าพเจ้า ที่คอยเป็นกำลัง ตลอดจนผู้ช่วยอย่างดี ไม่ว่าจะคำปรึกษาทางด้านต่าง ๆ ตลอดจนการช่วยเหลือลงแรง

นายยุทธชัย ตังวงษ์เจริญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และตัดทอนอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญรูป.....	VI
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมา.....	1
1.2 ความสำคัญของหัวข้อ.....	1
1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
1.4 ขอบเขตของโครงการ.....	2
1.5 แนวทางการศึกษา.....	2
1.6 แหล่งข้อมูล.....	3
1.7 คำศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา.....	3
บทที่ 2 อิทธิพลที่ได้รับจากการสร้างสรรค์.....	4
2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	4
2.1.1 จากการศึกษา ข้าพเจ้าได้สนใจนักปรัชญา ที่ชื่อ Jacques Derrida.....	4
2.1.2 บทความและปรัชญาโดย Jacques Derrida.....	7
2.2 ผลงานของศิลปินที่มี อิทธิพลต่องาน.....	34
2.3 เทคนิคที่นำมาศึกษา.....	37
2.3.1 Projection Mapping.....	37
2.3.2 โปรแกรมที่ใช้ในการทำงานศิลปะ นิพนธ์.....	38
2.3.3 เทคนิคการนำเสนอศิลปะนิพนธ์.....	38
บทที่ 3 ขั้นตอนการดำเนินงาน.....	39
3.1 ผลงานชุดนี้สร้างด้วยเทคนิค.....	39
3.1.1 Element Merge and Separate live 01 (Photo Installation).....	40
3.1.2 Element Merge and Separate live 02 (Video Art Single screen).....	45

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.1.3 Element Merge and Separate live 03 (Projection Mapping and Installation).....	45
บทที่ 4 การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์.....	47
4.1 Element Merge and Separate live 01.....	47
4.1.1 การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์.....	50
4.1.2 ขนาดภาพ.....	50
4.1.3 สี.....	50
4.2 Element Merge and Separate live 02.....	51
4.2.1 วิเคราะห์เสียง.....	53
4.2.2 การลำดับภาพ.....	53
4.3 Element Merge and Separate live 03.....	54
4.3.1 ลำดับของการเกิดของภาพ.....	56
4.3.2 การจัดวางองค์ประกอบของ Sculpture.....	56
บทที่ 5 บทสรุป.....	57
บรรณานุกรม.....	58
ประวัติผู้เขียน.....	59

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญรูป

รูปที่	หน้า
2.1 Sol Le Witt	34
2.2 ผลงานที่ Barolo Chapel ในปี 1999.....	35
2.3 ชื่อผลงาน "Inverted Six Towers" ในปี 1987.....	35
2.4 ชื่อผลงาน Four Sided Pyramid ในปี 1999.....	36
2.5 งานติดตั้งบนกำแพงที่ Whitney Museum of American Art in 2000 เลอวิตต์เพิ่มลงไปกำแพงโดยตรง.....	36
2.6 โซล เลอวิตต์.....	37
3.1 ชื่อผลงาน Element Merge and Separate Live 01.....	39
3.2 จากผลงานชื่อ Element Merge and Separate Live 01.....	40
3.3 ภาพบุคคลที่ถูกคัดเลือก มาทำเป็นงานศิลปะ.....	41
3.4 แสดงให้เห็นขั้นตอนในโปรแกรม Adobe Photoshop.....	42
3.5 ภาพการทดลอง โดยตัวงานขึ้นจากกระดาษไข.....	42
3.6 Element Merge and Separate Live 01 (Environments) เมื่อทดลองกับแสงอาทิตย์ เป็นฉากหลัง.....	43
3.7 Element Merge and Separate Live 01(Environments) เมื่อทดลองวางซ้อนกัน จำนวน 3 รูป.....	43
3.8 Element Merge and Separate Live 01(Environments) เมื่อทดลองซ้อนวางซ้อนกัน เพื่อให้เห็นการรวมของช่องว่างสามเหลี่ยมที่วางเหลื่อมกัน.....	44
3.9 สภาพแวดล้อมที่ทำให้ผลงานเกิดมิติ Element Merge and Separate Live 01 (Environments) ถ่ายให้เห็นมิติมุมเอียง 45 องศาของสามเหลี่ยม.....	44
3.10 ภาพจากโปรแกรม After Effect Cs 5.....	45
4.1 ภาพวันติดตั้งผลงานที่หอศิลป์ G23.....	47
4.2 ผลที่เกิดจาก การทำปฏิกิริยากับ สภาพแวดล้อม.....	47
4.3 ภาพผลงานกับ สภาพแวดล้อมทั่วไปของงาน.....	48
4.4 ภาพการติดตั้งผลงาน ที่หอศิลป์ G23 (มศว.).....	49
4.5 ชิ้นงานกับการทำปฏิกิริยากับ สภาพแวดล้อม.....	49
4.6 แสดงการเคลื่อนไหวของงาน.....	51
4.7 บรรยากาศของของผู้ชมงาน ณ.หอศิลป์ G23.....	52
4.8 ภาพประติมากรรมกระดาษขนาดเล็ก.....	54

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญรูป (ต่อ)

รูปที่	หน้า
4.9 การจัดวางประติมากรรมกระดาศขนาดเล็ก.....	54
4.10 การทำปฏิกิริยา กับแสง Visual Mapping.....	55
4.11 การทำปฏิกิริยา กับแสง Visual Mapping.....	55

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมา

เกิดจากรื่องราวโลกส่วนตัวของข้าพเจ้า การมองเห็นถึงต้นฉบับ (Original) ของวัตถุไม่ว่าจะเป็น คน สัตว์ หรือ สิ่งของ ที่อยู่รอบตัวและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ข้าพเจ้าพบ โดยมุมมองในรูปแบบต้นฉบับ (Original) ที่ข้าพเจ้ามองเห็นเหล่านั้นข้าพเจ้ามองเห็นรูปทรงทางทัศนธาตุ (Primary Form) ของวัตถุเหล่านั้น

1.2 ความสำคัญของหัวข้อ

ในโครงการวิทยานิพนธ์นี้ข้าพเจ้าได้เห็นสาระของการก่อตัว ของรูปทรงต่างๆ ที่นำมาประกอบกัน โดย เมื่อนำรูปทรงต้นแบบ (Original) เหล่านั้นมาแยกส่วนและประกอบกัน ใหม่ จะทำให้เกิด สิ่งใหม่ที่สร้างสรรค์ และมีติใหม่ๆ เข้ามาในงาน โดยที่ข้าพเจ้า ได้ศึกษาจึงได้ทราบถึงทฤษฎี การรื้อสร้าง (Deconstructivism) ได้ทราบถึงตรรกะ ที่เกี่ยวกับรูปทรง การแตกตัวเป็นชิ้นส่วนเล็กและเชื่อม โยงกับแนวคิดนามธรรม

1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.3.1 เพื่อทดลองแนวคิดของข้าพเจ้าที่ตอบคำถามตนเอง ที่ตั้งไว้ว่าถ้ามนุษย์ ไม่มีตา ไม่มีปาก หรือ เกิดความผิดพลาดทางอวัยวะ สิ่งนั้นยังเรียกว่าเป็น มนุษย์หรือไม่ และการสร้างสรรค์ สิ่งที่เกิดขึ้น จากธรรมชาติ โดยรูปทรง primary form ที่ผิดแผกแตกต่าง ถือว่าความผิดพลาดทางอวัยวะเป็น สุนทรีย หรือเปล่า รวมไปถึง การจับแยก องค์ประกอบ แต่ละส่วนของเค้าโครง ใบหน้า อวัยวะ ของมนุษย์ออกจากกัน ความงามยังคงอยู่หรือไม่

1.3.2 เพื่อศึกษาผลตอบรับของผู้ชมงาน ว่ามีการรับรู้ตรงกับความตั้งใจของข้าพเจ้าเพียงใด และมีความรู้สึกอย่างไรกับงานของข้าพเจ้าที่ได้ทำขึ้นมา

1.3.3 ศึกษาวิธีการนำเสนอประเภท Visual Image , Projection Mapping , Optical Art , Illusion Art นำมาสะท้อนเป็นงานศิลปะในรูปแบบของข้าพเจ้า

1.4 ขอบเขตของโครงการ

ทุกวันนี้ข้าพเจ้าทำงานเกี่ยวกับ สื่อสมัยใหม่ (New Media) ซึ่งขณะ ข้าพเจ้าได้ค้นคว้าและศึกษาสิ่งใหม่ๆตลอดเวลา จนได้แนวทางที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างสรรค์งานศิลปะของข้าพเจ้าโดยใช้แก่น ที่ออกมาจากจิตใจและสิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจ ข้าพเจ้าได้นิยามสิ่งที่ข้าพเจ้าทำนั้นว่า Experimental Art (งานศิลปะแขนงหนึ่งใน New media) ว่าศิลปะกับการทดลอง ซึ่งสิ่งนี้จะสร้างสรรค์สิ่งที่แปลกใหม่ แปลกตา ขึ้นมาโดยใช้สื่อในรูปแบบ New media

ผลงานแสดงผ่าน Projection / Sculpture / Photograph print on paper ทั้งหมดจะถูกจัดวางอยู่ในห้องแสดงแต่ละชั้นเชื่อมโยงด้วยประเด็นหลักของโครงการศิลปะ ที่ชื่อว่า “Element Merge and Separate Live” แต่เนื้อหาแต่ละชั้นเปลี่ยนแปลงตามแนวคิดของข้าพเจ้าดังนี้

ผลงานชิ้นที่ 1 ชื่อผลงานว่า Element Merge and Separate Live หมายเลข 01 ทำด้วยเทคนิค

Projection mapping on paper Sculpture

ผลงานชิ้นที่ 2 ชื่อผลงานว่า Element Merge and Separate Live หมายเลข 02 ทำด้วยเทคนิค

Photo Retouch & Di-cut

ผลงานชิ้นที่ 3 ชื่อผลงานว่า Element Merge and Separate Live หมายเลข 03 (Single Screen) Projection on Wall

1.5 แนวทางการศึกษา

- สังเกตการทำงานศิลปะจาก website ที่น่าเชื่อถือ
- รวบรวมบทความ ที่มีเนื้อหาสาระที่ตรงเรื่องกับหัวข้อที่ต้องการจะศึกษา
- ศึกษาอิทธิพลจากผลงานศิลปกรรม และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ศึกษา

ข้าพเจ้าได้ศึกษางาน Projection mapping ของกลุ่ม ศิลปินชาวสวีเดนชื่อกลุ่มว่า ANTIVJ ซึ่งศิลปินกลุ่มนี้ได้ทำงานเกี่ยวกับ Illusion Art โดยผ่านวิธี กระบวนการ Projection mapping รวมถึงข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจมาจาก งาน Minimalism ของ Sol Le Witt ซึ่งข้าพเจ้าได้นำงานสองรูปแบบมาผสมกัน ทำให้เกิดงาน Mix media และ New media ในรูปแบบของข้าพเจ้า

1.6 แหล่งข้อมูล

1.6.1 หนังสือ Art Now เล่ม 2

หนังสือ Art and Electronic age

1.6.2 Websites

1. www.motionographer.com
2. www.vimeo.com
3. www.youtube.com

1.7 คำศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

Composite	หมายถึง	การจัดองค์ประกอบของภาพโดยผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์
Render	“	การประมวลผลและแสดงผลของภาพ
Projection	“	การฉายมีเดีย
Mapping	“	การนำมีเดียที่ฉายมายังที่วัสดุใดวัสดุหนึ่ง
Di-cut	“	การตัดทอนจนเหลือแต่วัตถุที่ต้องการ
Retouch	“	การตกแต่งภาพ
SLR	“	กระบวนการจัดแสงและเงารวมถึงการแสดงผล
อักษรย่อจาก (Shading/Lighting/Rendering)		
AE	“	ชื่อของโปรแกรมสำหรับการทำ Visual
อักษรย่อจาก (Adobe After Effect)		
Pixel Aspect Ratio	“	อัตราส่วนของภาพ
Resolution	“	ความละเอียดของภาพ มีหน่วยเป็น Pixel

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

อิทธิพลที่ได้รับในการสร้างสรรค์

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 จากการศึกษา ข้าพเจ้าได้สนใจนักปรัชญา ที่ชื่อ Jacques Derrida

Jacques Derrida เป็นนักปรัชญาฝรั่งเศส เชื้อสายกานีเนตแอลจีเรียน ผลงานของเขาได้ส่งผลกระทบต่อความคิดและชีวิตของปัญญาชนไปทั่วโลก จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ผลงานของเขารวมทั้งหมดมีมากกว่า 400 เล่ม ในส่วนของพื้นที่เกี่ยวกับการวิจารณ์เชิงปรัชญา และวรรณกรรมเพียงลำพัง Derrida ได้ถูกอ้างอิงมากกว่า 14,000 ครั้ง ในบทความต่าง ๆ ตามนิตยสารตลอดเวลา 17 ปีที่ผ่านมา

เมื่อไม่นานมานี้ เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขาได้รับการตีพิมพ์ให้เป็นบทความเด่นในนิตยสาร The New York Times ผลงานวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกมากกว่า 500 เรื่อง ทั้งจากสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และแคนาดาถือเอางานเขียนของเขามาใช้ในฐานะที่เป็นข้อมูลชั้นปฐมภูมิ เขาได้ก้าวขึ้นมาโดดเด่นในอเมริกา ด้วยระเบียบวิธีการเชิงวิพากษ์ และปรัชญาเกี่ยวกับ "การรื้อสร้าง" (deconstruction) ปัจจุบัน แนวทางความคิดนี้ที่ยังคงเป็นเอกลักษณ์ของตัวเขาอยู่อย่างต่อเนื่อง

ผลงานต่าง ๆ ในแนวทาง "การรื้อสร้าง" ของ Derrida โดยรวม ได้ถูกนำไปสัมพันธ์กับปรากฏการณ์ทั่ว ๆ ไปของ "Postmodernism" ทฤษฎีต่างๆเกี่ยวกับ Postmodernist และท่าทีต่าง ๆ ปรากฏตัวออกมาในหลากหลายรูปแบบ ในขอบเขตของทฤษฎีทางสังคมและการเมือง สิ่งที่ทำให้ Postmodernist รวมกันเป็นเอกภาพนับจาก Foucault ถึง Baudrillard, จาก Lyotard ถึง Derrida และคนอื่น ๆ ส่วนใหญ่แล้ว เป็นเรื่องของการท้าทายและการปฏิเสธเกี่ยวกับคุณค่าความจริง รวมถึงความสามารถในเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับความยุติธรรมและสันติภาพของสถาบันต่าง ๆ ทางการเมืองและเศรษฐกิจ ที่บรรลุถึงในยุค Modern เช่นเดียวกับหนทางอันหลากหลายซึ่งพวกเขาต่างรู้และกระทำกัน เพื่อจะอธิบายและทำความเข้าใจตัวของเราเอง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในอาณาจักรของทฤษฎีและคำอธิบายในช่วงหลัง ๆ แนวคิดเกี่ยวกับ "การรื้อสร้างนิยม" (deconstructionism) ของ Derrida เป็นสิ่งที่กระตุ้นปลุกเร้า แม้ว่ามันจะไม่ได้เป็นการ โค้นล้ม, ในการตั้งคำถามหรือข้อสงสัยต่อหลักฐานที่แน่ชัดในตัวเอง, ตรรกะ และลักษณะที่ไม่เคยพิจารณากัน เกี่ยวกับคู่ตรงข้ามต่าง ๆ (dichotomies) ที่พวกเราดำรงอยู่กับมัน อย่างเช่น "การถูกกฎหมาย กับ การผิดกฎหมาย", "การมีเหตุผล กับ ไร้เหตุผล", "ข้อเท็จจริง กับ เรื่องที่แต่งขึ้น", หรือ "ข้อมูลการสังเกต กับ จินตนาการ" เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในช่วงระหว่างทศวรรษที่ 1960s Derrida ได้ตีพิมพ์ผลงานที่ได้ส่งอิทธิพลอย่างหลากหลายใน Tel Quel, ซึ่งเป็นนิตยสารที่รวบรวมความคิดทฤษฎีแนวก้าวหน้าของฝ่ายซ้ายของฝรั่งเศส (France's forum of leftist avant-garde theory) เข้ามาได้ ท่ามกลางผลงานหลายต่อหลายชิ้นในกลุ่มนี้ ไม่เพียงสัมพันธ์กับแนวคิด Postmodernism ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเท่านั้น แต่ผลงานเหล่านี้ยังไปสัมพันธ์เชื่อมโยงกับนักคิดคนอื่น ๆ อย่างเช่น Bataille, Barthes, Kristeva, และอีกหลายคน

Derrida ได้สอนกระบวนวิชาปรัชญาอยู่ที่มหาวิทยาลัย Sorbonne นับจากปี ค.ศ.1960-1964 และที่ The Ecole Normale Supérieure ตั้งแต่ปี ค.ศ.1964-1984 เคยเขาเป็นผู้อำนวยการอยู่ที่ The Ecole des Hautes Etudes en Science Sociales in Paris นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1986 เขาได้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ทางปรัชญา และได้ไปบรรยายในกระบวนวิชาวรรณคดีฝรั่งเศส และวรรณคดีเปรียบเทียบที่มหาวิทยาลัย California, Irvine และยังบรรยายในสถาบันการศึกษาต่างๆ ทั้งสองฝากฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกอย่างต่อเนื่อง

ข้าพเจ้าได้พบว่ามีคำนิยามต่อ Derrida ที่ว่า **“Derrida” อันที่จริง เขาไม่เพียงเป็นนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงเท่านั้น บางทีเขาอาจจะจะเป็นนักปรัชญาซึ่งมีชื่อเสียงมากที่สุดของโลกในเวลานี้”**

ข้างต้นนี้เป็นคำพูดของ Dinitia Smith, นักเขียนที่มีพรสวรรค์และน่าสนใจคนหนึ่งของนิตยสาร New York Time ที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งได้เขียนเรื่อง "Philosopher Gamely in Defense of His Ideas." Dinitia Smith ได้มอบความไว้วางใจ และแสดงความมั่นใจในบทความตอนหนึ่งว่า, "นักวิชาการคนหนึ่ง ...แย้งแก่ Derrida และถามเขาว่า ให้ช่วยนิยามความหมายเกี่ยวกับคำว่า "การรื้อสร้าง" (deconstruction), ระเบียบวิธีที่ยู่ยากดังที่รู้จักกันไป และมีอิทธิพลอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับการสืบสวน ซึ่งเขาได้คิดขึ้นมามากกว่าสามทศวรรษแล้ว Derrida ตอบว่า "ทำมันเลยกับคำถามหรือข้อสงสัยท้ายสุดของคุณอันนี้", นักวิชาการคนดังกล่าวได้รับคำแนะนำเพราะเหตุว่าคำถามแบบนี้มันได้ส่งผลให้บรรดานักทฤษฎีรื้อสร้างทั้งหลายรู้สึก "ประหลาดในอารมณ์" ขึ้นมา

ถ้าเผื่อว่าการรื้อสร้าง (deconstruction) เป็นสิ่งที่ไม่สามารถจะสนทนาถึงมันได้แล้ว การรื้อสร้างมันคืออะไร? การนิยามความหมายมันผันแปร ไปตลอด จากคำอธิบายจาก 7 หน้ากระดาษ ตามมาด้วยหมายเหตุอีก 4 หน้ากระดาษ หรือการอ้างอิงอีก 11 หน้า แล้วศาสตราจารย์ Derrida ตัวของเขาเองนั้นให้นิยามมันอย่างไร? แน่นอน เขาได้อธิบายถึงคำ ๆ นี้ในงานเขียนชิ้นมหิพารจำนวนมาก เช่นเดียวกับในบทสัมภาษณ์ที่ได้รับการตีพิมพ์ อย่างเช่น Deconstruction in a nutshell : a conversation with Jacques Derrida. สิ่งที่ Smith รายงานเกี่ยวกับการสนทนาของพวกเขา ณ Polo Grill มีดังต่อไปนี้ :

"เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะตอบ" Derrida กล่าวว่า "ผมสามารถทำได้เพียงบางอย่างซึ่งจะทำให้ผมเกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจเท่านั้น" แต่หลังจากค่อย ๆ แหย่ต่อไป เขาก็พยายามขึ้นมาบ้าง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

"บ่อยครั้ง ผมอธิบายการรื้อสร้างในฐานะที่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้น มันไม่ใช่ภาษาศาสตร์บริสุทธิ์ ทั้งนี้เนื่องจากว่า คุณสามารถนำมาเกี่ยวพันกับภาษาหรือข้อความต่าง ๆ (texts) นอกจากนี้ คุณสามารถที่จะ "รื้อสร้าง" การแสดงออกที่ปรักปราย, จังหวะของการเคลื่อนไหวในการร่ำรำ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไม ผมจึงขยายหรือเพิ่มเติมแนวความคิดเกี่ยวกับภาษาหรือข้อความออกไป"

ชื่อของ Derrida ได้รับความนำขึ้นมาในการโต้เถียงกันต่างๆ ซึ่งปกคลุมบรรยากาศของการถกเถียงถึงคนใดคนหนึ่ง มักจะสงวนเอาไว้สำหรับนักการเมืองทั้งหลายโดยเฉพาะ ในปี ค.ศ.1992 ณ มหาวิทยาลัย Cambridge ได้มีการมอบปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์อันทรงเกียรติแก่ Derrida ที่ได้กระตุ้นปลุกปั่นให้เกิดการถกเถียงอภิปรายที่เร้าอารมณ์ท่ามกลางคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะสมาชิกอาวุโสของมหาวิทยาลัย. ผลสุดท้าย ซึ่งเป็นขั้นตอนพิเศษของการเสนอให้มีการลงคะแนนเสียง, ได้ก่อให้เกิดรอยร้าวขึ้นมาเป็นครั้งแรกขึ้นมาในรอบ 29 ปี ผลปรากฏของการลงคะแนนเสียงออกมาคือ 336 - 204 เสียง ที่เลือกและแสดงความชื่นชมในตัว Derrida (อันนี้เป็นชัยชนะแบบถล่มทลาย โดยแท้จริงอันหนึ่งในบริบทของการเมืองทั่ว ๆ ไป) และในบรรยากาศของการถกเถียงกันอันแหลมคมและการไม่เห็นด้วยต่าง ๆ นั้น เรื่องการล้อเลียนไม่เป็นที่รู้จัก ศาสตราจารย์ทางด้านภาษาอังกฤษแห่งมหาวิทยาลัย Stanford, John L'Heureux, ซึ่งเป็นทายาทนักทฤษฎีวิพากษ์และการรื้อสร้างคนหนึ่ง ได้ให้ความหวังถึงกาลภายหน้าต่อผู้อ่านเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงไปอย่างถึงรากอันมีผลกระทบต่อโครงสร้างในโลกวิชาการในงานเขียนของเขา *The Handmaid of Desire: ว่า ภาควิชาฯ [ภาควิชาทฤษฎีและวาทกรรม - The Department of Theory and Discourse]* คือความฝันของเขา; มันจะเป็นการปฏิบัติการศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งจะรวมไปถึงวรรณคดีเปรียบเทียบ, ความคิดสมัยใหม่, และภาควิชาที่สอนเกี่ยวกับเรื่องของภาษาที่เป็นภาควิชาเล็ก ๆ ทั้งหมด - ไม่ว่าจะ เป็น ฝรั่งเศส, รัสเซีย, และสเปน ที่คุณพูดถึง มันจะหยิบเอางานเขียนทั้งหมดขึ้นมา, เท่า ๆ กับความเมินเฉยอย่างสิ้นเชิงต่อชื่อเสียงของนักประพันธ์ หรือหลักการแบบตะวันตก หรือธรรมชาติของงานเขียนในตัวมันเอง - ไม่ว่าจะมันจะเป็น *Bovary* ของ Flaubert หรือรูปแบบเอกสารการเสียดสีภายในปี 1950 หรือฉลากสินค้าบนกระป๋อง Campbell's soup ... - และเสนอสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดต่อการตรวจสอบ, วิเคราะห์อย่างเอาใจจริงเอาจัง, เข้มข้น, เกี่ยวกับพัฒนาการขั้นสุดท้ายในทฤษฎี transliterature เชิงอภิปรายญา อะไรก็ตามที่ทฤษฎีต่าง ๆ เหล่านั้นอาจเป็นไปได้ ที่ไหนก็ตามที่พวกมันจะนำไป

แต่อย่างไรก็ตาม คุณค่าต่าง ๆ อันหนึ่งในงานเขียนของ Derrida และฐานะตำแหน่งทางปรัชญาและขนบจารีตของปัญญาชน ซึ่งเขากระทำมา Derrida เป็นนักทฤษฎีเชิงปฏิบัติที่เลื่องลือ ผู้ซึ่งนับเวลาเป็นปี ๆ ได้ต่อสู้ในทางการเมืองหลายต่อหลายครั้ง รวมถึงเรื่องสิทธิอันชอบธรรมต่าง ๆ ของชาวอัลจีเรียที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศฝรั่งเศส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2. บทความและปรัชญาโดย Jacques Derrida

Jacques Derrida เคยถามตัวเองในความเรียงเมื่อไม่นานมานี้เรื่องหนึ่งว่า บรรดานักนิรุกติศาสตร์ในอนาคตจะสามารถทำความเข้าใจได้หรือไม่ว่า สิ่งที่บรรดานักปรัชญาทั้งหลายในอดีตและปัจจุบัน หมายถึง โดยการนำ "คำ" (the word) มาทำหน้าที่เป็น "ตัวแทน" (representation) สิ่งต่างๆ มันหมายความว่าอะไรจริงๆ ถ้าเผื่อว่าภาษาต่างๆ ของเราตายไป ไม่ว่าจะเป็ภาษาฝรั่งเศสหรืออังกฤษก็จะไม่ทำให้เกิดความแตกต่างขึ้นมาเลย สำหรับประเด็นของเขาก็คือว่า "ตัวแทน" (representation) เป็นเพียงทอมหนึ่งในศัพท์ปรัชญา ที่ซึ่งตัวมันเองคล้ายกับภาษาที่ตาย (Derrida 1982a: 298) ลองพิจารณาประเด็นของเขาในทางที่ต่างออกไปอีกอันหนึ่ง บรรดานักปรัชญาและนักทฤษฎีทั้งหลายควรยอมรับว่า แม้ "คำ" (the word) จะถูกนำมาใช้เป็น "ชื่อเรียก" (the name) สำหรับปัญหาปรัชญามาตลอดในลักษณะสมมุติ แต่ความหมายของมันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างถึงรากมาโดยตลอดประวัติศาสตร์ปรัชญา และเราจะถูกทำให้เข้าใจผิด ถ้าหากว่าเราคิดว่าเรากำลังใช้มันในหนทางเดียวกัน หรือแม้ว่าเราจะคิดกันไปว่า เรายังคงมีการใช้มันในความหมายเดิมอยู่

ความน่าหนักใจต่าง ๆ เกี่ยวกับ "ความในใจ" (mind) และ "ความคิด" (idea) ที่เป็นตัวแทนความจริงอย่างเหมาะสม มันได้ถูกแทนที่ เมื่อผู้คนเริ่มที่จะไม่แน่ใจว่า พวกเขาอยู่ในสิ่งที่พวกเขาหมายถึงโดย "ความคิด" (idea) หรือไม่ลองเปลี่ยนกลับมาถึงปัญหาที่ว่า "ภาษา" เป็น "ตัวแทนความจริง" อย่างไร โดยหลีกเลี่ยงปัญหาต่าง ๆ ของศัพท์ที่เกี่ยวกับความในใจ และทอมต่างๆ อย่างเช่น "ความคิด" (idea), แต่มาอธิบายถึง "การเป็นตัวแทน" (representation) เป็น "การอ้างอิง" (reference) ซึ่งมันก็ยังจะไม่ใช่ข้อยุติการถกเถียงกันระหว่างพวก "สัจนิยม" (realists) กับ "อุดมคตินิยม" (idealists) แต่อย่างใด การเข้ามาแทรกของ Derrida มีนัยยะว่า ถ้าหากมันมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ซึ่งคลอไปกับการใช้ความคิดเกี่ยวกับการเป็นตัวแทน (representation) ก็ไม่ต้องดำเนินไปตามรอยนั้น สิ่งเหล่านั้นคือปัญหาชั่วคราวของปรัชญาและมนุษยศาสตร์โดยการสร้างศัพท์และการใช้ศัพท์ที่เป็นทางเลือกในเชิงทฤษฎี ซึ่งหากไม่มีการอุปมาเกี่ยวกับตัวแทน (metaphor of representation) ปัญหาต่างๆ จะไม่หดหายไปไหน แน่แน่นอนมันใจได้เลยว่า ปัญหาอื่น ๆ จะเกิดขึ้นตามมา ดังนั้นจึงไม่มีการรับประกันใด ๆ ว่าปรัชญาหรือศาสตร์ต่าง ๆ ดังว่าจะถูกนำมาใช้ได้ดีกว่าโดยหนทางใหม่ ๆ ของการพูดและการเขียนความคิดมาตรฐานเกี่ยวกับ "ความก้าวหน้า" (progress) จะต้องถูกยกเลิกหรือทิ้งไปได้เลยพร้อมด้วยเรื่องของการเป็นตัวแทน (representation) สำหรับ "ความก้าวหน้า" เป็นส่วนหนึ่งของ "ภาพของการเป็นตัวแทน" ที่ตีความหรืออธิบายในฐานะว่า "ได้" "ใกล้เข้าไป" และเขยิบเข้าไปใกล้เคียงถึง "ความเป็นจริง" (reality) ไม่ว่าเราจะต้องการคิดว่า "ความรู้" มัน "เคิบโต" หรือ "ก้าวหน้า" ในความหมายเชิงปริมาณอย่างบริสุทธิ์มากกว่าหรือไม่ก็ตาม ซึ่งอันนี้คือความคิดหนึ่งที่ Derrida และ "บรรดานักคิดหลัง โครงสร้างนิยมฝรั่งเศส" คนอื่น ๆ (French Post-Structuralism) ได้นำขึ้นมาท้าทายแม้ว่าจะละทิ้งอุดมคติมาตรฐานเกี่ยวกับ

"ความก้าวหน้า" ที่เป็น "ต้นทุน" นัยสำคัญอันหนึ่งลงไปแล้ว ความไม่แน่นอนก็ยังเป็นส่วนหนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของ "ราคา" อยู่ดี ถ้าหากว่าเราจะเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ต่อไปในอนาคตใหม่ ๆ ของความคิด อีกครั้งที่เราจะยังคงไม่มองไปข้างหน้า, ทำไมเราจึงไม่ควรที่จะเกาะติดกับคำศัพท์ปัจจุบันของเราเล่า? คำตอบก็คือ อย่างน้อยที่สุด เรารู้ว่าปัญหาต่าง ๆ ของมันจะยังคงมีอยู่ต่อไป และปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ ๆ อาจไม่สามารถแก้ไขได้เท่า ๆ กันนั่นเองยิ่งไปกว่านั้นเราอาจกำลังซื้อบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่ต้องการ ผลที่สุดเราก็ไม่รู้ลงไปแน่นอนว่า เราไม่สามารถแก้ปัญหาดัง ๆ "อันเป็นนิรันดร์" ได้และเราอาจเสแสร้งว่า เราได้สร้างความก้าวหน้าบางอย่างสู่ขอบเขตที่เป็นความล้มเหลวต่าง ๆ ซึ่งบรรดาผู้ที่ล่วงหน้ามาก่อนเราได้สอนเราว่า การเข้าถึงต่าง ๆ มันไม่ประสบผลสำเร็จแต่อย่างใดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การตกลงราคา (bargain) กลายเป็นการพิจารณาที่เสียเปรียบ ความแปลกประหลาดและตัวตนแปลกแยกจะเป็นผลลัพธ์ เนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลง ความคุ้นเคยที่ได้รับมาจากการศึกษาของเราด้วยความยุ่งยากเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ทางขนบประเพณี มันให้ความรู้เกี่ยวกับความต่อเนื่องกับเราอันหนึ่ง และความเกี่ยวข้องของเรากับบรรดานักคิดในอดีต รวมถึงตัวตนของเราเองก่อนหน้านั้น Derrida นั้นเต็มใจที่จะจ่ายราคาสິงที่เป็นหลักฐานจากความแปลกเกี่ยวกับสไตล์ของเขา อย่างไรก็ตาม นัยสำคัญที่มากกว่าสไตล์ของเขาคือ การอ่านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับแก่นของภาษา (ข้อความ) ทั้งหลายจากประวัติศาสตร์ปรัชญา เขาไม่ได้โฟกัสลงไปทีแก่นกลางความคิดหรือข้อถกเถียงต่าง ๆ, แต่ได้พุ่งลงไปสู่การอุปมาอุปไมยรายรอบ (maginal metaphors) และสิ่งประดิษฐ์ทางวาทศิลป์ (rhetorical devices) ที่บรรดานักตีความทั้งหลายส่วนใหญ่พูดออกมาแต่ในแง่ที่ตีงามขณะเดียวกัน เขาก็ไม่เห็นด้วยกับบรรดานักตีความทั้งหลาย ผู้ซึ่งอ้างว่าสามารถทำให้เราอ่านข้อความ (texts) นั้น ๆ ได้, Derrida จะทำให้เราไม่สามารถอ่านมันได้ แทนที่จะแสวงว่า ข้อความนั้นประสบผลสำเร็จในการสถาปนาสาร (message) ของมันขึ้นมา ยุทธวิธีของ Derrida จะทำให้เราเห็นว่า มันไม่ทำงานหรือไม่เป็นผลอย่างไร กล่าวอย่างสั้น ๆ เขาไม่ได้สร้างความหมายของข้อความขึ้นมาใหม่ (does not reconstruct) แต่ได้ทำการรื้อสร้างมันแทน (but instead deconstruct it)

"การรื้อสร้าง" (Deconstruction) ไม่เพียงเปิดเผยว่า ข้อความต่าง ๆ ได้ให้รอยพิมพ์เกี่ยวกับการทำงานอย่างไรเท่านั้น แต่ภายใต้ขอบเขตของข้อความนั้นสามารถถูกค้นพบว่า มันมีสิ่งประดิษฐ์ทางวาทศิลป์ที่ทำให้มายาภาพอันนี้มีอยู่อย่างถาวรโดยเจตนา จริง ๆ แล้วมันทำงานสวนทางกันกับตัวมันเองอย่างไร ข้อความหนึ่ง ๆ นั้นมันจะทำงานได้ ถ้าเชื่อว่ามันประสบความสำเร็จในการสื่อสารได้ตรง, สอดคล้องทั้งหมดในการส่งสารอันหนึ่งออกไป, แต่โดยทั่วไปและมากต่อมาก, มันกลับเป็นตัวแทนหรือสร้างความจริงอันหนึ่งภายนอกตัวของมันเองขึ้นมาแทน

"การรื้อสร้าง" ได้แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวเกี่ยวกับความพยายามของงานชิ้นหนึ่งในการเป็นตัวแทน และโดยการแสดงนัยยะของความเป็นไปได้เกี่ยวกับความล้มเหลวเชิงเปรียบเทียบโดยงานชิ้นนั้น ๆ หรือโดยข้อความต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับ "ข้อความต่าง ๆ ทางปรัชญา", "การรื้อสร้าง" สามารถบรรลุถึงอันนี้ได้ โดยการแสดงให้เห็นว่าในระดับของตัวอักษรที่สมมุติ เป็นลักษณะของการอุปมาอย่างเข้มข้นอย่างไร ส่วน "ข้อความทางอักษรศาสตร์", "การรื้อสร้าง" สามารถแสดงให้เห็นถึงท่าทีที่ไม่แน่ใจ กลุ่มเครือข่าย ขบวนการอันเป็นสิ่งจำเป็นของลักษณะการอุปมาของตัวหนังสือ

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากว่า "การต่อรอง" (Bargain) ดังกล่าวเป็นไปในทางที่ไม่ดี อะไรล่ะที่จะไปกระตุ้นบรรดานักทฤษฎีจำนวนมากเมื่อเร็ว ๆ นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาทางวรรณคดี ให้อยอมรับมัน ความเบื่อหน่ายเป็นปัจจัยที่เป็นไปได้อันหนึ่ง ปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นมาในคำศัพท์ที่เป็นทางเลือก (Alternative vocabulary) อย่างน้อยที่สุด ก็มีความสดอันหนึ่ง ความท้าทายเพียงลำพังอาจจะมาชดเชยหรือแทนที่แรงกระตุ้นบางอย่าง เพื่อสร้างคำศัพท์ใหม่ ๆ ในเชิงทฤษฎี และทำให้มันปฏิบัติได้ อาจเป็นความยุ่งยากและเรื่องเสียดาย ซึ่งมันต้องการความเฉลียวฉลาด แคล้วคล่องและโชคด้วยเช่นกัน เมื่อคนอื่น ๆ ส่วนใหญ่ยังคงทำงานในสไตล์แบบเก่า ๆ งานเขียนและความคิดในสไตล์ใหม่ ๆ จะให้กำเนิดสถานการณ์ที่เป็นปรปักษ์อันมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้ง ปฏิกริยาที่เลวร้ายได้มาทำให้เกิดการเพิ่มพลังอัตลักษณ์ของขบวนการที่ปรากฏขึ้น และมันอาจจะเป็นผลลัพธ์อันเป็นที่ปรารถนาอย่างหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม แรงกระตุ้นที่แท้จริงมาจากสถานการณ์ซึ่งปรัชญาได้ค้นพบตัวของมันเองเมื่อ Derrida เริ่มพัฒนาชุดวิธีของเขาเกี่ยวกับ "การรื้อสร้าง" (deconstruction) บทความชิ้นนี้ผมจะสนทนากลึงถึงเรื่องสองเรื่องคือ เรื่องแรก "การสิ้นสุดหรือจุดจบของปรัชญา (the end of philosophy)" และเรื่องที่สอง "การวิพากษ์เกี่ยวกับมนุษยนิยม (the critique of humanism)" มันยังมีเรื่องสำคัญอื่นอีก แต่เน้นกลับไปยังเรื่องแรกที่จะทำให้ผมแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงกันต่าง ๆ กับเรื่องที่คุณเคยอันหนึ่งในปรัชญาแองโกล-อเมริกัน (Anglo-American) (philosophy), และการแนะนำเรื่องที่สอง ซึ่งจะให้ความหมายเกี่ยวกับความไม่ปกติธรรมดาของมุมมองแบบภาคพื้นทวีป(ยุโรป)

นอกจากเราจะสามารถมองเห็นสิ่งที่ค่อนข้างแตกต่างไปมากเกี่ยวกับมุมมองแล้ว ไร่ก็ตามแต่เราจะไม่สำเหนียกหรือรับรู้ว่ มันสามารถที่จะเป็นแหล่งต้นตอที่แปลกใหม่ของแรงบันดาลใจได้อย่างไร สำหรับบรรดานักทฤษฎีและนักวิจารณ์ที่ใช้ภาษาอังกฤษ (Anglophone), หรือน้อยที่สุด ใครสักคนจะปรปักษ์รักขามันให้พ้นไปจากความเห็นอันคับแคบ การมรดกกรรมของขนบจารีตอันยิ่งใหญ่ของมนุษยนิยม (The death of the grand tradition of humanism) สำหรับเรื่องแรกจะเกี่ยวพันถึงฉากปรัชญาร่วมสมัยที่ยืนอยู่บนความสัมพันธ์กับขนบจารีตทางปรัชญา อันนี้เหมือนกับ Wittgenstein และ Heidegger, Derrida และบรรดานักคิดหลัง โครงสร้างนิยมฝรั่งเศสคนอื่น ๆ (French post-structuralists) ซึ่งมองกันว่า ขนบจารีตอันยิ่งใหญ่ของอภิปรัชญามันได้สิ้นสุดลงแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แต่อย่างไรก็ตาม Derrida รู้สึกต่อต้านการพูดอะไรง่าย ๆ เกี่ยวกับความตายของปรัชญาหรือความตายของมนุษย์อย่างไม่เหมาะสม และเกี่ยวกับการมีชัยชนะต่ออภิปรัชญา (metaphysics) (Derrida 1981b:6) "ทฤษฎีหรือสร้าง" ของเขาได้แสดงให้เห็นความขัดแย้งกับอันนั้น ในการไม่มีอยู่ของทางเลือกที่ชัดเจนอันใดอันหนึ่งต่อขนบจารีตอันยิ่งใหญ่ และปัญหาที่เป็นนิรันดร์ของมัน ทฤษฎีต่าง ๆ ที่หลีกเลี่ยงอภิปรัชญา จะยังคงติดกับ (trap) อยู่ในคำศัพท์เก่า ๆ และภาวะเขาควาย (dilemma) ที่ไม่รู้อะไรจะเลือกทางไหนดี โดยทั่วไปแล้ว Derrida ได้รับการแยกแยะในฐานะที่เป็นนักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยมคนหนึ่ง เนื่องมาจากการวิจารณ์ของเขาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์โครงสร้างนิยม (structuralist linguistics) [Saussure] และมานุษยวิทยาโครงสร้างนิยม [Levi-Strauss]

โครงสร้างนิยมในตัวมันเอง คือพัฒนาการที่เป็นจุดจบของปรัชญาอันหนึ่ง, นับตั้งแต่ที่มันพยายามจะทำการคาดการณ์เชิงปรัชญาอันไม่จำเป็น เทียบกับวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์สมัยใหม่ ซึ่งได้เข้ามาแทนที่การคาดการณ์เชิงปรัชญาเกี่ยวกับธรรมชาติของสสารด้วยการกระตุ้นให้ค้นคว้า, คำอธิบายที่ได้จากประสบการณ์ การทดลอง และเฝ้าสังเกต ภาพสะท้อนทางปรัชญาเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ ที่ถูกเข้ามาแทนที่โดยวิทยาศาสตร์ เหมือนกับภาษาศาสตร์และมานุษยวิทยา

ผลงานชิ้นสำคัญของ Derrida เรื่อง Of Grammatology และหนึ่งในความเรียงเรื่องแรก ๆ ที่ได้มีการแปล "Structure, Sign and Play in the Discourse of Human Sciences" ทำให้เขากลายเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดีในท่ามกลางปัญญาชนทั้งหลายที่ใช้ภาษาอังกฤษ เขาได้ให้เหตุผลว่า Saussure และ Levi Strauss ยังคงให้ความไว้วางใจในสมมติฐานปัญหาทางอภิปรัชญาอยู่ ในการเริ่มต้นโครงการของพวกเขา และด้วยการทำเช่นนั้น มันจะไม่ประสบผลในการที่จะปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากความยุ่งยากต่าง ๆ ทางปรัชญาได้ ซึ่งพวกเขาพยายามที่จะหลีกเลี่ยงมันนั่นเอง

Derrida เห็นด้วยกับบรรดานักโครงสร้างนิยมคนอื่น ๆ ที่ว่า "สมมติฐานทางอภิปรัชญา" ไม่สามารถเชื่อถือได้อีกต่อไปแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่พยายามที่จะนำเอาขนบจารีตอันยิ่งใหญ่ที่หวนกลับมาสู่ความมีชีวิตอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ เขาจึง "รื้อสร้าง" ความพยายามต่าง ๆ ที่แพร่หลายทั่ว ๆ ไป เพื่อไปให้พ้นอภิปรัชญาแทน โดยแสดงให้เห็นถึงความเครียดหรือแรงดึงที่ซ่อนอยู่ในอภิปรัชญาที่ถูกนำเข้ามาโดยการเก็บรักษาไว้ในฐานะที่ "เป็นธรรมชาติ" ด้านตรงข้ามกัน เท่า ๆ กับสิ่งเหล่านั้น ระหว่างการพูดและการเขียน จิตและกาย ภายในและภายนอก ความดีและความชั่ว อุบัติเหตุและเหตุการณ์ปกติ เอกลักษณะและความแตกต่าง การมีอยู่และการไม่มีอยู่ เวลาและที่ว่าง ความเป็นนามธรรมและรูปธรรม หรือกระทั่งชายและหญิง

ถึงแม้ว่าการแยกแยะเหล่านี้ จะได้รับการทักท้วงว่าเป็นสิ่งที่ชัดเจน และมีคุณค่าเป็นกลาง แต่การใช้ประโยชน์มันตามจารีตประเพณีและศาสตร์ต่างๆเมื่อเร็ว ๆ นี้เสนอว่า ในทางปฏิบัติ ขั้วหนึ่งในความตรงข้ามกันเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีความพิเศษหรือข้อได้เปรียบกว่าอีกขั้วหนึ่งการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ของ Derrida เกี่ยวกับการแยกขั้วตรงข้ามกันเหล่านี้ ได้แสดงให้เห็นว่า ในการนำเอาวิธีการทวินิยม(dualism) ต่าง ๆ เหล่านี้มาใช้ มันได้รับการปฏิเสธทันที (Aufgehoben, in Hegel's Sencse)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดูเหมือนว่าพวกเราจะถูกบีบบังคับให้เข้าไปสู่ตำแหน่งที่เป็นไปไม่ได้ของการจะพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับ"ความตรงข้ามที่คาราคาซัง"เหล่านี้, Neither/nor, นั่นคือ, simultaneous either or (Derrida 1981b: 43)

การดำเนินไปอย่างต่อเนื่องซึ่งแพร่หลายอยู่ทั่วไปอันต่อมา ทั้งทั้งทฤษฎีภาคพื้นทวีป (ยุโรป) ก็คือ ปฏิกริยาต่อแนวความคิด "มนุษยนิยมของลัทธิอัตถิภาวนิยม" (humanism of existentialism) และแนวคิดบางอย่างของ "ลัทธิมาร์กซ์" Derrida ได้ขุดเจาะนักโครงสร้างนิยมซึ่งพยายามพัฒนาศาสตร์เกี่ยวกับมนุษย์ โดยการท้าทายแนวความคิดเกี่ยวกับมนุษย์ ในความเรียงเรื่อง "The Ends of Man" เขาได้เล่นกับความหมายที่แตกต่างของคำว่า "end" (จุดจบ), ที่เกี่ยวกับมนุษย์ กล่าวคือ, มันหมายถึง เกี่ยวกับการมา "ถึงจุดจบหรือจุดสิ้นสุดของมนุษย์" หรือว่า มนุษย์ได้เดินมา "ถึงเป้าหมายตามจารีต" หรือ "ปลายทางของมนุษยชาติ" (อย่างไร้แก่น) (Derrida 1982)

ภาพสะท้อนต่อความหมายที่สอง โน้มนำเราให้ตั้งคำถามว่า อุดมคติต่างๆเหล่านี้มันถูกทำให้บรรลุผลหรือไม่ และข้อสงสัยต่าง ๆ อาจทำให้เรากังขาว่า พวกเขากำลังประสบกับสิ่งที่ตรงข้ามกับความปรารถนาหรือเปล่า, ซึ่งชี้ชะตาเราถึงการไม่อาจบรรลุถึงความคาดหวังนั้นได้ในวันครบรอบรดา นักหลังโครงสร้างนิยมฝรั่งเศส ต่างก็ดำเนินรอยตาม Nietzsche ในการคิดที่ว่า หนทางหนึ่งที่จะปลดปล่อยตัวของเราเองให้เป็นอิสระจากความสิ้นหวัง ที่ได้รับการสร้างขึ้นมาจากความล้มเหลวของเราที่จะเข้าใจอุดมคติได้อย่างแจ่มแจ้งก็คือ ต้องปลดปล่อยตัวของเราเองจากแนวความคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่พวกเขาคาดคะเนหรือสันนิษฐานกันเอาไว้ก่อนหน้า

พวกเราสามารถนำ "มนุษย์" ไปสู่ "an end" ได้โดย การแสดงให้เห็นว่า แนวความคิดนั้น ในตัวมันเองเป็นความสัมพันธ์เชิงประวัติศาสตร์อันหนึ่ง การเริ่มต้นขึ้นมาของมัน เราสามารถระบุวันเวลาได้ และด้วยเหตุนี้ "end" ของมัน เราจึงสามารถนึกคิดหรือวาดมโนภาพได้ และบางทีอาจประสบกับมันมาแล้ว

การคิดประดิษฐ์ทอมต่าง ๆ หรือคำศัพท์ใหม่ ๆ ขึ้นมา เหมือนอย่างกับคำว่า "différance" ของ Derrida หรือ "power / knowledge" ของ Foucault ได้รับการคาดว่าจะเป็นมา ถ้าหากว่า ไม่จากการจับหลักอยู่กับหลักเกณฑ์ที่ไร้ข้อพิสูจน์ของเราดังที่ Hume ทำกับ Kant อย่างน้อยที่สุดมันก็ปลุกเร้าขึ้นมาจากสิ่งที่ Foucault เรียกว่า "anthropological sleep" (การหลับใหลทางมานุษยวิทยา) ของเราอย่างถูกต้อง Kant เป็นคนหนึ่งซึ่งตกอยู่ในความหลับใหลอันนี้ด้วย "Copernican Revolution in philosophy" (การปฏิวัติคอปเปอร์นิคัสในทางปรัชญา) ของเขา ซึ่งได้วางมนุษย์เอาไว้ ณ ใจกลางของสิ่งต่างๆ Kant ได้เสนอคำถามทางมานุษยวิทยาอย่างขวนขวายว่า "What is man?" (มนุษย์คือใคร?) เข้าไปสู่วงการปรัชญา และด้วยเหตุนี้จึงประณามขนบจารีต post-Kantian ว่าเป็น "ลัทธิมานุษยวิทยาที่อัปโชค" (an unfortunate anthropologism) หรือลัทธิอุดมคติ หรือลัทธิมนุษยนิยม โดยเหตุนี้ การวิจารณ์เกี่ยวกับมนุษยนิยม บ่อยครั้งจึงถูกชี้แนะหรือกำกับให้สวนกันกับ Kant และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สวนกับอุดมคติต่าง ๆ ของยุคสว่าง (Enlightenment) ซึ่งเขาได้ก่อความเข้าใจของเราขึ้นมาเกี่ยวกับว่า ปรัชญา คืออะไร...

บรรดานักคิดหลังโครงสร้างนิยมทั้งหลาย เป็นผู้รับช่วงสืบทอดภารกิจเกี่ยวกับการวิจารณ์แนวคิดมนุษยนิยมจาก Martin Heidegger โครงการของ Heidegger รวมถึงการวิพากษ์เกี่ยวกับมนุษยนิยม ซึ่งเขาพบว่าวิ่งพล่านอยู่ใน neo-Kantianism ในช่วงวันเวลาของเขา นอกจากลัทธิมนุษยนิยมยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ และ Heidegger ช่วงหลังต้องวิพากษ์ความโน้มเอียงเกี่ยวกับผลงานต่าง ๆ ในช่วงแรกของเขาเอง อย่าง Being and Time ที่ประเมินดูแล้วคล้ายชิ้นส่วนของมานุษยวิทยาเชิงปรัชญา เนื่องจากเหตุนี้ ในปี ค.ศ.1947 เขาจึงได้เขียนเรื่อง "Letter on Humanism" เพื่อวางระยะห่างผลงานของของเขาจากความโน้มเอียงของ Sartre ที่อ่านมั่นในฐานะที่เป็นมานุษยวิทยาเชิงปรัชญา

Heidegger ยืนยันว่า Sartre ยังคงทำมานุษยวิทยาเชิงปรัชญาอยู่ และด้วยเหตุนี้ จึงอ่านหรือตีความผิด ๆ เกี่ยวกับเขา Heidegger พยายามแทนที่โดยสร้างศัพท์ทางปรัชญาขึ้นมาใหม่คำหนึ่งอย่างพิถีพิถัน เพื่อหลีกเลี่ยงเทอมต่างๆของนักจิตวิทยา อย่างเช่น ความสำนึก (consciousness) หรือความเป็นอัตวิสัย (subjectivity) ที่ยังคงเป็นลักษณะสำคัญในงานของ Sartre อยู่

การวิจารณ์เกี่ยวกับ Sartre โดย Heidegger เป็นเหตุผลหนึ่งที่แนวคิดปรากฏการณ์วิทยาฝรั่งเศส (French Phenomenology) เป็นสิ่งที่ไม่โดดเด่นอีกต่อไปแล้วในฉากปรัชญาปัจจุบัน ยิ่งไปกว่านั้นความโน้มเอียงของวันเวลาดังกล่าวได้เคลื่อนคล้อยจากมนุษยนิยม, ย้ายจากปรัชญาอันหนึ่งที่อุทิศตัวให้กับความสำนึกเชิงวิเคราะห์ไปแล้ว, สู่การเน้นในเรื่อง โครงสร้างต่างๆเชิงภาษา และปฏิบัติการทางสังคม

แน่นอน อันนี้เป็นผลที่ตามมาหรือบทพิสูจน์ทางการเมืองต่อการวิจารณ์อันนี้เกี่ยวกับมนุษยนิยมด้วย Sartre และ Merleau-Ponty กลายเป็นสิ่งที่ล้ำสมัย ไม่เพียงเพราะพวกเขายังคงพยายามทำเรื่องของปรากฏการณ์วิทยาอยู่เท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะความเป็นมาร์กซิสต์ ที่พวกเขายังเป็นนักมนุษยนิยมมาร์กซิสต์ด้วย

ความเสียดแทงเกี่ยวกับการทำให้การวิพากษ์มนุษยนิยมเชิงปรัชญาเป็นเรื่องที่ง่ายเกินไป ผมได้ขมวดมันให้เป็นประเด็นหลักอยู่ 5 ประเด็นด้วยกัน เพื่อเสนอเหตุผลสำหรับการวิพากษ์วิจารณ์มันในแต่ละกรณีอย่างสั้น ๆ

ประเด็นแรก Heidegger มองมนุษยนิยมในฐานะที่เป็นเรื่องอภิปรัชญา เนื่องจากสิทธิพิเศษที่มันได้ให้กับมนุษย์, การให้เหตุผลของมันต่อมนุษย์เกี่ยวกับ "แก่นแท้ที่เป็นสากล" (universal essence) อันหนึ่ง Heidegger ได้ยกจุดนี้ขึ้นมาในการวิพากษ์ของเขาเกี่ยวกับ Sartre และ Derrida เห็นด้วยว่า ปรัชญาของ Sartre พิสูจน์ว่าเป็นเช่นนั้น ในคำพูดของ Heidegger "มนุษยนิยมทั้งหมดยังคงเป็นเรื่องของอภิปรัชญา" (Derrida 1982: 116)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Sartre ตีความข้ออ้างของ Heidegger อย่างผิดๆที่ว่า Dasein's essence (human existence's essence - แก่นแท้หรือสาระัตถะของการดำรงอยู่ของมนุษย์) วางอยู่บนการมีอยู่ของมัน และได้ นำเอาอันนี้มาในฐานะที่เป็นความเป็นอัตวิสัยของ "ความจริงของมนุษย์" ที่มีสิทธิพิเศษ Sartre ไม่ได้ปลดปล่อยตัวของเขาเองให้เป็นอิสระจากขนบจารีตเกี่ยวกับการนำเอาความสำนึกมาเป็น กระบวนทัศน์ทางปรัชญา และความมีใจโน้มเอียงทางอภิปรัชญาได้ถูกแสดงออกมาให้เห็นใน แนวความคิดของเขา เกี่ยวกับมนุษย์ในฐานะภาวะของผู้ที่ปรารถนาที่จะเป็นคั่งพระผู้เป็นเจ้าของ

ในทางตรงข้าม Heidegger ไม่ต้องการที่จะพูดถึงมนุษย์แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ต้องการ กล่าวถึงมนุษย์เพียงตราบเท่าที่มันเป็นบางสิ่งกว่ามนุษย์ การปฏิเสธเกี่ยวกับมนุษยนิยม, เกี่ยวกับ สิทธิพิเศษอันนี้ที่ให้กับมนุษย์, Heidegger คิดว่า ไม่ได้เนื่องมาจากความคิดของเขาเป็นการต่อต้าน มนุษยนิยม (anti-humanistic) หรือปราศจากความเป็นมนุษย์ (inhumane) ในทางตรงข้าม, Heidegger พยายามหลีกเลี่ยงอัตวิสัยนิยม (subjectivism) และอุดมคตินิยม (idealism) ซึ่งเขาคิดว่า ทำให้มนุษย์นิยมแนวจารีตในตัวมันเองกลายเป็นเรื่องที่ปราศจากความเป็นมนุษย์ (inhumane) และ วางพื้นฐานสำหรับมนุษยนิยมที่สูงขึ้นมาอีกระดับ ระดับที่ไม่บูชามนุษย์ในฐานะที่เป็นศูนย์กลาง และอยู่ในภาวะสูงสุดเหนือสิ่งทั้งปวง (telos of all being)

ลักษณะสำคัญอันที่สอง เกี่ยวกับมนุษยนิยมที่ Heidegger, Derrida และ Foucault ทักท้วง นั่น คือ แนวความคิดเกี่ยวกับ "ความเป็นอิสระ" (autonomy) ในประเด็นนี้พวกเขาดำเนินรอยตามแง่มุม การวิจารณ์ของ Hegel เกี่ยวกับความคิดของ Kantian ในเรื่องความเป็นอิสระ และการยืนยันของ Hegel ที่ว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตทางสังคมและประวัติศาสตร์ไม่ใช่อยู่เหนือโลก (transcendent) หรือ มีลักษณะเป็น noumenon (เป็นจริงเหนือประสบการณ์หรือเหตุผลสามัญ) Husserl และ Sartre ช่วงแรกๆ เกี่ยวกับ Being and Nothingness ไม่ยอมรับเงื่อนไขต่างทางสังคมและประวัติศาสตร์ เท่าใดนัก เกี่ยวกับการสร้างตัวขึ้นมาของความเชื่อและการกระทำต่าง ๆ

สิ่งที่ Kant พูดถึงความ เป็นอิสระของบุคลิกภาพทางศีลธรรม ถูกเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับ ทัศนคติของเขาเกี่ยวกับเรื่องจิตใจที่เป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ในการสร้างโลกที่เรามีประสบการณ์ ใดๆ ลักษณะสำคัญประการที่สาม เกี่ยวกับมนุษยนิยมเชิงปรัชญา ซึ่งด้วยเหตุผลอันนี้ที่บรรดา นักวิจารณ์ของมันทำทนาย, เป็นการยืนยันหรืออ้างถึงเกี่ยวกับความสำนึกที่สร้างขึ้นมานั้นหนึ่ง แน่นอน Sartre ได้โจมตีแนวคิด Kantian ของ Husserl มานมนานเกี่ยวกับอีโก้ที่อยู่เหนือโลก (transcendental ego) แต่บรรดานักทฤษฎีหลังโครงสร้างนิยม ผู้ซึ่งต้องการ ไปพ้นจากมนุษยนิยม และอภิปรัชญามองการปฏิเสธของ Sartre เกี่ยวกับอีโก้ที่อยู่เหนือโลก เป็นอะไรที่ไม่ดีไปกว่าการ ยืนยันหรือเห็นพ้องอันหนึ่งเกี่ยวกับมันนั่นเอง พวกเขาได้ฉายให้เห็นการปฏิวัติทางปรัชญาทั้งหมด อันหนึ่งขึ้นมาแทน, หรืออย่างน้อยที่สุด การเปลี่ยนแปลงอันหนึ่งในคำศัพท์ ที่ที่ความเป็นอัตวิสัย ในเชิงยืนยันหรือปฏิเสธอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ประเด็นอีกต่อไปแล้ว

ความคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติทางปรัชญา คือความแตกต่างอันที่สัจจากมนุษยนิยมแนวจารีต ซึ่งโดยทั่วไปมันเป็นพวก Whiggish เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ คนที่เป็น Whig ในทางปรัชญา จะยึดถือว่าความเหนือกว่าอดีตเป็นข้อพิสูจน์เกี่ยวกับทฤษฎีต่าง ๆ ของเรา และความไม่ถูกต้องของคนที่มา ก่อนหน้าเราเหล่านั้น Kant ถือว่าเป็นพวก Whiggish ที่มีชื่อเสียง สำหรับข้ออ้างของเขาที่ว่า เขาเข้าใจ Plato ได้ดีกว่า Plato เข้าใจตัวเองเสียอีกเพราะ Kant ในปัจจุบัน สามารถที่จะแสดงข้อสรุป หรือแนวคิดต่างๆของ Plato ได้อย่างชัดเจน, ซึ่งสำหรับ Plato แล้วทำได้เพียงค้นหาเพื่อจะค้นพบคำ ต่างๆที่จะนำมาใช้อย่างเหมาะสมเท่านั้น (Critique of Pure Reason A314/B370) ความเป็น Whiggishness คือการมีความเชื่อที่ว่า ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ความรู้นั้นได้เจริญงอกงาม ในลักษณะสะสมเพิ่มพูนขึ้นตามลำดับ และกล่าวอย่างสั้น ๆ พวกเรารู้อะไรมากกว่าคนในอดีตที่ ผ่านมารู้ แม้แต่ประเด็นในเรื่องความเข้าใจในตัวพวกเขา เราก็เข้าใจอะไรมากกว่าคนในอดีตเข้าใจ ตัวของพวกเขาเองเสียอีก ขณะที่ Kant มอง Copernican Revolution ของเขาเป็นชิ้นส่วนหนึ่งของ ความเจริญงอกงามที่สะสมเพิ่มพูนขึ้นมาของความรู้ บรรดานักประวัติศาสตร์ใหม่มองการปฏิบัติ ต่าง ๆ ทางปรัชญาในฐานะผลิตภัณฑ์ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นรูปแบบที่คิดว่าความรู้เดิม มันเป็นเพียง ความรู้ที่แตกต่างออกไปอีกอันหนึ่งเท่านั้น หรือถ้าเพื่อว่าสู้มเสี่ยงต่าง ๆ อันนี้มันฟังดูแล้วมีลักษณะ สัมพัทธภาพที่โจ่งแจ้งเกินไป ประเด็นของพวกเขาจะถูกแสดงออกมามากอีกทางหนึ่งก็ได้ พวกเขาเชื่อ ว่า การเปลี่ยนแปลงในลักษณะปฏิบัติเกี่ยวกับคำศัพท์ต่าง ๆ ได้ถูกพิสูจน์โดยข้อเท็จจริงทาง ประวัติศาสตร์ ที่ว่า คำศัพท์เก่า ๆ ได้ถูกรับรู้ในฐานะคำศัพท์ปลายปิดที่เสื่อมทรุด ความเสื่อมทรุดนี้ ถูกมองมาจากภายในรูปศัพท์คำเก่าอย่างมีนัยยะ หรืออย่างเปิดเผยเมื่อรูปศัพท์คำเก่าได้ถูกรื้อสร้าง โดยผู้คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อถือนันอีกต่อไปแล้ว ไม่เพียง Foucault และ Derrida จะละเลิกความเชื่อ ใน "ความก้าวหน้าทางญาณวิทยา" (epistemological progress) ของมนุษยนิยมลงเท่านั้น พวกเขายัง เลิกเชื่อใน "ความก้าวหน้าทางสังคม" ลงด้วย ซึ่งนี่เป็นประเด็นที่ห้าอันเป็นประเด็นท้ายสุด แต่ น่าจะสำคัญที่สุดเกี่ยวกับการวิพากษ์มนุษยนิยม เป้าหมายหลักต่าง ๆ คือ บรรดานักคิดในยุคสว่าง (Enlightenment thinkers) และ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Kant ไม่เพียง Kant คิดว่า ความรู้เป็นเรื่องของ การสะสมพอกพูนขึ้นและเป็นความก้าวหน้าเท่านั้น แต่เขายังตำหนิรักษาเอาไว้ให้พวกเราต้องเชื่อว่า ประวัติศาสตร์เป็นสิ่งที่สำคัญด้วย. ธรรมชาติของมนุษย์สำหรับ Kant ก็คือ แม้ว่าความโน้มเอียงอัน ไม่อาจลบล้าง ได้ของมนุษย์จะเป็นเรื่องของความชั่ว แต่ประวัติศาสตร์จะมองว่ามนุษย์ได้ก้าวหน้า ไปอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ สู "ส่วนประกอบที่สมบูรณ์" โดยปลดปล่อยประชาสังคมให้เป็นอิสระ มากที่สุด

Hegel และนักตีความในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ของเขา Alexander Kojève ยังคงชี้ด้วยหลักวิภาษวิธีอย่างต่อเนื่องไปยังความก้าวหน้าอันนั้น บรรดานักคิดหลัง โครงสร้างนิยมฝรั่งเศสต่างละทิ้งหลัก วิชาวิธี และมองพวกเขาเองในฐานะที่มาถึงจุดสิ้นสุดของประวัติศาสตร์ในความหมายที่แตกต่าง ไปอันหนึ่ง ในทางตรงข้าม Hegel มองคุณตัวเองว่าได้เขยิบเข้าไปใกล้การบรรลุถึงจุดสุดยอดและ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานาน นีเมอญูตเตนาเปเซอริอะเซอเนชันการศึ ไม่ว่ารณเิดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำลังจะบรรลุผล ส่วน Foucault, Derrida และบรรดา Nietzscheans สมัยใหม่คนอื่น ๆ มองประวัติศาสตร์ คล้ายดังพระเจ้าเป็นเจ้าที่ "สิ้นสุด" ในความหมายของ "ใกล้จะตาย" หลายสุภาภิตของ Nietzsche เสนอว่า พระผู้เป็นเจ้าตายมานานแล้วเพราะมนุษย์เลิกเชื่อในพระเจ้า (น่าจะเป็นบางครั้งคราวในช่วงระหว่างยุคสว่าง) และมนุษย์ได้วางตัวของเขาเองลงในตำแหน่งของพระเจ้าเป็นเจ้า (ดังเช่น โดยวิธีเกี่ยวกับการปฏิบัติคอปเปอร์นิคันในปรัชญาของ Kant เป็นต้น) ในทำนองเดียวกัน ความคิดหลังโครงสร้างนิยม ความศรัทธาในอัตลักษณ์ของความก้าวหน้าของประวัติศาสตร์ได้สูญสลายไป (น่าจะอยู่ในช่วงระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 19) และพวกเรายู่อณ ปัจจุบันนี้เท่านั้น หลังจากนั้นก็ตาย ซึ่งได้ตระหนักหรือเข้าใจผลที่ตามมาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทางความเชื่อเหล่านี้ บางครั้ง Foucault และ Derrida คล้าย ๆ กับ Nietzsche หรือกระทั่ง Heidegger ได้เสาะแสวงด้วยความโหยหาเพื่อ "สิ่งที่อยู่ไกลโพ้น" อันหนึ่งแต่โดยทั่วไป ประเด็นสำคัญของพวกเขาก็คือว่า อันที่จริงมันไม่มีสิ่งนั้นที่เป็น "ประวัติศาสตร์" เรื่องราวเกี่ยวกับความก้าวหน้าของมนุษย์ โดยบรรดานักปรัชญาที่เก็งความจริงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ถูกเข้าใจว่าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาธรรมดาเรื่องหนึ่งเท่านั้น ตอนนี้นั้นล้มละลายลงไปแล้ว มันเป็นการอุปมาที่ตายซากจากวาทศิลป์ที่มอดดับลงแล้ว

"ปรัชญา" กอปรขึ้นมาในฐานะที่เป็นเรื่องราวคำอธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งในตัวมันเองเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องที่แต่งขึ้นมาอันนี้ และแม้กระทั่งวีรบุรุษของมันก็เช่นกัน เมื่อ "ความก้าวหน้าของอิสราเอล" ได้ถูกทำให้เท่ากันกับ "ความก้าวหน้าทางด้านเหตุผล" ของมนุษย์ ท่าทีหรือทัศนคติฝรั่งเศสซึ่งมีต่อขนบจารีตอันยิ่งใหญ่ของปรัชญาไม่เหมือนกันกับของ Wittgenstein Wittgenstein ต้องการนำปรัชญาไปสู่ปลายทางอันหนึ่ง (an end) และด้วยเหตุนี้จึงบ่งนัยะที่เขาคิดว่า มันยังคงมีชีวิตอยู่ บรรดานักคิดหลังโครงสร้างนิยมฝรั่งเศสคิดว่า แนวความคิดของ Kantian และ Husserlian เกี่ยวกับปรัชญาเป็น "ศาสตร์ที่แข็งตัว" ซึ่งทุกวันนี้มันอยู่ในร่องที่ตายตัว ความคิดดังกล่าวนั้น เทียบเคียงกับฟิสิกส์ ที่ควรจะให้คำอธิบายเบื้องต้นเกี่ยวกับสาระส่วนปรัชญาที่ควรที่จะให้กำเนิดคำอธิบายที่สมบูรณ์เบ็ดเสร็จและไร้การโต้เถียงเกี่ยวกับจิตใจ เหตุผล ประสบการณ์หรือความจริง ที่เป็นหนึ่งในสิ่งซึ่งเราไม่สามารถคิดจะเลิกหรือละทิ้งมันไปได้เช่นดังที่ Derrida ตัวของเขาเองยอมรับว่า ใคร ๆ ก็ไม่สามารถปลุกความจริงขึ้นมาได้? ทว่าแนวความคิดที่ตายตัวนี้เกี่ยวกับปรัชญาไม่เพียงไม่ก่อผลมายาวนานเท่านั้น แต่มันยังเลวร้ายด้วยกับแคบและไม่เป็นที่ปรารถนา สำหรับบทความนี้มีแนวโน้มที่จะสำรวจถึงความเป็นไปได้สิ่งอื่น ๆ ด้วยที่ปรัชญาอาจเป็น อย่างเช่นเรื่องของ อรรถปริวรรตศาสตร์ หรือ hermeneutics - ซึ่งหมายถึง "การตีความ และอธิบายความหมายเรื่องราวต่างๆ" ศาสตร์เกี่ยวกับระบบการเขียนในฐานะรากฐานของอรรถปริวรรตศาสตร์ (Grammatology as radical hermeneutics หมายเหตุ : Grammatology - The study and science of systems of graphic script. [Greek gramma, grammat-, letter; see GRAMMAR + -logy.] แน่แน่นอน แม้ว่าการวินิจฉัยถึงการสิ้นสุดของปรัชญา ในตัวของมันเองจะอยู่ในฐานะตำแหน่งทางปรัชญาอะไรทำนองนั้น และมันเป็นการวิจารณ์และการวิจยที่เฉพาะเจาะจงที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมิ่นเหม่ ทว่านับตั้งแต่ที่ผมมองเห็นที่มั่นของ Derrida ซึ่งเจริญงอกงามขึ้นมา โดยหลุดออกไปจากฐานที่มั่นของ Heidegger ผมก็คิดขึ้นมาทันทีว่า มันจะถูกทำความเข้าใจได้ดีที่สุดในฐานะที่เป็นความผันแปรอันหนึ่งของสาขาวิชาปรัชญาภาคพื้นทวีป (ยุโรป) สาขาหนึ่ง ซึ่งเรียกกันว่า "อรรถปริวรรตศาสตร์" (hermeneutics) ฐานของ Derrida ค่อนข้างสุดขั้วมากกว่าบรรดานักปรัชญาอรรถปริวรรตศาสตร์คนอื่น ๆ อย่างเช่น Paul Ricoeur หรือ Hans-Georg Gadamer และบ่อยครั้ง เขามักจะวิจารณ์อย่างเปิดเผยเกี่ยวกับอรรถปริวรรตศาสตร์ ยิ่งไปกว่านั้น เขายังวิจารณ์เกี่ยวกับ Heidegger ด้วย สำหรับการถอยหลังกลับไปยังการอุปมาอุปไมยเกี่ยวกับขนบจารีตทางอภิปรัชญาในการพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับ "Being" ของ Heidegger ในช่วงหลัง ๆ เมื่อพื้นฐานเกี่ยวกับการวิจารณ์ คือว่า Heidegger และ อรรถปริวรรตศาสตร์ ไม่ได้ไปไกลเพียงพอ ผมคิดว่า Derrida จะได้รับการทำความเข้าใจได้ดีที่สุด ไม่ใช่ในฐานะการทำอะไรบางอย่างอย่างสมบูรณ์แตกต่างไปจากปรัชญาอรรถปริวรรตศาสตร์ แต่ในฐานะการผลักดันให้อันหลังไปสู่ข้อจำกัดต่าง ๆ ของมันบางที แม้ว่า Derrida จะผลักดันให้ไปพ้นจากข้อจำกัดต่าง ๆ ของเหตุผล แต่ทว่ามันก็วางเขาลงไปในแบบอย่าง ที่กว้างกว่าอันหนึ่งของทฤษฎี ซึ่งทำให้มันเป็นไปได้ที่จะทดสอบข้อเสนอต่าง ๆ ที่ไม่ธรรมดาของเขา ที่สวนกับการโต้แย้งซึ่งเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับจุดเริ่มต้นของเขา

อรรถปริวรรตศาสตร์เป็นความสนใจทางด้านปรัชญาในทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจและการตีความ (the theory of understanding and interpretation) สำหรับบรรดานักปรัชญาทั้งหลาย ความสนใจเป็นปฐมในอรรถปริวรรตศาสตร์ ขึ้นอยู่กับว่า มันสามารถทำให้เรื่องราวต่างๆเปิดเผยออกมาได้หรือไม่ ซึ่งปกติแล้วเรื่องราวอันนั้นมันจะไม่เผยตัวออกมาเมื่อได้รับการจัดการโดยทฤษฎีจารีตเกี่ยวกับความรู้เพื่อทำให้ประเด็นสารัตถะดังกล่าวเป็นวิธีการที่มีแบบแผน ผมจะให้ยุทธวิธีของ Richard Rorty เกี่ยวกับ "อรรถปริวรรตศาสตร์" ในทางตรงข้ามกับ "ญาณวิทยา" พร้อมเพิ่มเติมข้อเสนอที่มีความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองนี้ ที่ไม่ต้องการเป็นหนึ่งในความขัดแย้งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ (Rorty 1979: Part III; see Hoy 1980, 1981a, 1982a) "ญาณวิทยา" ได้อธิบายว่า ความรู้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้อย่างไร ในทางตรงข้าม "อรรถปริวรรตศาสตร์" อธิบายว่าความเข้าใจเป็นไปได้อย่างไร ด้วยการกล่าวว่า ความเข้าใจไม่ใช่สิ่งที่สามารถลดทอนลงได้เป็นความรู้ ดังเช่นนักญาณวิทยาบางคนยึดถือ แต่ในทางตรงข้ามความรู้จะถูกมองเห็นได้ดีที่สุดในฐานะที่เป็นการแยกย่อยอันหนึ่งของความเข้าใจ

ช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 "อรรถปริวรรตศาสตร์" ค้นพบตัวของมันเองว่าตรงข้ามหรือค้ำกับ "นักปฏิฐานนิยม" (positivists) และ "ทฤษฎีประสบการณ์นิยม" ต่าง ๆ (empiricists theories) อย่างสุดขั้ว ซึ่งตั้งเป้าที่การลดทอนเกี่ยวกับความเข้าใจมนุษย์และสังคมทั้งหมดลงสู่แบบจำลองอันหนึ่งของคำอธิบาย ซึ่งดึงมาจากวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ด้วยการล่าถอยของสมมุติฐานต่าง ๆ ของนักปฏิฐานนิยมและนักประสบการณ์นิยม อย่างไรก็ตามบรรดานักทฤษฎีเกี่ยวกับระเบียบวิธีของ

สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์สามารถก้าวหน้าไปได้ด้วยการสำรวจตรวจตราอย่างละเอียด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกี่ยวกับวิธีการของสาขาวิชาต่าง ๆ เหล่านั้น การเน้นความผิดแผกหรือความตรงข้ามกันระหว่าง "ญาณวิทยา" (epistemology) กับ "อรรถปริวรรตศาสตร์" (hermeneutics) ผมใคร่จะเสียดภาพคร่าว ๆ ให้เห็นถึงหลักการสำคัญบางอย่างของแต่ละอันดังนี้

นับจาก "ญาณวิทยา" ของ Kant ได้กลายเป็นโครงการที่มีลักษณะเป็นรากฐานอันหนึ่งขึ้นมา มันได้พยายามที่จะแยกเอา "ความรู้" ออกจากรูปแบบของ "ความเชื่ออื่น ๆ" ด้วยเจตนาที่จะค้นคว้าสิ่งที่เป็นเรื่องของความแน่นอนในเชิงวัตถุวิสัยในทางตรงข้าม "อรรถปริวรรตศาสตร์" ปฏิเสธความคิดที่ว่า ภารกิจแรกสุดของปรัชญาก็คือจะต้องจัดหารากฐานต่างๆและให้หลักประกันความแน่นอน(certainty) มันมองความรู้เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับบริบทต่างๆของความเข้าใจเชิงปฏิบัติ

กระบวนการทัศน์ของความเข้าใจ ไม่ใช่เป็นเรื่องการมองวัตถุต่าง ๆ ในเชิงกายภาพขนาดกลาง ๆ กล่าวในด้านญาณวิทยา แต่เป็นการตีความเกี่ยวกับข้อความต่าง ๆ อรรถปริวรรตศาสตร์ถูกต่อต้านคัดค้านจากแบบจำลองที่เป็นตัวแทนของจิตใจ (representational model of mind) แต่มันก็ถือว่า การปฏิเสธการเป็นตัวแทนไม่ไปพัวพันถึงสัมพัทธนิยม แม้ว่ามันจะถือว่าไม่มี "ข้อเท็จจริงทางกายภาพของสสาร" ที่ได้ถูกทำเป็นตัวแทนอย่างเหมาะสมโดยการตีความต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตามมันมีข้อจำกัดหลายอย่างของสิ่งที่ได้มา ซึ่งได้ถูกนำมาในฐานะที่เป็นการตีความที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมอย่างไร

ในทางตรงข้ามกับการสนับสนุนในเชิงรากฐานเกี่ยวกับ "ญาณวิทยา" และ "อรรถปริวรรตศาสตร์" ยืนยันว่า ความเข้าใจมักจะเป็นเรื่องของความคิดความแล้วเสมอ ๆ ความแตกต่างอันนี้ อย่างน้อยที่สุดมีผลตามมา 4 ประการคือ

- ประการแรก ขณะที่ "ญาณวิทยา" แสวงหาจุดขึ้นที่ได้เปรียบในฐานะหลักประกันของความแน่นอน "อรรถปริวรรตศาสตร์" ยืนยันว่า มันไม่มีจุดขึ้นพิเศษที่เป็นข้อได้เปรียบที่เฉพาะสำหรับความเข้าใจ สำหรับ Derrida และบรรดานักทฤษฎีคนอื่น ๆ อย่างเช่น Gadamer ผลลัพธ์อันนี้มีผลตามมาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการชักย้ายอำนาจหน้าที่พิเศษบางอย่างไปจากผู้พูด หรือผู้เขียน สำหรับการกำหนดความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เขาพูด หรือเขียนการ โฟกัสที่สำคัญของงานในช่วงแรก ๆ ของ Derrida อยู่บนความโน้มเอียงของทฤษฎีต่าง ๆ นับจาก Plato ที่ได้นำเอาการพูดมาใช้ในฐานะที่เป็นที่หนทางแรกสุดสำหรับการกำหนดความหมายทางภาษา และพิจารณางานเขียนในฐานะที่เป็นปรากฏการณ์สืบมาอันหนึ่ง Derrida ไม่ต้องการสลัปรับเปลี่ยนแปลงระบบระเบียบปกคตินี้ไปยิ่งกว่าที่จะเสนอว่า ความหมายเชิงภาษา (linguistic meaning) มันไม่ได้สืบทอดมาจากเจตนาทางจิตวิทยาของผู้พูด แต่มันรับทอดมาจากโครงสร้างของภาษาในตัวของมันเองโดยไม่คำนึงถึงการวิจารณ์ของเขาเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะที่สำคัญบางอย่างเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ของ Saussure, แนวความคิดของ Derrida เองเกี่ยวกับ grammatology ศาสตร์ที่ศึกษากระบวนการเขียน- รวมเข้ากับความคิดของ Peirce ที่เราคิดถึงมันเพียงในเครื่องหมายต่าง ๆ (signs) เท่านั้น และทัศนะของ Saussure เกี่ยวกับการกำหนดคติโดยไม่มีเกณฑ์ของความสัมพันธ์ของเครื่องหมาย และสิ่งที่มีมัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่อนำออกให้ไปใช้ประโยชน์อื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาตให้ถือว่าผิดกฎหมาย

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และข้อมูลอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บ่งความหมายต่าง ๆ (the arbitrariness of the relation of the sign and what it signifies) Derrida ได้เพิ่มเติมหมายเหตุ ด้านกับเพลโตนิกลงไปในความสงสัยของเขาเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการกำหนดตัดสินการอ้างอิงโคดๆอันหนึ่ง (เกี่ยวกับการบ่งความหมายที่เกินธรรมดา/เหนือโลก - the transcendental signified) สำหรับภาษาในฐานะที่เป็นทั้งหมด มันไม่มีวิธีการทางด้านภาษาเป็นพิเศษที่จะกำหนดตัดสิน ไม่ว่าโลกจะมีธรรมชาติที่มั่นคงหรือไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งภาษาสามารถเป็นกระจกเงาสะท้อนของมันด้วยเหตุดังนั้น ผู้ปฏิบัติการเกี่ยวกับ "การรื้อสร้าง" บ่อยครั้ง จึงไปพ้นจากข้ออ้างที่สงบเสงี่ยมของอรรถปริวรรตศาสตร์ที่ว่า ไม่มีการเขียนหรือการอ่านใดที่ในตัวมันเองไม่ใช่เป็นการตีความเรียบร้อยแล้วอันหนึ่ง ต่อการยืนยันหรือวินิจฉัยอย่างถึงราก ที่ระบบที่เชื่อมโยงของความคิดตามที่ปรากฏนั้น สามารถได้รับการแสดงออกมาให้เห็นว่ามีความขัดแย้งกันต่าง ๆ ที่อยู่ข้างใต้ หรือความขัดแย้งที่ไม่อาจแยกสลายได้ ด้วยเหตุนี้มันจึงมีความหลากหลาย และมีการอ่านที่ขัดแย้งกัน ซึ่งจะต้องถูกถือว่าเกิดขึ้นมาพร้อมกันในเวลาเดียวกัน

ประการที่สอง ในขณะที่ "ญาณวิทยา" ปกติแล้ว จะถูกวางรากฐานอยู่บนการรับรู้ทางสายตาในฐานะกระบวนการที่สัมพันธ์ตัวอย่างเกี่ยวกับความรู้ "อรรถปริวรรตศาสตร์" จะนำเอาการอ่านมาเป็นรากฐานมากกว่าการมอง ในฐานะที่เป็นกระบวนการที่สัมพันธ์กับความเข้าใจ เพื่อเน้นถึงความเปลี่ยนแปลงไปอันนี้

Derrida ได้วิจารณ์ logocentrism (การถือว่า คำและภาษาเป็นการแสดงออกเบื้องต้นอันหนึ่งของความจริงภายนอก - regarding words and language as a fundamental expression of an external reality) และอภิปรายเกี่ยวกับการมีอยู่ เพื่อสมมุติการเข้าถึง โดยไม่ผ่าน "ตัวกลาง" ผู้สิ่งที่กำหนดของ "ประสบการณ์ทางจิต และ ประสาทสัมผัส" ศัพท์ของเขา "difference" (ความแตกต่าง) เป็นยาแก้พิษอันหนึ่งต่อการเน้นในเรื่องการมีอยู่ มันหมายรวมทั้งสิ่งที่แตกต่างและถูกทำให้ต่าง ยกตัวอย่างเช่น ลักษณะหรือรูปลักษณ์ของประสบการณ์ต้องการบางอย่าง จริง ๆ ไม่ใช่รูปลักษณ์ที่ปรากฏของประสบการณ์เพื่อทำความเข้าใจ หรือนับเป็นประสบการณ์ที่แท้จริงอันหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ Derrida ก็คล้าย ๆ กับบรรดานักวิชาการทางปรัชญาคนอื่น ๆ เมื่อเร็ว ๆ นี้ ต่างท้าทายความเชื่อทางปรัชญาแนวจาริตในทันที รูปลักษณ์ต่าง ๆ อันไม่เป็นที่สงสัยของชีวิตจิตใจ เหมือนกับไอเดียความคิด หรือข้อมูลทางประสาทสัมผัสเจตนาหรือการรับรู้ต่าง ๆ ถึงแม้ว่า Derrida มิได้ปฏิเสธว่า มันมีเจตนาทางจิตวิทยา แต่เขาก็ไม่ได้ให้พวกมันมีสิทธิพิเศษที่เป็นการเฉพาะใด ๆ เมื่อพวกมันไม่เคยโปร่งใสอย่างเต็มที่ต่อตัวแทนหรือต่อตัวผู้เขียน (Derrida 1982b: 326; Derrida 1977: 213; โปรดคู Hoy 1981a: 99ff) คล้ายคลึงกันมาก "เจตนาหรือความตั้งใจ" (intention) เป็นสมมุติฐานที่ไม่อาจยืนยันหรือพิสูจน์ได้ ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาโดย "การตีความ และ การรับรู้" ไม่ใช่สิ่งที่กำหนดให้ แต่เป็นความคิดเชิงทฤษฎีที่หนักอึ้งอันหนึ่ง ที่ได้ถูกสร้างขึ้นมาให้เหมาะสมกับความต้องการของทฤษฎีต่าง ๆ ทางญาณวิทยาโดยเฉพาะนับจาก Plato มาจนกระทั่งถึงบรรดานักประสบการณ์นิยมทั้งหลาย

(empiricism) ปรัชญาอรรถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutical philosophy) ได้ค้นพบมันว่าไม่ได้ช่วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อะไรเลย และเลวร้ายไร้ประโยชน์ ซึ่งไม่ก่อผลใด ๆ ผลลัพธ์ที่ตามมาของการสนใจในวิธีการต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับมนุษยนิยม อรรถปริวรรตศาสตร์ได้พัฒนาทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านขึ้น

การอ่านหนังสือนั้น เป็นเรื่องที่ต่างออกไปจากการมองวัตถุทางกายภาพในหลาย ๆ มุมมอง และความแตกต่างที่สำคัญอันหนึ่งก็คือ มันดูเหมือนว่าจะไม่มีปัญหาพิเศษใด ๆ เกี่ยวกับวัตถุ ดังกล่าวที่อยู่ในการรับรู้อย่างอิสระ การอ่านไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการมองดูเครื่องหมายคำ ๆ บน หน้าหนังสือไม่เหมือนกับต้นไม้ที่ติดคำพ้องเพในป่า หนังสือและความหมายของมันจะไหลออกมา เพียงในการกระทำทั้งหลายเกี่ยวกับการอ่านเท่านั้น แม้แต่ในกรณีต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังได้รับการทำความเข้าใจ มันไม่ใช่เรื่องหน้ากระดาษที่ถูกเขียนหรือถูกพิมพ์ (ยกตัวอย่างเช่น ในการทำความเข้าใจการกระทำอันหนึ่ง หรือสิ่งคมๆหนึ่ง) บรรดานักทฤษฎีอรรถปริวรรตศาสตร์ (hermeneutic theorists) อาจปฏิบัติกับสิ่งที่กำลังถูกทำความเข้าใจในฐานะที่เป็นความต่อเนื่องของ ข้อความ (text-analogue) และกระบวนการเกี่ยวกับการทำความเข้าใจมันเหมือนกับอ่าน ดังนั้น เมื่อบรรดานักสังคมศาสตร์หรือนักมานุษยวิทยาตีความสังคมใดสังคมหนึ่ง พวกเขาอาจต้องสำรวจ หรือใช้สิ่งประดิษฐ์ทางด้านอักษรศาสตร์ อย่างเช่น เรื่องเล่าและการอุปมาอุปมัยในหนทางซึ่งเป็นอย่างเดียวกันเลยกับที่นักเขียนนวนิยายหรือนักวิจารณ์วรรณกรรมทำ แต่อย่างไรก็ตาม ที่ซึ่ง "การ รื้อสร้าง" ไปไกลยิ่งกว่านั้นก็คือ การตอบคำถามว่า หนังสือตำราหรือข้อความที่ถูกอ่านมันมี ข้อจำกัดหรือไม่อย่างไร และมันประสบความสำเร็จในการอ้างอิงพ้น ไปจากตัวมันเองหรือไม่ที่พูด ถึงบางสิ่งบางอย่างว่า จริงหรือเท็จเกี่ยวกับความจริงที่เป็นอิสระอันหนึ่ง การละทิ้งอุดมคติของการ อ้างอิงเกี่ยวกับสิ่งที่บ่งถึงเรื่องที่อยู่เหนือขึ้นไป (transcendental signified) มันน้อมนำให้บรรดานัก รื้อสร้างนิยมกล่าวว่า ถ้าหากว่าหนังสือดูเหมือนจะอ้างอิงสิ่งที่พ้น ไปจากตัวของมันเอง การอ้างอิง อันนั้นในท้ายที่สุด สามารถจะดำรงอยู่ได้เพียงแคในหนังสือเล่มหนึ่งเท่านั้น เทียบกันกับ เครื่องหมายต่าง ๆ ซึ่งอ้างอิงเพียงแค่เครื่องหมายอื่นเท่านั้น หนังสือสามารถอ้างอิงเพียงหนังสือเล่ม อื่น ๆ มันได้ให้กำเนิดเครือข่ายที่ตัดผ่านกันและเครือข่ายที่ขยายออกไปไม่รู้จบที่เรียกว่า intertextuality นั่นคือ ความสัมพันธ์ระหว่างตำราหรือข้อความต่าง ๆ เท่านั้น

- ความตรงข้ามกันประการที่สามที่ตามมาก็คือ เมื่อบรรดานักทฤษฎีทั้งหลายได้ทอดทิ้งอุดม คติเกี่ยวกับการเป็นตัวแทนวัตถุ ซึ่งที่จริงแล้วมันเป็นอิสระจากอุปกรณ์ที่มาทำหน้าที่เป็นตัวแทน ของเรา ขาดเสียซึ่งความจริงต่าง ๆ ที่แน่ชัดในตัวมันเอง (self-evident axioms) ที่พ้นไปจากคำถาม หรือข้อสงสัยตลอดไป การตีความสามารถจะถูกทักท้วงขึ้นมาเมื่อใดก็ได้ และเป็นไปได้ที่จะถูก แทนที่เมื่อไรก็ได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ในทางตรงข้ามกับการยืนหยัดของ "ญาณวิทยา" บนความจริง ทางโลกของตัวอย่างต่าง ๆ เกี่ยวกับความรู้ "อรรถปริวรรตศาสตร์" จะต้องคิดหรือพิจารณาถึงการ เปลี่ยนแปลงความเข้าใจไปต่าง ๆ และด้วยเหตุนี้การตีความต่าง ๆ นั้นจึงต้องการการตรวจสอบซ้ำ อย่างต่อเนื่อง ความแตกต่างกันอันนี้เป็นหนึ่งในการเน้นแน่นอน "ญาณวิทยา" เป็นเรื่องที่ถูกต้อง

ในการยืนยันหรือยืนหยัดของมัน แต่ทฤษฎี "อรรถปริวรรตศาสตร์" จะต้องยอมรับและมีความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวนวโสภาสำหรับการเชิงงานเพื่อการศึกษานาน นีเมอนุญาติให้เขาไปเซประเษยนดานการคา

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยุติธรรมต่อข้อเท็จจริงที่ การตีความต่าง ๆ มันมีชีวิตทางประวัติศาสตร์และข้อจำกัดต่าง ๆ ของตัวมันเอง การตีความต่าง ๆ ได้รับการตัดสินไม่เพียงบนความจริงเกี่ยวกับการยืนยันอันหลากหลายของมันเท่านั้น แต่ยังถูกตัดสินบนเงื่อนไขหรือปัจจัยที่เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เช่น ความมีประโยชน์ ความอุดมสมบูรณ์ของพวกมันด้วย ตามลำดับ "การรื้อสร้าง" ก่อให้เกิดอัตราเร่งของความเปลี่ยนแปลงโดยการค้นหาอย่างรอบคอบถึงความตรงข้ามกันที่คาราคาซัง ซึ่งก่อขึ้นมาในการตีความต่าง ๆ และการมีบทบาทในหลาย ๆ ความหมายที่เป็นไปได้ (polysemy) ของคำหรือวลี เพื่อเพิ่มขยายการตีความที่เป็นไปได้ต่าง ๆ ให้มากขึ้น เหตุผลชี้ขาดที่ว่าทำไม การตีความต่าง ๆ จะต้องได้รับการตรวจสอบซ้ำและคัดแปรงแก้ไขก็คือ พวกมันมักจะขึ้นอยู่กับแม้ว่าจะเป็นไปโดยนัย ความเข้าใจส่วนตัวของผู้ตีความเสมอ และยังเป็นเรื่องของเวลาและการฝึกฝนด้วย

- โดยเหตุนี้ ความตรงข้ามกันในประการที่สับสน "การปฏิเสธของญาณวิทยาที่ว่าภาพสะท้อนที่สามารถทำให้หลักฐานซึ่งแน่ชัดในตัวมันเองยุ่งเหยิงสับสน" กับ "ข้อสรุปทางด้านอรรถปริวรรตศาสตร์ที่ว่า การเข้าใจในลักษณะตีความใด ๆ ก็ตามมันได้บรรลุทุกความเข้าใจส่วนตัวไปด้วย" ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงในความเข้าใจส่วนตัว จะมีผลในการเปลี่ยนแปลงต่อความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องราว แต่อย่างไรก็ตามภายในอรรถปริวรรตศาสตร์ในตัวมันเองมันมีคำถามขึ้นมาอีกข้อหนึ่ง ความเปลี่ยนแปลงในความเข้าใจส่วนตัวอันนี้เป็นพัฒนาการที่ต่อเนื่องอันหนึ่งใช้ใหม่ ประการหนึ่งก็คือ เราได้ความจริงยิ่งขึ้นและได้ภาพที่สมบูรณ์มากขึ้นเกี่ยวกับตัวของเราเองใช้ใหม่? หรือ เราเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงการตีความต่าง ๆ ของเรา ? การเปลี่ยนแปลงในความหมายอันหลัง มันเกี่ยวข้องกับตัวอย่างลักษณะหนึ่งที่ที่เราพูดบางอย่างว่า เราคิดได้แจ่มชัดและถัดจากนั้นก็ถอยร่นกลับมาหรือแปรเปลี่ยนไป เมื่อเราเห็นว่ามันสามารถถูกจับหรือลากไปในเชิงที่แตกต่างได้ (ในตัวอย่างของ Wittgenstein, "การสอนเด็กเล่นเกม ๆ หนึ่ง" ไม่ใช่ใบอนุญาตที่สอนให้พวกเขาเล่นเกมพนัน แต่การเลี่ยมสอนให้รู้จักการเล่นเกมนั้นมันไม่ได้ป้องกันหรือขจัดการเล่นพนันอย่างชัดเจนเช่นกัน)

ฐานที่มั่นของ Derrida คล้ายคลึงกับอันหลังมากตราบเท่าที่มันไม่มี "ตัวตน" ที่ดำรงอยู่ก่อนหรืออย่างเป็นทางการเกี่ยวกับการตีความต่าง ๆ การเปลี่ยนแปลงการตีความและเกี่ยวกับการตีความส่วนตัวไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องราวเรื่องหนึ่งของความก้าวหน้าที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สู่ความสูงอมทางด้านเหตุผล แต่มันเกี่ยวกับโอกาสความเป็นไปได้มากกว่า ไม่มีการตีความโดด ๆ ที่สามารถอ้างได้ว่าเป็นสิ่งสุดท้ายหนึ่งเดียวเท่านั้น และปฏิบัติการเกี่ยวกับการรื้อสร้างจะโน้มนำไปสู่การแพร่ขยายเกี่ยวกับการตีความต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ความคาราคาซัง และการกระจายความคิดออกไปอย่างกว้างขวาง (Undecidability and dissemination) ด้วยเหตุนี้ "การรื้อสร้าง" ของ Derridean สามารถทำความเข้าใจได้ในฐานะที่เห็นด้วยการวิจารณ์ของอรรถปริวรรตศาสตร์เกี่ยวกับความเข้าใจส่วนตัวของอภิปรัชญาในญาณวิทยาแบบจารีต แต่ยังสามารถเข้าใจได้ในฐานะที่เป็นการวิพากษ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ราคาซึ่งลงใน "ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค" (syntactical - เกี่ยวกับหลักวากยสัมพันธ์) มากกว่าที่จะวางมันลงที่ระดับของ "ความหมายของคำ" (semantic) เมื่อเขาพูดว่า "คำต่าง ๆ เหล่านี้" มีสองความหมาย" ซึ่งขัดแย้งกัน, ความหมายที่ไม่อาจเป็นที่ตกลงได้หรือความคาราคาซังนั้น มักจะสืบเนื่องมาจากวากยสัมพันธ์ (ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค)" (Derrida 1981a: 221)

ยังมีความแตกต่างอีกประการหนึ่งระหว่างความคาราคาซังในแบบ Goedelian ของ Kristeva และแนวความคิดแบบ Freudian ของ Derrida สำหรับ Kristeva ความคาราคาซังเป็นผลอันเนื่องมาจากข้อเท็จจริงที่ว่า ข้อความต่าง ๆ เพียงอ้างอิงถึงข้อความอื่น ๆ เท่านั้นและเครือข่ายที่เชื่อมโยงกันเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคำ (intertextuality) ได้สร้างโลกอันหนึ่งขึ้นมาที่ได้รับการกล่าวว่าเป็นสิ่งที่ไร้ขอบเขต ความคิดในเชิงทฤษฎีอันนี้เกี่ยวกับการไร้ขอบเขต อย่างไรก็ตาม ลืมเหลวที่จะสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับปฏิบัติการที่เป็นจริงของการตีความ ดังที่ Jonathan Culler ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวคิดของ Kristeva ในเรื่องโลกของความสัมพันธ์ระหว่างคำ (the intertextuality universe) มันยากที่จะทำให้โลกนั้นเป็นเป้าหมายหรือวัตถุของความสนใจ (Culler 1976: 1384) เขาสังเกตว่า Kristeva ตัวเธอเองนั้นได้ให้ความสนใจต่อฉบับพิมพ์ต่าง ๆ ของหนังสือ ซึ่งผู้เขียนสามารถรู้ได้เมื่อมันจะทำให้เกิดความแตกต่างในการตีความอันหนึ่ง ดังนั้นปฏิบัติการของ Kristeva เองอาณาเขตของความสัมพันธ์ระหว่างคำจึงแคบลงสู่คำบางเล่มโดยเฉพาะ และบ่อยครั้งเพียงพิจารณาคำอื่นอีกเล่มหนึ่งเท่านั้น สำหรับ Derrida ในทางตรงข้าม การขาดความสามารถที่จะกำหนดตัดสินในกรณีนั้นเป็นผลอันเนื่องมาจาก ไม่ใช่ความไม่แน่นอนที่คลุมเครือเกี่ยวกับความไร้ขอบเขตของความหมายต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันและไม่ใช่ความไม่เด็ดขาดของผู้ตีความด้วย (หรือการขาดเสียซึ่งความรู้) ทั้งคู่เกี่ยวกับความหมายต่าง ๆ ที่ขัดแย้ง จะต้องถูกมองในคำโดดทันที การไร้ขอบเขตมันมาหลังจากมันกระทำการสำหรับ Kristeva และสำหรับเหตุผลที่ธรรมดาอีกว่านั่น นั่นคือ มาจากความขัดแย้งกันอันหนึ่ง ของบางอย่างหรือทุกอย่างที่ตามมา

ดังนั้น การกระจายความคิดออกไปอย่างกว้างขวาง (dissemination) จึงเป็นปฏิบัติการของการตีความ (หรือ ปฏิบัติการ) เกี่ยวกับการสำรวจความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันที่ไร้ขอบเขตของความเชื่อมโยงทางวากยสัมพันธ์ (syntactic connection - ความเชื่อมโยงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค) โดยปราศจากความจำเป็นใด ๆ, ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทางศีลธรรมหรือระเบียบวิธีก็ตาม, เกี่ยวกับความกังวลถึงมิติของความเปลี่ยนแปลงในความหมายของคำ (semantic dimension) ในส่วนที่เกี่ยวเนื่องถึงการอ้างอิงและคุณค่าความจริง (truth-value) ปฏิบัติการของ Derrida มักจะไม่เหมือนกันกับแบบจำลองที่รับมาจาก Freud ตรงๆ สำหรับสิ่งหนึ่ง, การกระจายความคิดออกไปอย่างกว้างขวาง ไม่ใช่เป็นการแสวงหาการตีความขั้นสุดท้ายแต่อย่างใด การเพิ่มทวีของบริบทยินยอมให้สำหรับความเป็นไปได้ต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันสามารถดำเนินต่อไปอย่างจะแจ้งและไม่มีการเอกสารนี้เป็นเอกสารทงสวนเวลาสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตเห็นาไปเซประเยชนดานการคาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำหนด ดังนั้นถ้าแบบจำลองของ Derrida ไม่ได้เริ่มต้นจากความไร้ขอบเขต มันก็จะไม่จบลงด้วยมันเช่นกัน

อีกประการหนึ่งคือ Derrida บางครั้งได้หยิบเอาหน่วยต่างๆที่ใหญ่กว่าคำโดดขึ้นมาในฐานะที่เป็นตัวอย่างของความคาราคาซัง ยกตัวอย่างเช่น ในความเรียงชิ้นหนึ่งเกี่ยวกับ Nietzsche ในเรื่อง "Spurs" เขาได้ยกตัวอย่างหนึ่งขึ้นมา ซึ่งเป็นชิ้นส่วนที่แยกออกมาอันหนึ่งที่พบได้ในบันทึกหมายเหตุต่าง ๆ ของ Nietzsche ประโยคโคดประโยคหนึ่งในเครื่องหมายอัฒประกาศที่พูดว่า "ข้าพเจ้าลืมร่มของข้าพเจ้า" (I have forgotten my umbrella) (Derrida 1979: 122ff.; ดู Blondel 1974, และ Hoy 1981b, 1982b)

สำหรับ Derrida อันนี้เป็นกระบวนการหนึ่ง กรณีของความคาราคาซัง เพราะคำต่าง ๆ เป็นคำที่แปลมาและไม่มีความปลอดภัย แต่อย่างไรก็ตาม การตีความมัน ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ เมื่อเศษชิ้นส่วนของข้อความบนกระดาษมาถึงตอนนี้ ได้ถูกแยกออกจากบริบทเดิมของมันอย่างสมบูรณ์ไม่ว่าอะไรก็ตามที่มันเป็นวิธีการต่าง ๆ ทางปรัชญาแบบขนบประเพณีล้มเหลวแล้ว ถัดจากนั้น Derrida ได้ขยายปัญหาออกไปโดยเสนอว่า ผลงานเขียนทั้งหมดของ Nietzsche ยังเข้ามาแทนเครื่องหมายอัฒประกาศด้วย นั่นคือมีความหมายเดียว คำอธิบายที่เป็นระบบเกี่ยวกับปรัชญาของเขาซึ่งไม่สามารถถูกสร้างขึ้นใหม่ได้ โดยหลุดออกไปหรือแพร่กระจายออกไป การทำให้รู้หรือการประกาศออกมาดังที่ถูกระบุโดยการใช้อัฒประกาศรายรอบคำสำคัญ ๆ การอ้างของ Derrida ได้ท้าทายความพยายามในเชิงอรรถปริวรรตศาสตร์ เพื่อทำความเข้าใจข้อความต่าง ๆ นั่นคือ การตัดสินใจถึงสิ่งที่พิจารณาถึงความหมายที่เป็นไปได้และที่เป็นไปไม่ได้เกี่ยวกับข้อเขียนต่าง ๆ หรือการอ่านที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม การตัดสินใจที่มีลักษณะชี้เฉพาะอันนี้ อาจสะท้อนความเป็นไปได้ที่ว่า มันไม่มี "ความเป็นทั้งหมด หรือ สิ่งรวบยอด" (totality) ในงานเขียนของ Nietzsche และไม่มีเครื่องมือที่จะไม่สามารถถอดรหัสหรือไม่อาจทำความเข้าใจมัน (Derrida 1979: 135)

อรรถปริวรรตศาสตร์ อาจไม่ได้คิดถึงตัวมันเองในฐานะที่เป็นเรื่องราวหนึ่งของอภิปรัชญา แต่ความปรารถนาของอรรถปริวรรตศาสตร์ ที่จะถอดรหัสความหมายที่มีอยู่หนึ่งเดียว (univocal) ของข้อความ อาจส่งสะท้อนความปรารถนาของอภิปรัชญาสำหรับคำอธิบายที่สมบูรณ์และเป็นทีที่เข้าใจเกี่ยวกับความหมายของทุกสิ่งทุกอย่าง สำหรับความจริงของทั้งหมดและเอกภาพของโลกประจวบที่มีนัยยะของ Derrida คือ อรรถปริวรรตศาสตร์ยังคงถูกจำกัดสู่กรณีของอภิปรัชญา และปฏิเสธที่จะมองว่า รหัสที่ถอดไม่ได้ของ Nietzsche เป็นส่วนหนึ่งของ "ความคิดที่ยุ่งยาก" อย่างไรก็ตาม Nietzsche ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งได้อยู่เหนือขีดจำกัดเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ประเด็นปัญหาดังกล่าวจึงไม่ใช่เรื่องหยาบหยาบหรือไม่สำคัญอันหนึ่ง เกี่ยวกับการตีความข้อความที่อยู่ภายใต้ร่มเงานั้น กรณีนี้ไม่เพียงต้องลบล้างไปเท่านั้น แต่ยังแสดงถึงสมมุติฐานที่ปราศจากข้อสงสัยและมีลักษณะเป็น

อภิปรัชญามาก ๆ ของผู้อ่านในเชิงอรรถปริวรรตศาสตร์อย่างเอาจริงเอาจัง ผู้ซึ่งคิดว่า ข้อความเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวนวโสภาสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อันหนึ่งไม่สามารถถูกทำความเข้าใจได้ เว้นแต่บริบทแวดล้อม หรือการอ้างอิงที่เป็นรากฐานที่อยู่ข้างใต้นั้นสามารถได้รับการค้นพบ

ข้อความที่ไม่มีมีความหมายชี้ขาดจะแสดงให้เห็นความอัปยศของอรรถปริวรรตศาสตร์ และการขาดแคลนความอุดมสมบูรณ์ของการแพร่กระจายออกไป นับตั้งแต่เมื่ออรรถปริวรรตศาสตร์ได้มาถึงข้อจำกัดต่าง ๆ ของมัน การกระจายความคิด (ไอเดีย) ออกไปอย่างกว้างขวางจึงเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น การเข้มข้นยิ่งขึ้นกว่าอีกอันหนึ่งก็คือ ปฏิบัติการของการกระจายความคิดออกไป ซึ่งอาจปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระจากแนวความคิดที่มีขีดจำกัดอย่างไม่เหมาะสม ไม่เพียงเรื่องของนิรุกติศาสตร์เท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงปรัชญาด้วย. งานเขียนทางด้านปรัชญาทั้งหมด ในท้ายที่สุด อาจถูกค้นพบว่า เป็นสิ่งไม่อาจถอดรหัสได้ในทำนองเดียวกัน อย่างน้อยที่สุด Derrida ได้เห็นพ้องและยอมรับว่า สิ่งที่เกี่ยวข้องรวบรวมเอาไว้ในข้อความหนังสือของ Nietzsche ได้ใช้เป็นประโยชน์ต่อข้อความหนังสือของ Derrida ด้วย เขาได้ยกเอาคำถามอันนั้นขึ้นมา ไม่ว่าเรื่อง "Spurs" ในตัวมันเองจะมีความหมายชี้ขาดหรือไม่ก็ตาม เพื่อจะบอกความจริง เขากล่าวว่ามันกลับไม่มีข้อมูลอันนี้จะไม่ช่วยผู้อ่านในการแสวงหาในลักษณะตีความสำหรับความหมายที่มีอยู่หรือไม่มีอันนั้น อย่างไรก็ตามหนทางที่ดีที่สุดในการอำพรางหรือหลอกลวง คือต้องกล่าวออกมาอย่างชัดเจนชัดคำว่า มันกำลังพูดความจริง (Derrida 1979: 137) ในจุดนี้ ความเข้าใจผิดสองประการเกี่ยวกับ Derrida ควรจะได้รับการหลีกเลี่ยง

- ประการแรกคือ คล้ายกับ Nietzsche, Derrida บางครั้งได้ถูกนำมาอ้างเป็นการปฏิเสธความเป็นไปได้เกี่ยวกับความจริง แต่ผมคิดว่าเขาถูกตีความอย่างมีเหตุผลมาก ในฐานะที่พยายามหลีกเลี่ยงการยืนยันเกี่ยวกับธรรมชาติของความจริง หรืออย่างน้อยที่สุดสิ่งใดที่มันเข้มแข็งกว่าความจริงที่ไม่ค่อยเป็นสาระ และมันไม่ใช่ปัญหาหลักในความเอาใจใส่ เขากล่าวแทนว่า มันมีถ้อยแถลงที่มากมายเหลือคณาที่เป็นจริง และความยุ่งยากจริง ๆ ในเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับการตีความอยู่ที่ การเลือกมาจากการมีมากเกินไปของความจริงนั่นเอง เพื่อให้ได้สิ่งที่ประ โยชน์ของสิ่งที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก : "มันไม่มีสิ่งนั้น" ไม่ว่าในฐานะที่เป็นความจริงของ Nietzsche หรือ ของข้อความของ Nietzsche อย่างใดอย่างหนึ่ง... อันที่จริงมันไม่มีสิ่งนั้นในฐานะที่เป็นความจริง (truth) ในตัวของมันเอง มีแต่เพียงความมากเกินไปของมันเท่านั้น แม้กระนั้นมันควรจะเป็นความจริงที่มีมากกว่าหนึ่งหรือเป็นพหุพจน์สำหรับผม (Derrida 1979: 103)

- ความเข้าใจผิดในประการที่สอง เกี่ยวข้องกับขอบเขตที่ เครื่องหมายอัญประกาศมันได้ไปกีดกันหรือขีดขวางการอ้างอิงและความจริง อย่างเช่นประโยคทั้งหมดที่ว่า "ผมลืมร่มของผม" (I have forgotten my umbrella) ดังที่มันเป็นตัวแทนรากเดิม ซึ่งอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศแล้ว การพิสูจน์หรือวินิจฉัยเกี่ยวกับบริบทดังกล่าวและการอ้างอิงของเทอมต่าง ๆ มันได้ถูกขีดขวางแต่มันก็ไม่ได้เป็นอะไรที่ลึกลับในที่นี้ และ Derrida ตัวของเขาเองนั้นได้ปฏิบัติหรือพิจารณาประโยคนี้ ไม่ใช่ในฐานะคำพูดที่เปล่งออกมาคำหนึ่งที่กำลังใช้วาทกรรมหนึ่ง แต่ในฐานะชื่อของประโยค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หนึ่งในภาษาธรรมชาติ ไม่ต้องยอมรับว่าเขาพิจารณาประโยคดังกล่าวที่ถูกพูดถึง แต่ใช้ประโยชน์ ไม่ได้ว่ามัน ได้ตกเข้าไปในกับดักของการใช้ประโยชน์และการพูดที่สับสนไม่ชัดเจน ทั้งคู่ Nietzsche และ Derrida ได้โคดเข้าไปใกล้เส้นที่อยู่ระหว่างการพูดและการใช้ประโยชน์ แต่การตีความที่ค่อนข้างใจกว้างของข้ออ้างของพวกเขา ไม่ต้องการที่จะกล่าวว่า พวกเขาได้ถูกทำให้เกิดความสับสนด้วยตัวเองเกี่ยวกับความแตกต่าง ซึ่งพวกเขากำลังติดตั้งกับดักอันหนึ่งโดยไม่ทันระวัง ถ้าหากว่าพวกเขากำลังนำไปสู่ความเข้าใจผิดโดยเจตนา เป็นไปได้ที่พวกเขาต่างรู้อยู่เต็มอกว่า มันจะเป็นความผิดพลาดอันหนึ่งที่จะกล่าวว่า การใช้เครื่องหมายอัญประกาศซึ่งมีข้อความบรรจุอยู่ ภายใน โดยหลักการมันเป็นไปได้ที่จะแปลความหมายหรือถอดรหัสสัจนัยสำคัญเกี่ยวกับเครื่องหมายอัญประกาศ หรือความหมายต่าง ๆ ที่มีนัยยะเกี่ยวกับคำต่าง ๆ เหล่านั้นได้

ผลที่ตามมาในเชิงโวหารของการปฏิบัติ เกี่ยวกับผลงานทั้งหมดของ Nietzsche ประหนึ่งว่ามันอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ และด้วยเหตุนี้ราวกับว่ามันไม่มีคุณค่าความจริงที่ชี้ขาดอันหนึ่ง ดังนั้น ปรัชญาจึงกลายเป็นเหมือนกับเรื่องแต่งขึ้นมา (fiction) โดยเหตุนี้ทัศนะของ Derrida จึงปรากฏออกมาเป็นสิ่งที่แปรผันไปอีกรื่องหนึ่งในทฤษฎีเกี่ยวกับถ้อยแถลงที่แต่งขึ้นมา (fictional statements) ที่ซึ่งไม่เป็นจริงและก็ไม่มีอะไรผิดด้วย เพราะพวกมันไม่พยายามที่จะอ้างอิงถึงความจริงแต่อย่างใด พวกมันถูกแปลงเป็นคำพูดออกมาในเครื่องหมายอัญประกาศอย่างเจียบ ๆ และดังนั้นมันจึงไม่ได้ยืนยันว่าเป็นความจริงแต่อย่างใด สิ่งนี้ที่ Sir Philip Sidney พูดถึงเกี่ยวกับกวีนิพนธ์ต่างๆ ที่ว่า กวีนิพนธ์มันไม่ได้ยืนยันถึงสิ่งใด ๆ และด้วยเหตุนี้ มันจึงไม่เคยโกหกเลย, Derrida ดูเหมือนว่าจะพูดเหมือนนักปรัชญาเช่นเดียวกันนี้ด้วย

ความบิดเบือนคือว่า บรรดานักปรัชญาทั้งหลาย โดยชนบประเพณีเชื่อว่าพวกเขาเองนั้นกำลังสาธยายถึงความจริงต่าง ๆ และเขียนไปตามนั้น ความใหม่ของ Derrida ในที่นี้ จึงเข้ากันกับสิ่งที่เขาพูดถึงเรื่องวรรณคดีได้น้อยกว่าข้ออ้างที่บ่งนัยยะว่า ปรัชญาคือเรื่องแต่งขึ้นอีกประเภทหนึ่ง (another fictional genre) ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเสนอความตรงข้ามของเขาสู่แนวความคิดทางปรัชญาของ Heidegger และกวีนิพนธ์ ในฐานะที่เป็นหนทางต่างๆของการติดต่อกับระดับที่อยู่ข้างใต้ของความหมายที่ซึ่งประวัติศาสตร์ของอภิปรัชญาได้สูญเสียความเชื่อมโยงไป

สำหรับ Derrida, Heidegger ได้สูญเสียความเข้าใจที่ว่า Nietzsche คือนักคิดที่แท้คนหนึ่งผู้ซึ่งได้ทำลายปรัชญาลง โดยผ่านการริเริ่มของเขาเกี่ยวกับสิ่งซึ่ง Derrida เรียกว่า "ระบบกฎเกณฑ์ยุคใหม่ของเครื่องหมายอัญประกาศ" (the epochal regime of quotation marks) (Derrida 1979: 107)

ในศักราชใหม่นี้ มันกลายเป็นอัตลักษณ์ของความเป็นภาษาหนังสือ (textuality) อันนั้น ที่มีอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ ระเบียบวิธีต่าง ๆ เกี่ยวกับการตีความ เหมือนดังกับการก่อสร้างในตัวมันเอง, จะต้องยุติจากการค้นหา"ความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่" หรือความสัมพันธ์แบบเหตุผลต่อรูปการณ

หนึ่งของความจริงภายนอก ในความเรียงเรื่อง "Plato's Pharmacy" Derrida ได้นำเอาการวิจารณ์นี้

เกี่ยวกับการแบ่งแยกระหว่างปรัชญากับกวีนิพนธ์ย้อนกลับไปสู่ประเด็นดังกล่าว ที่ซึ่งความแตกต่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้รับการสร้างขึ้นมาเป็นครั้งแรก เขาได้ค้นพบกรณีที่มีความสำคัญอีกอันหนึ่งเกี่ยวกับการไม่ชี้ขาดลงไปในการโจมตีของ Plato ในงานเขียนเรื่อง Phaedrus (Derrida 1981a: ดู Hoy 1982a) แต่อย่างไรก็ตามชายขอบและเรื่องที่ไม่สำคัญนัก ตัวอย่างอันนั้นอาจดูเหมือนว่า การอ่านของ Derrida มีนัยยะว่า นับจากที่ตัวอย่างนั้นได้เกิดขึ้นมาตั้งแต่เริ่มต้นของประวัติศาสตร์ทางปรัชญา มันเป็นเรื่องที่มีลักษณะเด็ดขาดลงไปสำหรับความคิดตะวันตก

Derrida ได้ดึงความสนใจของเราไปสู่การนำเสนออย่างเกี่ยวกับประโยคที่ว่า"งานเขียนในฐานะที่เป็นยาชนิดหนึ่ง"(writing as a drug)ของ Plato, คำว่า drug มาจาก a pharmakon. คำๆนี้สามารถที่จะถูกแปลได้สองทางคือ, "การรักษา" (cure) หรือ "ยาพิษ" (poison) และคล้าย ๆ "ยา" ไม่ว่าหนทางใดก็ตามที่มันถูกนำมาเอามาใช้ จะทำให้เกิดความหมายที่แตกต่างกันไปโดยสิ้นเชิง

ปรัชญาได้รับการสร้างขึ้นบนความสามารถของนักปรัชญาที่จะใช้ความแตกต่างกันอันนั้น แต่อันที่จริงมันไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างที่แท้จริงอันหนึ่งขึ้นมาเลย Hemlock เป็นตัวอย่าง คือยาพิษชนิดหนึ่งที่ได้ทำลาย Socrates แต่ Socrates ได้ใช้ทั้งไวพจน์และอภิปรัชญาเพื่อพิสูจน์ว่า โดยการกิน hemlock นี้เข้าไปจริง ๆ แล้วเขาได้รับการรักษา ผลของคำต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดอาการมีนงได้ นำเราไปสู่ความจริงที่เป็นความฝัน หรือความฝันที่เป็นความจริงและปรัชญาได้สูญเสียมุมมองหรือการสังเกตเกี่ยวกับความแตกต่างอันนี้ไป

การวิจารณ์ของฟูโก (Foucault's critique)

การอ่านของ Derrida เกี่ยวกับการวิจารณ์งานเขียนของ Plato เป็นเรื่องที่น่าได้เถียงกันได้ และหนึ่งในบรรดานักวิจารณ์ที่เข้มแข็งที่สุดของเขาก็คือ Michel Foucault Foucault ได้วิจารณ์เมตาปรัชญา (metaphilosophy) ทั้งหมดของ Derrida ไม่ใช่เพราะมันเป็นเมตาปรัชญา แต่เป็นเพราะว่า Foucault พบว่า ความเกี่ยวข้องที่เป็นจริงในเชิงปฏิบัติของมันเป็นสิ่งที่ยังขาดคุณสมบัติบางอย่างไป ในทำนองเดียวกัน Foucault ก็เป็นนักเมตาปรัชญา "end-of-philosophy" คนหนึ่ง แต่เขาไม่ได้เขียนเรื่องการก่อสร้างเมตาปรัชญาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของปรัชญา เขาเขียนประวัติศาสตร์ที่เป็นรูปธรรมเกี่ยวกับความพยายามในเชิงปฏิบัติที่ได้รวมความรู้ทางสังคมและจิตวิทยาขึ้นมาแทน Foucault คิดว่า ปฏิบัติการของ Derrida เกี่ยวกับคำถามหรือข้อสงสัยเรื่องวงเล็บเกี่ยวกับ "ความจริงของข้อความ" (textual truth) ได้ทำให้เขามีคบอดต่อข้อเท็จจริงที่ว่า การวิจารณ์เกี่ยวกับงานเขียนของ Plato อันที่จริง เป็นเรื่องเกี่ยวกับความจริง และไม่เกี่ยวข้องอะไรกับความแตกต่างระหว่างงานเขียนและการพูด : "ถ้าหากว่าคุณอ่าน Phaedrus คุณจะเห็นว่า ข้อความนี้เป็นเรื่องรองที่ต่อเนื่องมาที่หลังของอีกใจความหนึ่ง ซึ่งเป็นรากฐานเบื้องต้น และซึ่งอยู่ในแนวทางของใจความเรื่องราวที่ไหลล้นไปตลอดจนจบของข้อความในหนังสือ มันไม่ใช่สาระ ไม่ว่าข้อความนั้นจะถูกเขียนหรือพูดออกมา - ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ปัญหาไม่ใช่ว่าทกรรมที่กล่าวถึง ที่ให้ช่องทางเข้าไปสู่คำถามหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับความจริง" (Foucault 1983: 245-6) สำหรับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Foucault การตีความบางอย่างค่อนข้างเป็นพื้นฐานเบื้องต้นมากกว่าอันอื่น และด้วยเหตุดังนั้น มันจึงสามารถที่จะได้รับการตัดสิน ในการอ่านของเขาเกี่ยวกับเรื่อง Phaedrus การตัดสินต่าง ๆ เกี่ยวกับว่าจะทำความเข้าใจความสัมพันธ์ของงานเขียน การพูด และความจริงอย่างไรนั้น ไม่สามารถถูกทำความเข้าใจได้โดยแยกออกจากการห่อหุ้มหรือสิ่งแวดล้อมอันหนึ่ง ที่ผูกพันกับเทคนิคของศิลปะการดำรงชีวิต คำอ้างทางปรัชญาของ Foucault ขึ้นอยู่กับการยอมรับว่า ณ จุดเริ่มต้นของปรัชญา มันไม่ได้มีการแบ่งแยกที่แหลมคมระหว่าง "ญาณวิทยาหรือปรัชญาในเชิงทฤษฎี" (epistemology or theoretical philosophy) ที่อยู่ด้านหนึ่งกับ "ปรัชญาในเชิงปฏิบัติทางด้านศีลธรรมและสังคม" ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง ความจริงและความดีถูกพิจารณาแตกต่างกัน และเป็นสาระที่ไม่สัมพันธ์กันเพียงเมื่อระยะหลังมานี้เองและในยุค Modern เข้าใจมั่นในเชิงที่ต่างกัน

Foucault คิดว่า สิ่งที่น่าสนใจซึ่งอยู่เบื้องหลังคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของงานเขียนและความทรงจำของ Plato คือการปรากฏตัวขึ้นมาของความคลุมเครืออันหนึ่งในสมุดบันทึกที่เก็บไว้ใช้สำหรับประโยชน์ส่วนตัวและการจัดการ "เทคโนโลยีใหม่อันนี้" เขาอ้างเป็นความสับสนยุ่งเหยิงเท่า ๆ กับการนำเสนอเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เข้ามาสู่ชีวิตส่วนตัวในทุกวันนี้ "(Foucault 1983: 245) ยิ่งไปกว่านั้น ปฏิบัติการอันนี้ของการจัดการลงไปและการบันทึกได้ถูกนำมาใช้นับจากการเริ่มต้นมันเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเกี่ยวกับการฝึกฝนตัวเอง มันได้กลายเป็นเทคนิคที่สำคัญอันหนึ่งในการมารับใช้เกี่ยวกับไอเดียใหม่ ๆ ของความดีงามที่ควบคุมตัวเองได้อย่างสมบูรณ์ ของความรู้ส่วนตัวและการเป็นนายควบคุมตัวเอง เทคนิคดังกล่าวอาจได้รับการนำมาใช้ในลักษณะที่ขนานกันไป ทั้งในระดับที่เป็นส่วนตัวและในระดับสาธารณะ คนสมัยโบราณได้ดำเนินการเกี่ยวกับการปกครองตัวของพวกเขาเองอันนี้ด้วยสมุดบันทึกเหล่านี้ เทียบกันกับการที่รัฐบาลต่าง ๆ และผู้คนเหล่านั้นซึ่งดูแลจัดการ โครงการหรือกิจการต่าง ๆ ที่ได้รับการบริหาร โดยการลงบันทึกหรือขึ้นทะเบียน (Foucault 1983: 246) ไม่ว่าจะการตีความของ Foucault จะได้รับการสนับสนุนโดยพยานหลักฐานทางประวัติศาสตร์และหนังสือหรือไม่ก็ตาม การแลกเปลี่ยนอันนี้ได้ให้แนวทางที่สำคัญและทำให้เห็นภาพของการวิจารณ์เกี่ยวกับความพยายามของ Derrida ที่จะจำกัดการตีความไปสู่ระดับของภาษา (textual) และรูปแบบของโครงสร้างของลำดับคำในประโยคหรือวลี (syntactic level)

Foucault ต้องการที่จะเปิดเผยและนำเอาปฏิบัติการต่างๆทางสังคม ที่ภาษาในตัวเองได้สะท้อนและใช้สอยมัน โดยการเชื่อมโยงข้อสงสัยเกี่ยวกับงานเขียนกับ "กรอบทางด้านเทคนิคและกรอบทางด้านเนื้อหาสาระซึ่งมันเกิดขึ้นมา" (Foucault 1983: 245) แต่อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้อ้างว่าได้ให้การตีความที่ถูกต้องทางประวัติศาสตร์มากกว่าการให้ความเอาใจใส่ของเขากับมิติต่าง ๆ ทางด้านสังคมและการเมืองเกี่ยวกับภาษา (text) ไม่เพียงเป็นเรื่องทางวิชาการเท่านั้น สำหรับเขาแล้วต้องการที่จะทำให้เราตระหนักถึงขอบเขตของสิ่งซึ่ง ปฏิบัติการต่าง ๆ ที่เป็นไปในทำนองเดียวกันหรือผิดแผก ต่างก็เป็นเรื่องของการเมือง นั่นคือ โดยการรู้สึกรู้อาทเกี่ยวกับปฏิบัติการต่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานาน นานเหมือนๆกันแต่เขาเขียนขึ้นด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ๆ ที่ร่วมกันว่าเราได้หลงลืมที่จะคิดถึงพวกมัน และโดยเห็นว่าพวกมันทำให้ท่าทีหรือทัศนคติ และความเข้าใจในตัวเองเป็นสิ่งถาวร ซึ่งเราควรจะต้องคำถามหรือข้อสงสัยเราอาจต้องการพิจารณา แม้ว่ามันจะไม่ยิ่งใหญ่สักเท่าใดสำหรับความไม่ลงรอยกันอันนั้น ระหว่างอุดมคติของเรา กับ ปฏิบัติการของเราก็คงตาม

ดังนั้น สำหรับ Foucault การตัดสินชี้ขาดของตัว Derrida ที่หลีกเลี่ยงคำถามเกี่ยวกับขอบเขต ซึ่งภาษามันได้เกิดขึ้นมานอกเหนือ "การสะท้อนถ้อย" และปฏิบัติการต่าง ๆ ทางสังคมที่ตัวมันเอง ได้สะท้อนปฏิบัติการทางสังคมอันหนึ่งออกมา จึงทำให้ปฏิบัติการของ Derrida ปรากฏว่าเป็น ความบกพร่องในเชิงวิธีการอันหนึ่ง โดยการจำกัดตัวของมันเองโดยเจตนาสู่การวิเคราะห์เฉพาะ ทางด้านภาษา โดยเหตุนี้คำถามเกี่ยวกับการประเมินการวิเคราะห์ภาษาในฐานะที่เป็นปฏิบัติการ ทางสังคมและการเมือง ซึ่งมันเป็นเช่นนั้นด้วยมันจึงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถถูกทำให้เกิดขึ้นมาได้ เมื่อ ปฏิบัติการอันนี้มันทำให้การตีความมีขอบเขตมิติต่าง ๆ ทางสังคมและการเมืองไปพร้อมกัน กล่าว เฉพาะในทางการเมือง มันก็ต้องบกพร่องด้วย นั่นคือภายใต้ขอบเขตการไม่อาจตัดสินชี้ขาดในเชิง ภาษาได้ มันจึงเป็นไปไม่ได้ที่จะตั้งคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับความจริง และด้วยเหตุนี้ความจริงใน ความสัมพันธ์กับบรรทัดฐาน เนื้อหาสาระทางสังคมและการเมือง มันทำให้สถานภาพที่เป็นอยู่มี ความมั่นคงถาวร

การเมืองเกี่ยวกับหลัง โครงสร้างนิยม (The Politics of Post-structuralism) ในบรรทัดแรกของ Derrida ที่ตอบข้อวิจารณ์ของ Foucault สามารถชี้ให้เห็นว่า การอ่านของตัว Foucault เองเกี่ยวกับ เรื่อง Phaedrus ขึ้นอยู่กับความเข้าใจถ้อยความต่างๆและบุคคลในหนังสือเล่มนั้น และด้วยเหตุนี้ ถ้า การอ่านแบบที่เปิดให้แผ่ออกไปกว้างๆของ Derrida เองเป็นสิ่งที่ถูกต้อง การอ่านของ Foucault ก็ จะเป็นการมองข้ามหรือไม่สนใจการไม่อาจตัดสินชี้ขาดไป ที่อยู่ข้างได้ข้อความต่างๆของงานเขียน ดังนั้น Foucault จะเป็นคนแรกที่ต้องพิสูจน์แย้งรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการวิเคราะห์ของ Derrida ในข้อความต่างๆเหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม แทนที่จะติดตามความยุ่งยากและความสลับซับซ้อน ต่าง ๆ ของการโต้เถียง ผมจะสรุปโดยการโฟกัสลงไปที่สิ่งที่ใหญ่กว่า และเป็นประเด็นต่าง ๆ ทาง การเมืองที่เกี่ยวข้อง จากระยะห่างที่มีความห่างไกลกันมากของผู้สังเกตการณ์เอง โกลโฟน (anglophone - หมายถึงคนที่พูดและใช้ภาษาอังกฤษ) ของฉาบฉวยพื้นที่ทวีปยุโรป ความ คล้ายคลึงกันต่าง ๆ ระหว่าง Derrida และ Foucault และความแตกต่างที่มีส่วนร่วมกันของพวกเขา จากบรรดานักปรัชญายุโรปคนอื่น ๆ เป็นไปได้ที่ว่ามันค่อนข้างจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องและตรงกับ ปัญหามากกว่า

บรรดาผู้สังเกตการณ์เหล่านั้น อาจเตือนเราให้ระลึกถึงประเด็นของ Bertrand Russell ที่ว่า มัน ไม่มีเหตุผลที่จะคิดถึงการเมืองที่มีลักษณะเฉพาะใด ๆ ที่ดำเนินตามมาจากฐานวิทยาที่มี ลักษณะเฉพาะใด ๆ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่ออรรถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutics) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง กับ "ความเข้าใจ" มากกว่า "ความรู้" ซึ่งอธิบายหรือชี้แจงในแนวทางที่แคบ ๆ บางมุม และนับจากที่ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า เมาอนุญาตให้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การพึ่งพาบริบท (context-dependence of understanding) จะรวมเอาขอบเขตทางสังคม การเมือง และประวัติศาสตร์เข้ามาอย่างถาวร ปรัชญาเกี่ยวกับการตีความไม่สามารถหลีกเลี่ยงคำถามนั้นได้ ไม่ว่าทฤษฎีของมันจะมีการแตกกิ่งก้านสาขาออกไปในทางการเมืองหรือไม่ก็ตาม การถกเถียงอภิปรายมิได้ถูกจำกัดอยู่กับบรรดานักปรัชญาเยอรมันหรือฝรั่งเศส แต่ยังได้รวมเอานักปรัชญาเอง โกลโฟน กระแสหลักบางคนเข้าไปด้วย Hilary Putnam ร่วมกับ Jurgen Habermas เป็นตัวอย่าง ในการประณามทั่ว ๆ ไปอันหนึ่งเกี่ยวกับสัมพัทธนิยม ซึ่งพวกเขามองเห็นในงานของ Foucault และ Derrida

Putnam ให้ข้อสังเกตว่า ในความพยายามที่จะตัดเชื้อ โยสัมพันธ์อย่างสมบูรณ์ไปจาก ขนบประเพณี ดังที่ Nietzsche ทำในการพยายามที่จะประดิษฐ์คิดสร้างศีลธรรมชนิดใหม่ และคิดว่า อันหนึ่งขึ้นม สิ่งที่ได้ผลิตขึ้นมาคืออสูรกายตนหนึ่ง (a monstrosity) แทน (Putnam 1981: 216)

Hegel ก็ทำในสิ่งซึ่งเป็นไปในทำนองเดียวกัน โดยกล่าวถึง ความปรารถนาที่จะค้นพบสังคมที่ ใหม่กว่าและดีกว่าในฉบับปล้นทันที Foucault และ Derrida สำนึกถึงความยุ่งยากเหล่านี้และโดยไม่ คำนึงถึง การเลื่อนไหลต่าง ๆ ในบางโอกาส ปกติจะหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงว่ามันคล้าย ๆ กับสิ่งใด หลังจากการรื้อสร้างแบบวงศาวาน (genealogical deconstructions - เป็นการรื้อสร้างที่มีการสืบค้น อย่างถี่ถ้วน) ได้ทำลายขนบจารีตอันยิ่งใหญ่ที่สุดในที่สุด ก็ตามพวกเขาปฏิเสธที่จะอธิบายสิ่งที่วางอยู่ เหนือขนบจารีตของเรา (แน่นอน ซึ่งเป็นของพวกเขาด้วย) กระนั้นก็ตาม ในเวลาเดียวกัน ความ พยายามอย่างดีที่สุดของพวกเขาได้นำไปสู่ความสับสนยุ่งเหยิง โดยทำให้เรามองมันว่าไม่มีความ กลมกลืนกัน และ ไม่มีความก้าวหน้าอะไรเลยเครือข่ายความเชื่อที่ดูอบอุ่น แต่เป็นเนื้อเยื่ออันหนึ่ง ของเรื่องที่เสกสรรขึ้นมา มันเป็นงานตัดปะของชิ้นส่วนเศษเล็กเศษน้อยที่มารวม ๆ กัน พวกเขา ยอมรับความคิดที่ว่า เราเป็นสิ่งที่เราเป็น โดยผ่านขนบจารีตทางประวัติศาสตร์ของตัวเอง หรือ พูด่าง ๆ คือ ขนบจารีตในประวัติศาสตร์สร้างเราขึ้นมา แต่พวกเขา ปรารถนาที่จะไปกวนอำนาจ หน้าทีของมัน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธอรรถปริวรรตศาสตร์ของ Heidegger และ Gadamer ใน ฐานะที่มันยังคงเป็นอภิปรัชญามากเกินไป

อรรถปริวรรตศาสตร์เป็นเรื่องที่เก่าแก่ล้ำสมัย และ logocentric (การมองว่าภาษาเป็นการ แสดงออกพื้นฐานเกี่ยวกับโลกภายนอก) ที่สันนิษฐานว่า ภาษา-ข้อความ หรือ "คำเรียกสิ่งต่าง ๆ หรือภาวะต่าง ๆ" มีอำนาจหน้าที่อันหนึ่งที่จะกล่าวว่า เราต้องฟังด้วยความเคารพอย่างเต็มที่ที่ Derrida และ Foucault ดูเหมือนคิดว่า การวิจารณ์เกี่ยวกับมนุษยนิยมมันจะไม่สมบูรณ์ จนกว่าการ เคารพนับถือในอำนาจของความหมายจะถูกมองทะลุปรุโปร่ง และบางทีถูกทิ้งไป

ดังนั้น ความแตกต่างในที่นี้ จึงไปพ้นจากเรื่องของญาณวิทยา และดูเหมือนจะมีศูนย์กลาง การเมืองด้วย อรรถปริวรรตศาสตร์ที่ได้รับการปฏิบัติโดย Heidegger และ Gadamer ได้รับการ ยืนยันบนการให้ความเคารพต่ออำนาจหน้าที่และขนบจารีต ฝ่ายซ้ายที่มีความคิดตรงข้ามกับความ ศรัทธาเชิงอนุรักษ์อย่างเด่นชัดนี้ในอำนาจและขนบประเพณีไม่เฉพาะจะมีแต่ Foucault และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่อนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจะถือว่าผิดกฎหมาย

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Derrida เท่านั้น แต่ยังรวมถึง Habermas ด้วย อย่างไรก็ตาม Habermas ไม่ได้ยอมรับ Foucault และ Derrida ในฐานะที่เป็นพวกฝ่ายซ้ายที่แท้จริง ในทางตรงข้าม Habermas ได้ปิดป้ายฉลากทั้งสองคนนี้เป็นพวกอนุรักษนิยมใหม่ (neo-conservatives) (Habermas 1981: 13) ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม การวิพากษ์ของ Habermas เกี่ยวกับ วรรคปริวรรตศาสตร์ของ Gadamer ได้รับการชี้แนะคล้าย ๆ กัน ซึ่งตรงข้ามกับความเคารพต่ออำนาจหน้าที่ของ Gadamer (ดู Hoy 1978: 117-128). ทักษะของ Habermas คร่าว ๆ คือว่า ไม่มีอำนาจหน้าที่ใดที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม สวนกับข้อเท็จจริง เว้นแต่มันจะได้รับการพูดออกมาอย่างชัดเจน และเห็นพ้องกับสถานการณ์ที่เป็นคำพูดเชิงอุดมคติ ที่มันจะไม่มีกรบิบบังคับทางสังคม ไม่มีความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ที่จะไปบิดเบือนการแลกเปลี่ยนข้อมูล และการก่อตัวขึ้นมาของความคิดของคนส่วนใหญ่ (มติมหาชน) ข้อสังเกตคือว่า ในสถานการณ์ที่เป็นคำพูดเชิงอุดมคติ "อำนาจ" จริง ๆ แล้วไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่อะไร โดยหลักการ นับแต่ที่มัน ไม่มีอะไรที่ฝ่ายซ้ายไม่ได้คิดถึงและไม่หยิบมาสนทนาพูดคุย

ทักษะของ Gadamer คือว่า การทำให้เป็นอุดมคติอันนี้มันไกลห่างมากจากความจริงเชิงปฏิบัติ ความเข้าใจเชิงปฏิบัติในบริบทต่าง ๆ ที่แท้จริง เขายืนยัน เต็มไปด้วยอำนาจและการตัดสินใจ ล่วงหน้าต่าง ๆ อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ คำตอบส่วนตัวของ Foucault ที่มีถึง Habermas เป็นไปได้มากที่จะเห็นด้วยกับ Gadamer ในประเด็นนี้ อย่างไรก็ตาม นับแต่การเห็นพ้องกันเล็กน้อยอันนี้เป็นต้นมา มันอาจยืนยันข้อกล่าวหาเกี่ยวกับความเป็นอนุรักษนิยม Foucault จะต้องไปไกลจาก Gadamer และเรียกร้องว่า ความดึงดูดใจที่มีต่อสถานการณ์ที่เป็นคำพูดเชิงอุดมคติ ตัวมันเองได้มารับใช้วัตถุประสงค์เกี่ยวกับการขยายตัวของความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่มีอยู่เท่านั้น และ ด้วยเหตุนี้ มันจึงเกี่ยวกับการกดขี่ไปตลอด

ความเชื่อของ Derrida ที่ว่า การอ้างความจริงของปรัชญาเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน (สันนิษฐานได้ว่า อยู่ภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ทางคำพูดอุดมคติ) ได้ทำให้เขาไปอยู่ในฝ่ายของ Foucault ซึ่งสวนหรือตรงข้ามกับ Habermas ดังนั้น ใครสักคนสามารถจะเห็นได้ว่า ทำไม Habermas จึงปิดป้ายฉลากปรัชญาเมธีฝรั่งเศสเหล่านี้ที่โจมตีอำนาจทั้งหมดว่าเป็นพวกอนุรักษนิยม ข้อเรียกร้องของพวกเขามั่นคงอย่างจะสุดโต่งซึ่งต่อต้านอำนาจในทางปฏิบัติ ที่ดูเหมือนว่าจะไร้ผล ไม่ค่อยได้ประโยชน์ และ ออกจะเรียกรวดโดยปราศจากทิศทาง บรรดานักปรัชญาฝรั่งเศสน่าจะสวนเขาในฐานะที่ ได้ถูกลดทอนลงสู่ความขุ่นเคืองที่ไม่สมหวังเกี่ยวกับสังคมและชนบประเพณี ขาดเสียซึ่งบรรทัดฐานใด ๆ ที่จะสนับสนุน โครงการที่ถูกทำนองคลองธรรมเกี่ยวกับการวิจารณ์

Foucault สามารถตอบโต้ข้อกล่าวหาได้อย่างไร ผมจะไม่หยิบประเด็นนี้มาพิจารณา เว้นแต่ข้อคิดเห็นสั้น ๆ ที่ Foucault ได้วิพากษ์วิจารณ์สังคม แต่เขากระทำมัน โดยการชี้ถึงความไม่ลงรอยกันต่าง ๆ ระหว่างบรรทัดฐานของเรา กับการปฏิบัติของเรา การวิจารณ์ภายในอันนี้ได้เรียกร้องต้องการวางสมมุติฐานในเชิงทฤษฎี หรืออุดมคติต่าง ๆ ที่สวนทางกับข้อเท็จจริงแต่อย่างใด ใน

ทำนองเดียวกัน กรณีต่าง ๆ ของ Derrida ก็วางอยู่บนการวิเคราะห์ด้านภาษา ไม่ได้วางอยู่บนข้ออ้าง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานาน นี เมื่ออนุญาตให้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่าง ๆ ที่มีพื้นฐานเชิงทฤษฎีเช่นกัน คำถามหลักที่สำคัญเกี่ยวกับ Derrida ยังคงเป็นหนึ่งในข้อสงสัยที่ Foucault ยกขึ้นมา กล่าวคือ ไม่ว่าวิธีการของ Derrida เกี่ยวกับการวิเคราะห์ทางด้านภาษามันจะจำกัดขอบเขตมากก็ตาม และค่อนข้างหลบหลีกเกี่ยวกับคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับความจริงและบริบททางสังคม อรรถปริวรรตศาสตร์ ได้กระตุ้นประเด็นปัญหานี้โดยความระมัดระวังและรอบคอบ ซึ่งสวนหรือตรงข้ามกับบรรดานักหรือสร้างทั้งหลาย ที่ทำการลดทอนปรัชญาและวรรณคดีลงสู่การเป็นเพียงแค่วาทศิลป์หรือเรื่องที่เสกสรรขึ้นมาเท่านั้น

บรรดานักปรัชญาอรรถปริวรรตศาสตร์ ไม่ควรจะต้องไม่เห็นพ้องกับข้อยืนยันของ Putnam ในความเรียงของเขาเรื่อง "Literature, Science and Reflection" ซึ่งสำหรับปัจจุบัน วิทยาศาสตร์ยังคงอยู่บนกลางเวทีในวัฒนธรรมของเรา ในฐานะที่เป็นแบบจำลองที่ดีที่สุดของความรู้ที่เรามี (Putnam 1978: 83-94) ดังนั้น การตั้งคำถามเกี่ยวกับวรรณคดี เขายืนยัน ดังที่ Heidegger และ Gadamer ทำ ที่ว่า วรรณคดีไม่ควรที่จะถูกทำความเข้าใจว่าไม่ใช่กระบวนการรับรู้หรือไม่ใช่ความรู้ เมื่อมันได้ให้ความเข้าใจบางอย่างแก่เรา และกระทั่งความรู้กับเรา

ทัศนะของเขาคือว่า มันได้ให้แนวความคิดกับเรา แต่ไม่ใช่ความรู้เชิงประสบการณ์โดยการคิดประดิษฐ์ขึ้น ไม่มีการทดสอบ แต่มันเป็นเรื่องใหม่ และการสมมุติต่าง ๆ ที่สุกสว่าง ข้อเสียเปรียบของวิธีการนี้เกี่ยวกับการนำเสนอในประเด็นดังกล่าวคือว่า วรรณคดีดูเหมือนคล้าย ๆ กับ "การคาดเดา" คุณตั้งหนทางหรือวิธีการชั้นสอง (second-rate way) ของการพูดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่สามารถจะถูกพูดออกมาได้ชัดเจนมากกว่า และทดสอบได้โดยวิทยาศาสตร์

วิธีการที่ดีกว่าก็คือคิดถึงวรรณคดี ในฐานะที่มันได้ให้บางสิ่งบางอย่างแก่เรา คล้ายกับช่วยเพิ่มความเข้าใจกับเราเพิ่มขึ้น บางทีจะเกี่ยวกับสิ่งที่ผุดขึ้นมาจากการเห็นและการไปเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ใหม่ ๆ เพราะฉะนั้น ผมจึงชอบการเสนอแนะต่อมาของ Putnam (following Baker and Grice on Kant) ที่ว่า วรรณคดีเป็นอะไรคล้าย ๆ กับการมีเหตุผลในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะเหตุผลทางด้านศีลธรรม โดยวิธีทางวรรณคดีเราได้เผชิญหน้ากับหนทางที่แตกต่างของการไปเกี่ยวข้องกับคำถามทางศีลธรรม อย่างเช่น เกี่ยวกับคำถามที่ว่า "การจะดำรงอยู่อย่างไร" เป็นต้น

ทั้ง Gadamer และ Foucault ได้เสนอข้อเรียกร้องต่างๆ ในทำนองเดียวกัน และวิสัยทัศน์ดังกล่าวที่ร่วมกันซึ่งมีนัยยะว่า ไม่มีความต้องการใด ๆ ที่จะคิดถึงวรรณคดีว่าเป็นเรื่องที่ผิดพลาดอีกต่อไปแล้ว หรือเป็นคำอธิบายที่โกหกมดเท็จ หรือกระทั่งเป็นวาทกรรมที่หลอกลวง ปราศจากข้อยืนยัน เมื่อไม่มีความต้องการใด ๆ ที่จะต่อสู้กับอคติเกี่ยวกับวรรณคดี หรือการที่กักเอาเองเกี่ยวกับความถูกต้องอีกต่อไปแล้ว เพราะมันไม่มีอัตลักษณ์ที่เป็นวิทยาศาสตร์ มันจึงไม่ต้องการที่จะฉายชัดให้เห็นการไม่อาจชี้ขาดที่แพร่กระจายอยู่ ในฐานะที่เป็นอุดมคติใหม่ของงานเขียนทั้งหมดพร้อมกันไปด้วย ถ้าการกระจายความคิดออกไปกว้าง ๆ ในช่วงเวลาหนึ่ง มันเป็นยาแก้พิษที่มีประโยชน์ แต่ถ้ามากเกินไป มันอาจกลายเป็นยาพิษไปเสียเองก็ได้ การกระจายความคิด (ไอเดีย) ออกไปอย่าง

กว้างขวาง และอรรถปริวรรตศาสตร์ไม่ควรถูกทำให้ตรงข้ามกันอย่างสุดขั้ว การหรือสร้างและการเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวนเวลาสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานาน เมื่อนุญาตเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระจายความคิดออกไปอย่างกว้างขวาง แน่นอน ได้คาดการณ์ล่วงหน้าการสร้างประโยคขึ้นมา ก่อนอันหนึ่งเกี่ยวกับความหมายของภาษา อีกประการหนึ่ง มันจะไม่มีอะไรที่ทำให้ยุ่งเหยิงสับสน แม้ว่า การอ่านแบบกระจายความคิดออกไปจะประสบผลสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจ ก่อนหน้านั้นของภาษา (ข้อความ) แต่นั่นมันก็เป็นการตัดสินใจในลักษณะการตีความที่ยุ่งยากในเชิงปฏิบัติ ซึ่งทำให้ไปพัวพันกับการไม่อาจชี้ขาดลงไปได้ หรือการเป็นไปได้เกี่ยวกับความเข้าใจ ในหลักการ

แนวคิดที่ต้องการอย่างไม่เหมาะสมของสิ่งที่มันต้องพิสูจน์ และให้เหตุผลสำหรับการตีความต่าง ๆ จะบีบบังคับเราไปสู่การลงความเห็น จากความยุ่งยากของการพิสูจน์บริบทต่าง ๆ โดยเฉพาะ सूข้อสรุปที่มันไม่มีบริบทใด ๆ ที่เหมาะสม การยกเลิกอุดมคติเกี่ยวกับการตัดสินใจให้เหลือเพียงหนึ่งเดียว และเหลือเพียงบริบทที่เหมาะสมเท่านั้น โดยอาศัยบรรทัดฐานที่ชี้ขาด คล้าย ๆ เจตนาหรือความตั้งใจของผู้เขียน มัน ไม่ได้คลี่คลายหรือแก้ไขความไม่สิ้นสุดของความคาราคาซังเกี่ยวกับการอ่านลงไปได้ เราไม่ได้สูญเสียพื้นที่ทั้งหมดสำหรับการปฏิเสธบรรทัดฐานที่ไม่เหมาะสมและบริบทต่าง ๆ ไป แต่เรากลับค้นพบบรรทัดฐานที่เป็นประโยชน์อื่น ๆ และใช้ได้แทน ซึ่งกลายมาเป็นประโยชน์และเหมาะสมมากกว่า

การอ่านที่ดีใด ๆ ก็ตาม จุดมุ่งหมายอยู่การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความสลับซับซ้อนของภาษาหรือข้อความกับความหมายของมัน การกระจายความคิดออกไปอย่างกว้างขวางและการริ่สร้างเป็นยุทธวิธีเกี่ยวกับการตีความในเชิงปฏิบัติที่ทำให้มั่นใจว่า ความสลับซับซ้อนจะไม่ถูกประเมินค่าต่ำจนเกินไป อย่างไรก็ตาม กิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างความหมายเชิงอรรถปริวรรตศาสตร์ก็เป็นที่ต้องการ ด้วยเช่นกัน เพื่อรักษาการแพร่กระจายความคิดออกไปให้กว้างจากความบังเอิญอย่างไม่รู้จบ การกระจายไอเดียออกไปอย่างกว้าง ๆ อาจดูหมิ่นเหยียดหยามความต้องการของอรรถปริวรรตศาสตร์ ที่จะนำพาให้ความสลับซับซ้อนและความหมายเข้าสู่คุณภาพของการคิดไตร่ตรอง

ความสงสัยคลางแคลงเกี่ยวกับอรรถปริวรรตศาสตร์ อาจได้รับการวางพื้นฐานอยู่บนความเชื่อที่ว่า การสร้างความหมายของข้อความขึ้นมาใหม่จะไปลดคลอน หรือคร่ำเอาความสลับซับซ้อนไปด้วยกลอุบายอย่างถาวร และส่งให้การอ่านไปสู่การชะงักงันอันไม่สมควร แต่อย่างไรก็ตาม หลักฐานสนับสนุนที่ไม่ได้มีการพิสูจน์ แม้แต่การอ่านที่ดีที่สุด ความสลับซับซ้อนและความหมายไม่บ่อยนัก ที่มันจะยังคงเที่ยงตรงอยู่

ทฤษฎีอรรถปริวรรตศาสตร์จะไม่ลงทุนหรือมอบอำนาจให้แก่อุดมคติเกี่ยวกับการอ่านในขั้นสุดท้าย (final reading) หากว่าคุณภาพของการไตร่ตรองเป็นเพียงการคาดเดาเรื่อยไป ถ้าเช่นนั้น แม้ว่าการอ่านของใครคนหนึ่งจะปรากฏว่าได้บรรลุถึงมัน แต่การอ่านครั้งต่อไปบางทีโดยผู้อ่านคนเดียวกัน เป็นไปได้มากที่จะสูญเสียมันไป และจะต้องสร้างมันขึ้นมาใหม่อีกครั้งโดยวิธีการอื่น ๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปรัชญา ที่ที่การอ่านจะมาถึงการชะงักงันในทันที เนื่องจากการค้นพบเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกี่ยวกับการไม่สามารถชี้ขาดลงไปได้ในท้ายที่สุดของข้อความ และโดยเหตุของการไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ของมัน

มีคำบางคำซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของตัวเอง คำว่า Deconstruction ก็เป็นอีกคำหนึ่งที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น (หมายเหตุ : ผู้เรียบเรียงแปลคำนี้ว่า "การรื้อโครงสร้าง") เหมือนกับคำว่า Existentialism, special, liberal, conservative และคำว่า postmodern, คำต่าง ๆ เหล่านี้ ความหมายของตัวเอง บ่อยครั้ง ค่อนข้างที่จะคลุมเครือจนใช้การไม่ได้.

สำหรับการประดิษฐ์คิดคำว่า deconstruction ขึ้นมาโดยปรัชญาเมธีร่วมสมัยชาวฝรั่งเศส Jacques Derrida เริ่มชีวิตของตัวเองขึ้นมาในช่วงปลายทศวรรษที่ 60 แต่มันได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของศัพท์บัญญัติอเมริกัน ในช่วงสิบปีให้หลังมานี้เองหรือน้อยกว่านั้น อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาดังกล่าว มันได้เคลื่อนคล้อยตัวมันเองจากศัพท์ทางเทคนิคด้านปรัชญา และถูกนำไปใช้โดยบรรดานักวิจารณ์ทางวรรณกรรม ในลักษณะที่สัมพันธ์กับคำ ๆ นี้ ซึ่งผุดขึ้นมาอย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน นอกจากนี้ คำดังกล่าวยังถูกนำไปใช้กว้างไกลออกไป นับตั้งแต่บรรดานักพฤกษศาสตร์ไปจนกระทั่งถึงพวกพระ ความหมายแต่เดิมของมันไม่ว่าจะหมายความว่าอะไรก็ตาม แต่พอมาถึง ณ ปัจจุบันนี้ ซึ่งได้มีการนำไปใช้กันอย่างกว้างขวางจนกระทั่งคำว่า deconstruction ได้กลายมามีความหมายว่า "การฉีกทิ้ง-การรื้อ หรือ การทำลาย" (ปกติแล้ว ใช้กับสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ [the object is nonmaterial]) การนำคำดังกล่าวมาใช้เป็นไปอย่างกว้างไกลในเกือบทุก ๆ สาขาในวงการวรรณกรรม ได้มีการใช้คำ ๆ นี้ ทั้งทางด้านบวกและลบ เพื่อหมายถึงบางสิ่งบางอย่างคล้าย ๆ กับ "การเล่นกับตำรับตำราที่แสดงให้เห็นว่า มันไม่มีความหมาย" (playing with texts to show that they have no meaning) ศัพท์คำนี้ได้ถูกนำมาใช้โดยนักวิชาการแองโกลอเมริกันอย่างกว้างขวาง และในขอบเขตที่แคบกว่าของนักวิชาการในทวีปยุโรป ผลที่ตามมาคือว่า ใครก็ตามที่พูดถึงคำว่า deconstruction ในเชิงบวก บ่อยครั้งกระทำเช่นนั้นในหนทางที่ง่ายจนเกินไป และใครก็ตามที่วิพากษ์วิจารณ์คำ ๆ นี้ ก็กลายเป็นคนที่โง่เง่าต่อคำว่า deconstruction พวกหนึ่งได้สร้างหุ่นฟางขึ้นมา ส่วนอีกพวกหนึ่งได้เผามันเสีย แต่ทั้งสองพวก อันที่จริงแล้วก็ไม่ได้ไปถึงจุดหมายปลายทางของการอธิบายเกี่ยวกับคำว่า deconstruction และนอกจากนี้ มันก็ไม่ใช่ คำที่นำมาใช้กันเป็นประจำ ในฐานะที่เป็นคำพ้องของคำว่า "การทำลาย" (destruction) ซึ่งช่วยให้มันเลียงไปจากชื่อเสียงที่เสียหาย ทุกวันนี้ จะให้ดีที่สุด การใช้คำว่า to deconstruct บางสิ่งบางอย่าง ก็คือ ฉีก (รื้อ) มันออกมา (to tear it apart) ส่วนในทางที่เลวร้าย มันคือ "การไม่เคารพยำเกรง และการไม่มีความนับถือเอาเลย" ในการเผชิญหน้ากับการโจมตีเหล่านี้ต่อคำว่า deconstruction ข้าพเจ้ามั่นใจว่ามันสายเกินไปแล้วที่จะรักษาคำ ๆ นี้เอาไว้ จากชะตากรรมของการไร้ความหมาย หรือการเป็นคำที่พ้องกับคำว่า destruction (การทำลาย) ในอีกด้านหนึ่ง มันอาจจะไม่เป็นการสายจนเกินไปที่จะพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับว่า คำ ๆ นี้มันเริ่มต้นชีวิตของมันขึ้นมาอย่างไร และสิ่งที่ปรัชญาเรียกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

deconstruction นั้น มันเกี่ยวข้องกับอะไร นั่นอาจจะไม่ช่วยรักษาคำ ๆ นี้ให้ปลอดภัย แต่นั่นควรจะสร้างความประหลาดใจให้กับเรา

2.2 ผลงานของศิลปินที่มี อิทธิพลต่องาน

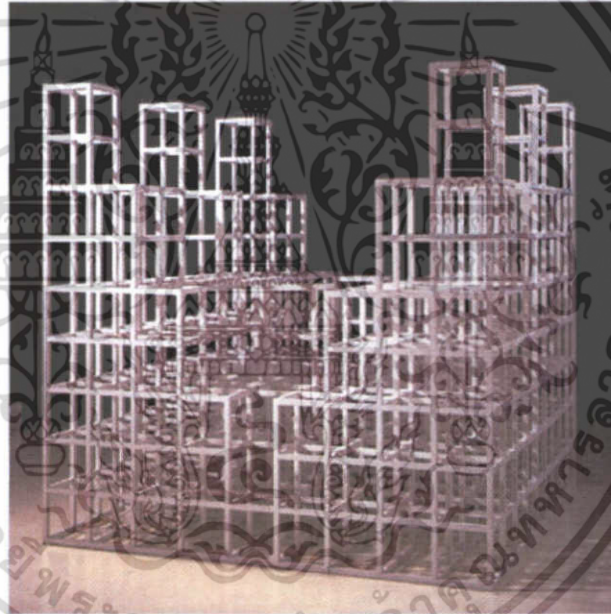
รูป 2.1 Sol Le Witt

โซล เลอ วิตต์ (Sol Le Witt) เกิดปี 1928 ที่ ฮาร์ตฟอร์ด (คอนเน็คติกัต), เสียชีวิต 2007 นิวยอร์ก (นิวยอร์ก) สหรัฐอเมริกา ในช่วงทศวรรษ 1960 เลอวิตต์ พัฒนาการทำงานศิลปะมินิมอลตามแนวทางคอนเซ็ปชวลเด่นชัดกว่าศิลปินคนใด ระหว่าง ปี 1963 และ 1965 เลอวิตต์มักจะสร้างผลงานชิ้นเดียวที่เกิดจากไม้้อคทาลิสี่เหลี่ยมเงาด้านเดียวในรูปแบบประติมากรรมลดทอนและในปี 1965 เลอวิตต์ได้ทำผลงานที่มีชื่อเสียงขึ้นมาอีกชิ้นหนึ่งด้วยโครงสร้างรูปแบบ โมดูลาร์เป็นครั้งแรกและนำงานนี้ไปผลิตด้วยระบบอุตสาหกรรมนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผลงานของ เลอวิตต์มักจะสร้างขึ้นจาก อะลูมิเนียม หรือไม้กึ่งเหล็ก มักทาสีขาวสะอาดตา เพียงหนึ่งปีต่อมา เลอวิตต์ผลิตผลงานต่อเนื่องจากชิ้นแรกซึ่งนับว่าเป็นการนำเสนอผลงานที่หลุดจาก ขนบประติมากรรมแบบมินิมอลลิสต์อย่างสิ้นเชิง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

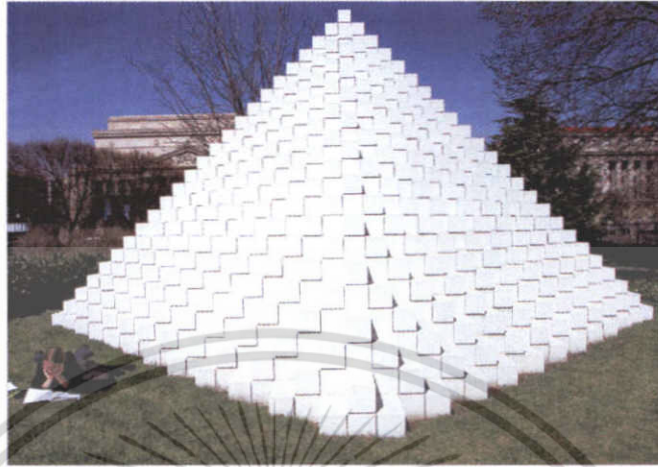

รูป 2.2 ผลงานที่ Barolo Chapel ในปี 1999

รูป 2.3 ชื่อผลงาน "Inverted Six Towers" ในปี 1987

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

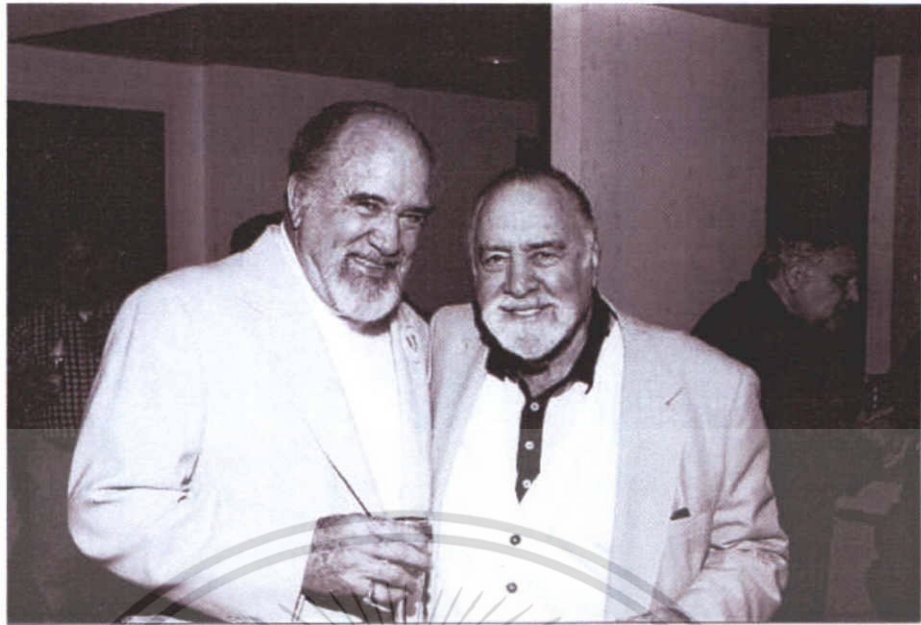
รูป 2.4 ชื่อผลงาน Four Sided Pyramid ในปี 1999

รูป 2.5 งานติดตั้งบนกำแพงที่ Whitney Museum of American Art in 2000

เลอวิทต์พื้นลงไปนกำแพงโดยตรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูป 2.6 โชล เลอวิตต์ (ขวา)

ซึ่งแนวคิดของลัทธิ ศิลปะเชิงแนวคิด (Conceptual art) คือศิลปะที่กรอบความคิด (concept) หรือ ความคิดที่เกี่ยวกับงานมีความสำคัญกว่าความงามและวัสดุที่ใช้ ฉะนั้นงานหลายชิ้นที่สร้างขึ้นที่บางครั้งก็เรียกว่า “ศิลปะจัดวาง” ของศิลปิน โชล เลอวิตต์ จึงเป็นงาน ที่สามารถประกอบขึ้นได้โดยผู้ใดก็ได้โดยการทำตามคำสั่งที่ชอละครบไว้ให้ วิธีการสร้างงานศิลปะนี้เป็นพื้นฐานของงานของคำนิยามของ “ศิลปะเชิงแนวคิด” ของโชลที่ว่า :

“การสร้างศิลปะเชิงแนวคิด ความคิดหรือแนวคิดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของการสร้างงาน เมื่อศิลปินใช้รูปลักษณ์ของศิลปะเชิงแนวคิดก็จะหมายความว่า การวางแผนและการ ตัดสินใจที่จะสร้างงานได้รับการทำไปแล้ว การสร้างงานจริงจึงเป็นการทำอย่างเป็นพิธีเท่านั้น ความคิดกลายมาเป็นเครื่องมือในการสร้างงานศิลปะ”

2.3 เทคนิคที่นำมาศึกษา

2.3.1 Projection Mapping คือ เทคนิคการฉายภาพเข้าไปพื้นผิววัตถุ เสมือนว่าพื้นผิวของอาคาร หรือ วัตถุนั้น เปลี่ยนเป็น Display แสดงผลขนาดใหญ่ โดยใช้ LCD Projector ในการฉายภาพขึ้นไป การทำ Projection Mapping ในทีมใหญ่ ๆ จึงต้องประกอบไป

- Creative Producer คือ ผู้กำกับการแสดงต้องมีไอเดีย สร้างสรรค์ ที่จะเอา content ของงาน มารวมกับ อาคาร หรือที่จะ Mapping ได้น่าสนใจ
- Computer Graphics Artists มีหน้าที่สร้างภาพ Graphics ทำงานร่วมกับทาง Creative เพื่อวางแผนการสร้างภาพ และภาพ effect ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับตัวอาคาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Visual Engineering หาขนาดของเครื่องฉายภาพ Projector ความสว่าง ที่จะใช้ และหาตำแหน่งที่ติดตั้ง และ แก้ไขจัดการปัญหาทางเทคนิคของภาพ การบิดเบี้ยวของภาพจากติดตั้ง Projector หรือที่เรียกว่า keystone หรือการฉายภาพไปยังวัตถุผิวโค้งแล้วเกิด Distortion ซึ่งบางที่
- Hardware Technique จะดูแล ระบบจัดการ media คือจัดคิวของ ทางทีมนี้จะเป็นคนดูแล ลำดับภาพวิดีโอ ในอาคารที่มีขนาดใหญ่ ระบบมันจะใหญ่ตามไป จะต้องใช้ projector และ computer จำนวนมาก

2.3.2 โปรแกรมที่ใช้ในการทำงานศิลปะ นิพนธ์

- Adobe Photoshop สำหรับการตกแต่ง และตัดต่อภาพ
- Adobe Illustrator วาดและสร้างองค์ประกอบของงาน
- Adobe After Effect สร้างองค์ประกอบ และงานเป็นภาพเคลื่อนไหว
- Maya โปรแกรมสามมิติที่ สร้างภาพเคลื่อนไหว
- Maya plugin Renderman โปรแกรมสำหรับแสดงผลเสมือนจริง รูปแบบ 3 มิติ
- Mad mapper โปรแกรมจัดองค์ประกอบและแสดงผล Projection Mapping
- Trapcode plug in สำหรับสร้าง Effect
- Sony vegas ตัดต่อไฟล์วิดีโอ
- Nuendo 3 โปรแกรมสำหรับตัดต่อเสียง

2.3.3 เทคนิคการนำเสนอศิลปนิพนธ์

- Projection Mapping ข้าพเจ้าจะนำภาพและเสียงต่างๆ ที่ได้สร้างสรรค์จากโปรแกรม มาทำให้เกิดการเคลื่อนไหว ในรูปแบบมุมมองต่างๆ ตอบสนอง การสัมผัส การรับรู้ (perceptual) ด้านภาพและเสียง เมื่อผู้เสพงาน ได้ยินเสียงผสมกับภาพ จะเกิดความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไปตาม จังหวะและท่วงทำนอง บ้างก่อเกิดสมาธิ การเร่รุ่มจิตใจ ความกดดัน โดยขนาดของงาน ขึ้นอยู่กับพื้นที่จัดแสดง
- Photo Retouch And Di – Cut Layer การนำภาพที่ผ่านกระบวนการ ตกแต่งและตัดต่อ มาวางซ้อนกันทำให้เกิดมิติใหม่
- Video Art (single screen) การนำวิดีโอที่ผ่านการสร้างสรรค์และประมวลผลทางโปรแกรมยิงฉายผ่าน Projector หรือ จอรับภาพ
- Paper Sculpture คือประติมากรรม กระดาษที่เป็นลักษณะ สามเหลี่ยมด้านเท่า สร้างมาเพื่อไว้สำหรับเป็นฉากรองรับ Projection map

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

ขั้นตอนการดำเนินงาน

3.1 ผลงานชุดนี้สร้างด้วยเทคนิคที่เรียกว่า

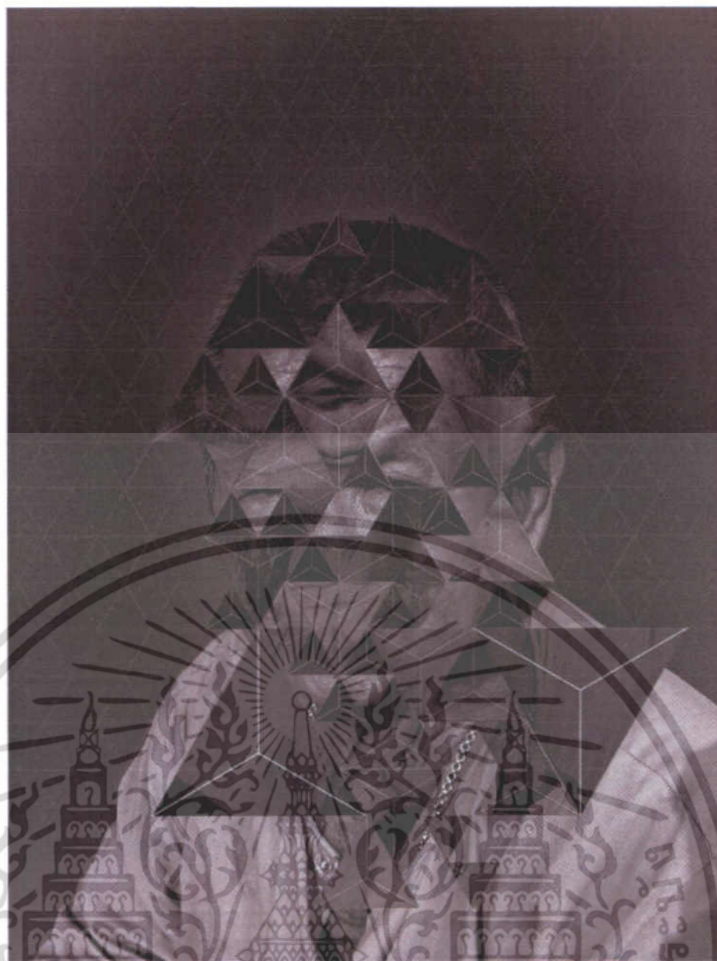
1. Projection Mapping
2. Photo Retouch and Di-cut
3. Visual Motion and Composition

การทำงานยึดหลักขั้นตอนดังนี้

รูปที่ 3.1 ชื่อผลงาน Element Merge and Separate Live 01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3.2 จากผลงานชื่อ Element Merge and Separate Live 01

3.1.1 Element Merge and Separate live 01 (Photo Installation)

แนวความคิด ของงานชุดนี้เกิดจากการก่อเกิดและการสลาย โดยการนำเอาทัศนธาตุของทัศนศิลป์มาใช้ ซึ่งในความทรงจำของข้าพเจ้า สิ่งแรกที่อุบัติในโลกนี้มาแต่ก่อนคือ primary form ได้แก่ สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม ผนวกกับเวลา การทวิจำนวนที่สะสมทับถม ทำให้ primary form ตามธรรมชาติเหล่านั้นปรุ่เปลี่ยนแปลงสภาพเป็น มนุษย์ สัตว์ และบรรดาสรรพสิ่ง อำนวยให้ข้าพเจ้านำมาสร้างสรรค์ ภาพสะท้อนของการกำเนิดชีวิตของมนุษย์และสัตว์ ก่อนที่จะมาเป็นรูปร่างคน ได้อย่างมีรูปลักษณ์จนมาถึงปัจจุบันนี้ สิ่งที่เป็นต้นกำเนิด โครงสร้างมนุษย์ ชีวิต รวมไปถึงสภาพมนุษย์ที่มีร่างกายแปลกพิศดาร องค์ประกอบของร่างเหล่านั้นล้วนมาจาก Primary form ทั้งสิ้น โดยแนวคิดในการสร้างสรรค์ โดยงานชิ้นที่ 01 ของข้าพเจ้าพูดถึงมิติและการลวงตา โดยใช้รูปแบบของ Illusion Art ผสมกับ Visual ที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นทำให้เกิดมิติ ของภาพที่ดูลึกและดูนูนขึ้น ตามรูปผนวกกับการคิดตั้งผลงานในรูปแบบสื่อปฏิสัมพันธ์ โดยให้ผู้ที่มาชมงานได้ทดลอง นำภาพผลงานของข้าพเจ้า มาสร้างมิติ มุมมองการลวงตาด้วยตนเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การวางแผน เริ่มจากการนำแนวความคิดสร้างสรรค์ของงานชิ้นที่ 01 มาสรุปเป็นวิธีการร่าง(Sketch) จนออกมาเป็นรูปเป็นร่าง (Key Visual) ว่าจะต้องการจะให้เห็นถึง การแตกออก และการหลอมรวมของ ทัศนธาตุที่เกิดการแตกแยกออกจากโครงสร้าง มนุษย์โดยงานชุดนี้ของ ข้าพเจ้าประกอบไปด้วย งานทั้งหมด 23 ชิ้น ซึ่งใช้เทคนิคตามที่กล่าวมาในเทคนิค Projection mapping , Photo Retouch and Dicut – Visual motion and Composition

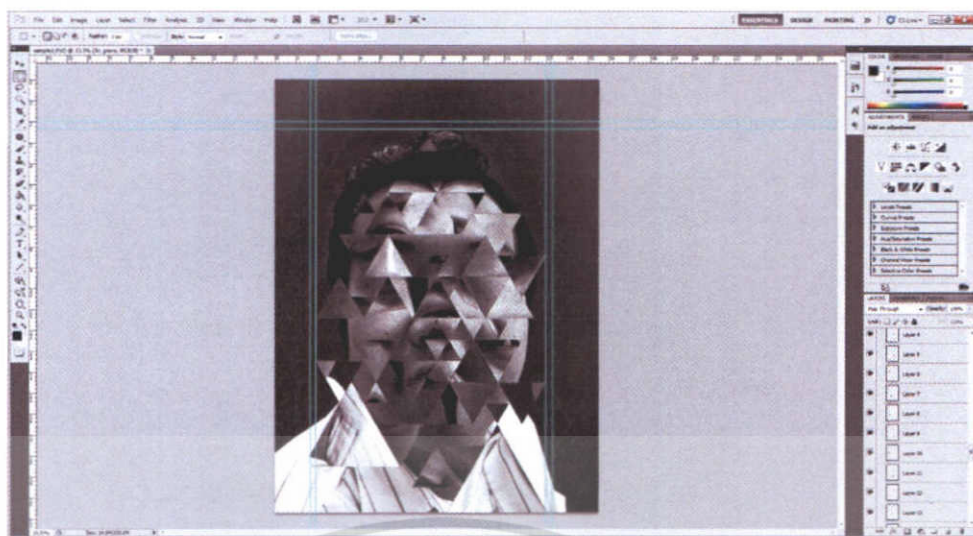
- การถ่ายภาพ สุ่มถ่ายภาพบุคคลที่มีบุคลิกแตกต่างกันออกไป 50 คน แล้วนำมาคัดกรองเหลือ 8 คน

รูปที่ 3.3 ภาพบุคคลที่ถูกคัดเลือก มาทำเป็นงานศิลปะ

- การตัดต่อและการตกแต่งภาพขาวดำ หลังจากคัดภาพที่ต้องการได้เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าได้นำภาพถ่ายเหล่านั้นเข้าสู่กระบวนการตัดต่อและตกแต่ง โดยใช้โปรแกรม Adobe Photoshop CS5 ในการตกแต่งเป็นภาพขาวดำและการแยกชั้นของรูปภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3.4 แสดงให้เห็นขั้นตอนในโปรแกรม Adobe Photoshop

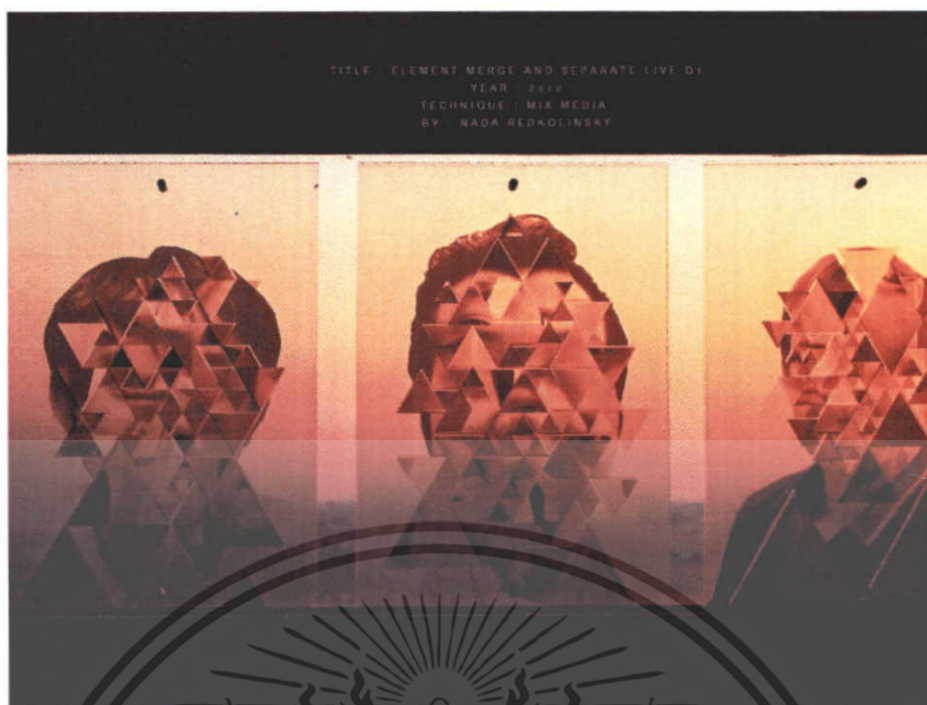
- กระบวนการทดลอง นำภาพที่ได้จากการตัดต่อและตกแต่งเข้าสู่กระบวนการทดลองในเชิงวัสดุพื้นผิวกระดาษ โดยพิมพ์ในวัสดุที่แตกต่างกันออกไป

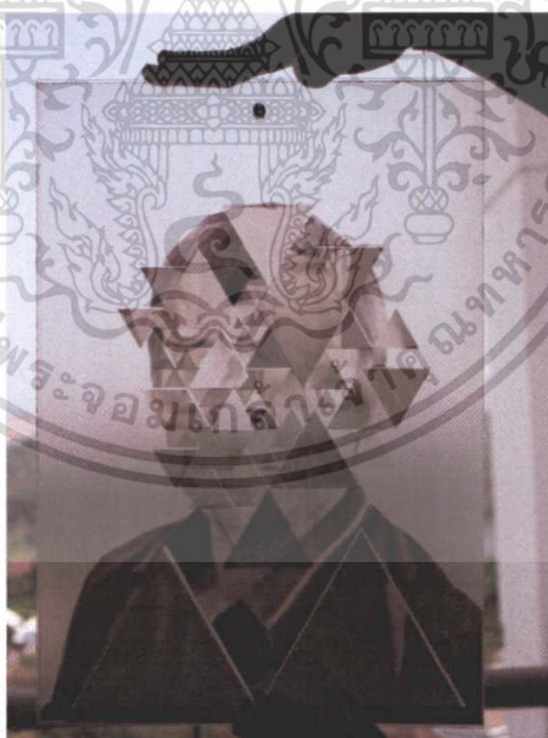
รูปที่ 3.5 ภาพการทดลอง โดยตัวงานขึ้นจากกระดาษไข

- สถานที่ติดตั้งที่ข้าพเจ้าต้องการและการเตรียมพื้นที่สำหรับจัดวาง นำงานที่ได้ทั้งหมดเข้าสู่กระบวนการ Post Production and Installation ในขั้นตอนนี้ภาพทั้งหมด 23 ภาพ จำเป็นต้องทำการจัดระยะเพื่อให้เกิดมิติตามตำแหน่ง เพื่อให้เห็นมิติที่ซ้อนกัน ตามตำแหน่งที่ยื่น โดยการนำมาเรียงเป็นแถวยาว และใช้แสงเข้าช่วย ทำให้เกิด มิติที่ชัดเจนขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3.6 Element Merge and Separate Live 01 (Environments) เมื่อทดลองกับแสงอาทิตย์ เป็นฉากหลัง

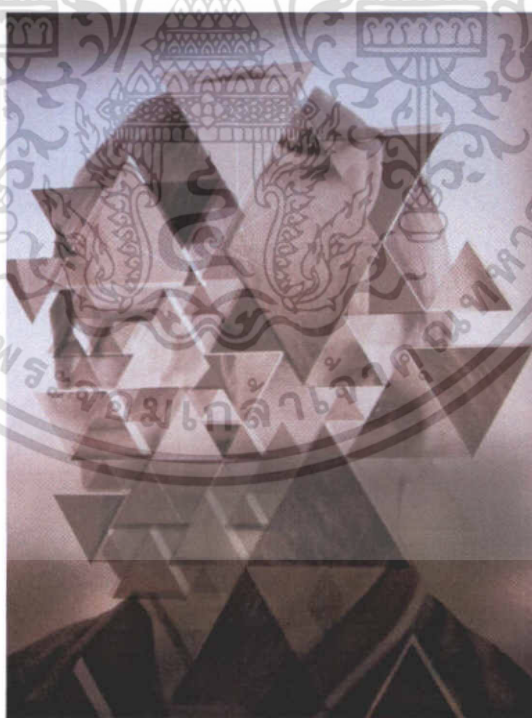

รูปที่ 3.7 Element Merge and Separate Live 01(Environments) เมื่อทดลองวางซ้อนกันจำนวน 3 รูป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3.8 Element Merge and Separate Live 01 (Environments) เมื่อทดลองซ้อนวางซ้อนกันเพื่อให้
เห็นการรวมของช่องว่างสามเหลี่ยมที่วางเหลื่อมกัน

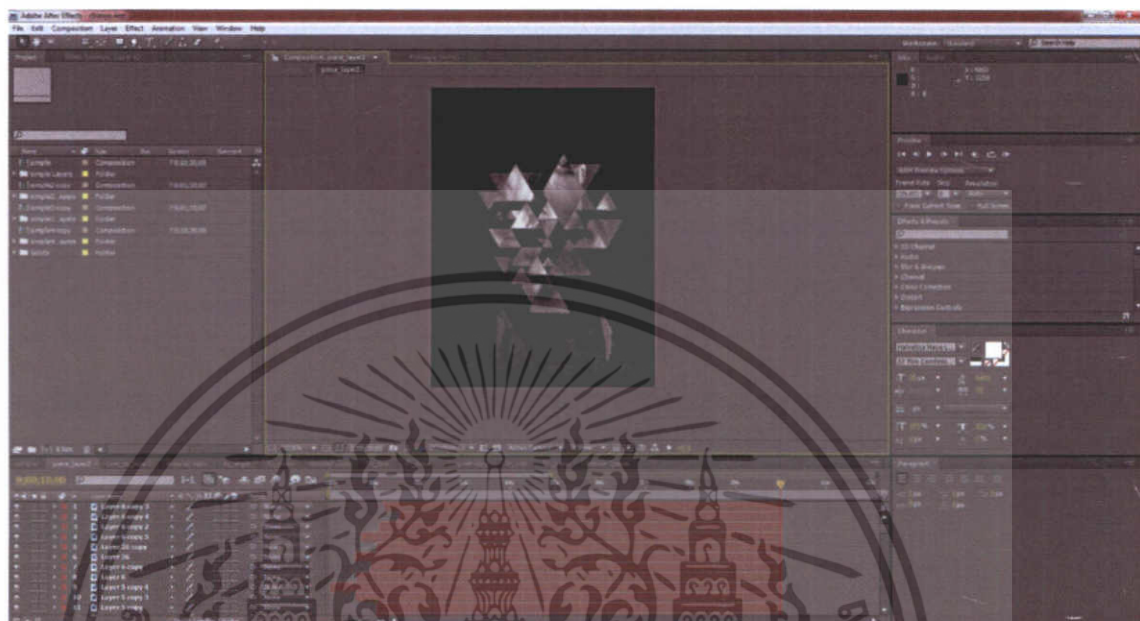

รูปที่ 3.9 สภาพแวดล้อมที่ทำให้ผลงานเกิดมิติ Element Merge and Separate Live 01
(Environments) ถ่ายให้เห็นมิติมุมเอียง 45 องศาของสามเหลี่ยม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2 Element Merge and Separate live 02 (Video Art Single screen)

- นำไฟล์งานที่ได้จากผลงานหมายเลข 01 ซึ่งรูปภาพทั้ง 23 ชั้นนั้นเคยอยู่แยกกันแต่ในครั้งนี้นำเข้าเพื่อนำมาประกอบเข้าด้วยกันโดยใช้โปรแกรม Adobe After Effect CS4

รูปที่ 3.10 ภาพจากโปรแกรม After Effect Cs 5

- เสียงสังเคราะห์ ที่อยู่ในเนื้องาน บางช่วงทำให้เกิด สมิติ การเร่งเร็ว และความกดดัน ซึ่งเมื่อนำมารวมกับภาพ Visual ทำให้ผลที่ออกมากระทบกับ ประสาทสัมผัสทางตา และ ความคิด ซึ่งต้นเสียงดังกล่าวมาจากเสียงลมหายใจ

- ขั้นตอนการแสดงผล (Render) ใช้วิธีการเน้นที่การเคลื่อนไหวของภาพตอบสนองไม่ซ้ำกัน บางช่วงก่อให้เกิดสมมติ บางช่วงเร่งเร็ว บางช่วงกดดัน โครงสร้างของส่วนต่างๆ บนใบหน้า จะปรากฏให้เกิด ปฏิกริยาแตกต่างจาก ต้นแบบ

3.1.3 Element Merge and Separate live 03 (Projection Mapping and Installation)

- นำโครงสร้าง(Sketch)มาสร้างประติมากรรม (Sculpture) ซึ่งทำจากกระดาษ โดยเป็นต้นแบบ (Prototype)

- การติดตั้ง (Installation) นำประติมากรรม (Sculpture) มาจัดวางในพื้นที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สร้างสรรค์ Visual โดยใช้โปรแกรม Adobe After Effect, Adobe Photoshop, Adobe Illustrator, Adobe After Effect, Maya, Maya plugin Renderman, Trapcode Plug in, Sony vegas, Nuendo 3 โดยรายละเอียดได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว

- นำไฟล์งานที่ได้สร้างสรรค์เรียบร้อยแล้วเข้าสู่การทดลอง Projection mapping โดยใช้โปรแกรม Mad Mapper

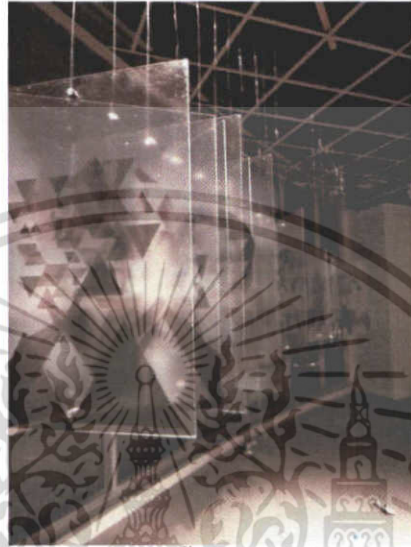

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์

4.1 Element Merge and Separate live 01

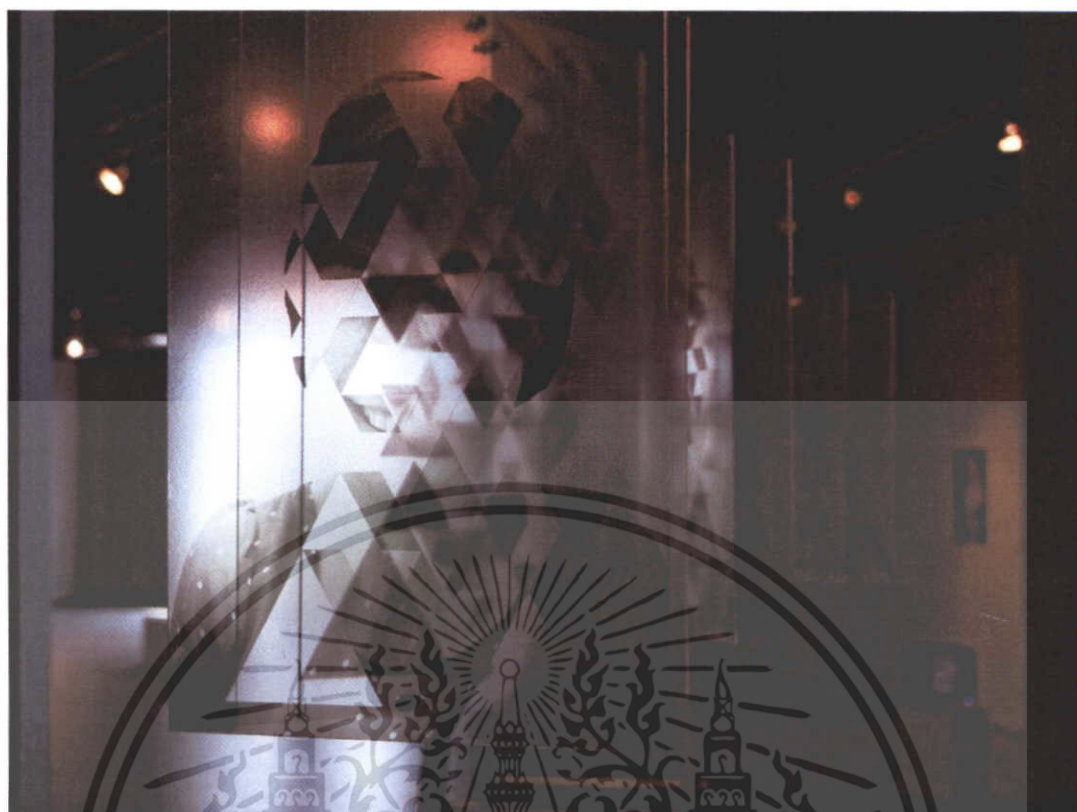

รูปที่ 4.1 ภาพวันติดตั้งผลงานที่หอศิลป์ G23

รูปที่ 4.2 ผลที่เกิดจากการทำปฏิกริยากับ สภาพแวดล้อม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 4.3 ภาพผลงานกับ สภาพแวดล้อมทั่วไปของงาน

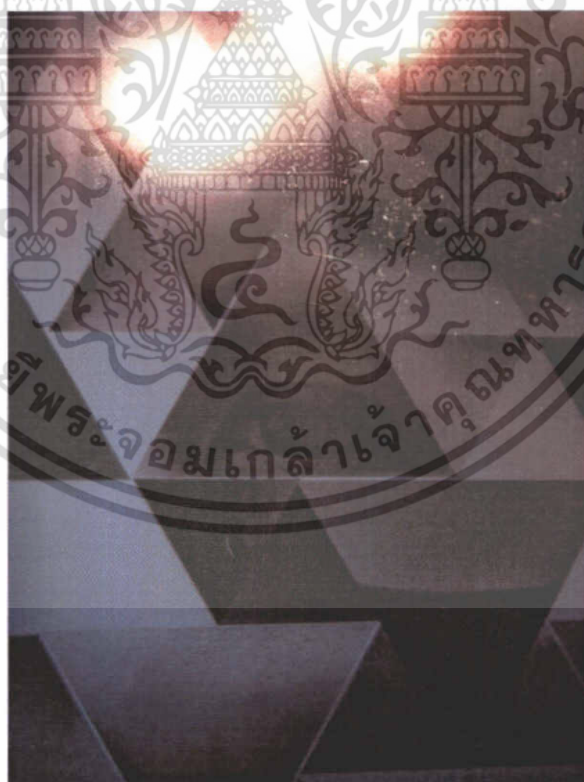
ขนาดของงาน 01 ข้าพเจ้าได้ทำขนาด A3 ซึ่งเรียงกันทั้งหมด 23 ซึ่งสาเหตุที่ข้าพเจ้าทำงาน size นี้เป็นเพราะว่า

- เคลื่อนย้ายได้สะดวก
- ขนาดเหมาะสมสำหรับสถานที่ติดตั้ง(ติดตั้งได้ทุกที่)
- ทำให้ผู้ชมงานสามารถหยิบจับและเล่นกับงานในรูปแบบสื่อปฏิสัมพันธ์ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 4.4 ภาพการติดตั้งผลงาน ที่หอศิลป์ G23 (มศว.)

รูปที่ 4.5 ชิ้นงานกับการทำพิธีกรรมกับ สภาพแวดล้อม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรยากาศโดยรอบของงานข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้สร้างม่านกรองแสงขึ้นมาเพื่อกรองแสงและควบคุมแสงในห้องจัดแสดงงาน ซึ่งข้าพเจ้าได้ใช้ไฟในการสร้างบรรยากาศสภาพโดยรอบของงาน ทำให้งานเกิดมิติที่ชัดเจนขึ้น รวมไปถึงการทำให้งานดูชัดเจนสะอาดตา

4.1.1 การวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์

ในงานแต่ละชิ้นประกอบด้วยทัศนธาตุต่าง ๆ ที่ประสานกันเพื่อแสดงจุดประสงค์ของตัวงานในการสร้างภาพซ้อนกัน ข้าพเจ้าได้ใช้ม่านกันแสงเพื่อควบคุมปริมาณแสงในบริเวณจัดแสง ข้าพเจ้าได้ใช้แสงไฟฟ้าในการช่วยคัดงาน ให้เกิดมิติลึก ชัดเจนและให้แถวของภาพ ดูชัดเจน

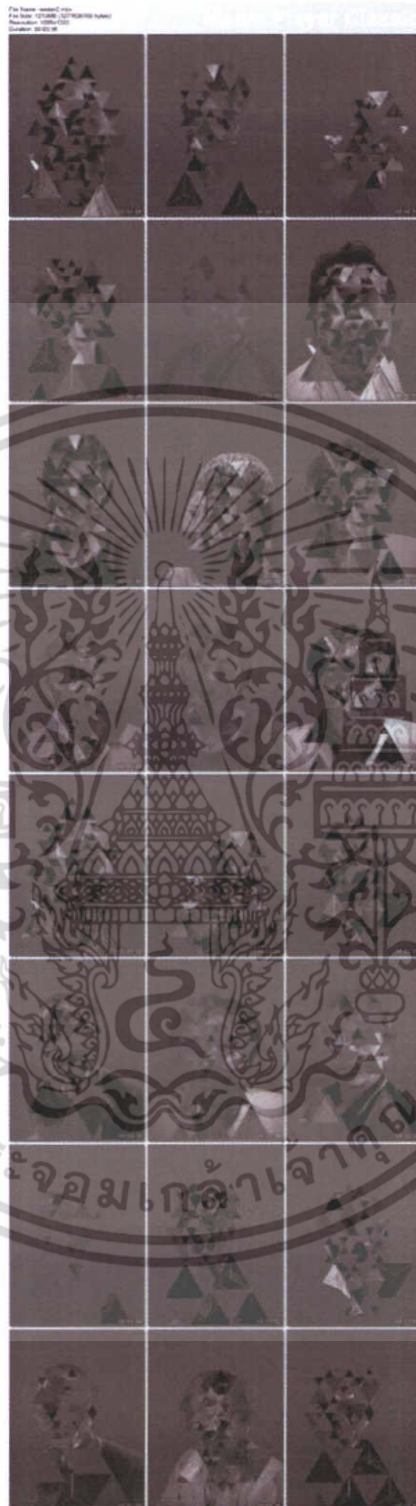
4.1.2 ขนาดภาพ

คือขนาดของภาพเป็นผลมาจาก ภาพ A3 เป็นผลมาจาก เท่ากับขนาดหน้าของมนุษย์ ทั้ง 23 แผ่นจึงมีขนาดเท่า ๆ กันแสดงภาพ portrait ของบุคคลที่มีหน้าตาลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ แตกต่างกันไปในกลุ่มนี้ เป็นภาพที่เห็นแต่ใบหน้าไม่ได้แสดงอารมณ์แต่ยังเป็นมนุษย์อยู่

4.1.3 สี

เป็นภาพสีขาวดำเกือบทุกชิ้นงาน มีพื้นที่ว่างเล็กๆอยู่ตลอดเวลาโดยพื้นที่ว่างเล็กๆมีลักษณะเป็นสามเหลี่ยมด้านเท่า มีมุม มีเส้นรอบมุม และองศา ทุกด้านเท่ากัน โดยจากการคำนวณด้วยการใช้หลักทฤษฎี ของ Golden Ratio ซึ่งเท่ากับเลข 3.618 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่ เกิดขึ้นทางธรรมชาติทำให้องค์ประกอบต่างๆ สวยงามยกตัวอย่างเช่น ความงามที่เกิดขึ้นจาก เมล็ดดอกทานตะวัน เปลือกหอยโข่ง ฯลฯ ความงามโดยผ่านการกลั่นกรองในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งสามารถสัมผัส หรือติดต่อรับรู้ได้ แสดงให้เห็นภาพบางส่วนเป็น 2 มิติ หลังจากนั้นนำแต่ละภาพ ทั้ง 23 มาประกอบกัน เรียงกันเป็นระยะ ทำให้รูปภาพมีส่วนกินเนื้อที่ในอากาศ ทำให้เกิดเป็น 3 มิติ ในส่วนนี้ข้าพเจ้าสะท้อนทำให้เห็นความก้าวหน้าที่มนุษย์ พัฒนา การเกิด การแยก และ การหลอมรวมเข้าด้วยกัน แต่ละแผ่นภาพจะมีลักษณะใส จึงทำให้สามารถมองทะลุผ่านไปได้อย่างเรื่อยๆ บรรจบกันเป็นสันขอบ เพื่อให้ผู้ดูได้วิเคราะห์ถึง ความมีมิติ อัดแน่นเรียงตัว และการแยกออกจากกัน คล้ายกับการหาความสมดุล ของการรวมตัวและการแยกออก

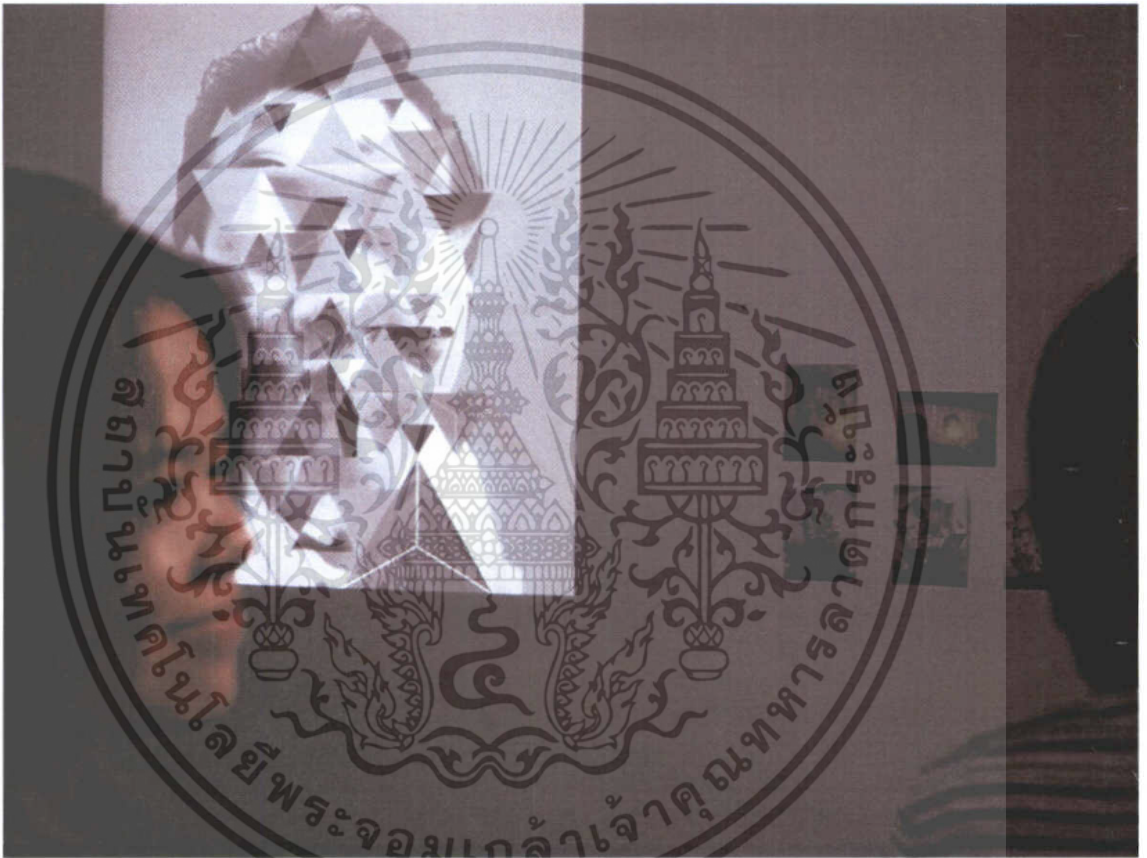
4.2 Element Merge and Separate live 02

รูปที่ 4.6 แสดงการเคลื่อนไหวของงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพเคลื่อนไหวของงาน 02 เกิดจากการนำภาพที่เกิดจากกระบวนการ 01 มาสร้างสรรค์ด้วย เสียง การเคลื่อนไหวที่มีจังหวะซ้ำ เร็ว โดย Visual ที่ข้าพเจ้าสร้างแสดงถึงการเกิดดับของ ชีวงาน การสลาย และการหลอมรวมเป็นกลุ่ม ซึ่งผลที่ข้าพเจ้าคาดหวังเพื่อต้องการให้ผู้ดูงาน รู้สึกถึงช่วงจังหวะของ การมีสมาธิ การเร่งเร้า และความกดดันที่มีอยู่ในตัวงาน รวมถึงเสียงก็เช่นกัน ซึ่งเสียงดังกล่าวข้าพเจ้าได้แปลงมาจากเสียงของลมหายใจของมนุษย์ การกรีดร้อง และ เครื่องจักรอุตสาหกรรม แสดงถึงความลำบากการต่อสู้ในการใช้ชีวิต เนื่องจากข้าพเจ้าต้องการ สร้างสภาวะ ความกดดัน และการเร่งเร้า ด้วยภาพและเสียง

รูปที่ 4.7 บรรยากาศของผู้ชมงาน ณ.หอศิลป์ G23

ความสำคัญของเนื้อหาแนวคิด วิชยานิพนธ์โครงการนี้ ของข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องการก่อเกิดและการสลาย โดยการนำเอาทัศนธาตุของทัศนศิลป์มาใช้ ซึ่งในความทรงจำของข้าพเจ้า สิ่งแรกที่อุบัติในโลกนี้มาแต่ก่อนคือ primary form ได้แก่ สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม ผนวกกับการเวลา การทวีจำนวนที่สะสมทบถม ทำให้ primary form ตามธรรมชาติเหล่านั้นปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพเป็น มนุษย์ สัตว์ และบรรดาสรรพสิ่ง อำนวยให้ข้าพเจ้านำมาสร้างสรรค์ ภาพสะท้อนของการกำเนิดชีวิตของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มนุษย์และสัตว์ ก่อนที่จะมาเป็นรูปร่างคน ได้อย่างมีรูปลักษณะจนมาถึงปัจจุบันนี้ สิ่งที่เป็นต้นกำเนิด โครงสร้างมนุษย์ ชีวิต รวมไปถึงสภาพมนุษย์ที่มีร่างกายแปลกพิศดาร องค์ประกอบของร่างเหล่านั้น ล้วนมาจาก Primary form ทั้งสิ้น โดยแนวคิดในการสร้างสรรค์ ข้าพเจ้าตั้งคำถามว่า ถ้า มนุษย์ ไม่มีตา ไม่มีปาก หรือเกิดความผิดพลาดทางอวัยวะ สิ่งนั้นยังเรียกว่า เป็นมนุษย์หรือไม่ และการสร้างสรรค์สิ่งที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ โดยรูปทรง primary form ที่ผิด แผลงแตกต่าง ถือว่าความผิดพลาดทางอวัยวะเป็นสุนทรียใช้หรือไม่ รวมไปถึงการจับแยก องค์ประกอบแต่ละส่วนของเค้าโครงใบหน้า อวัยวะ ของมนุษย์ออกจากกัน ความงามยังคงอยู่ไหม

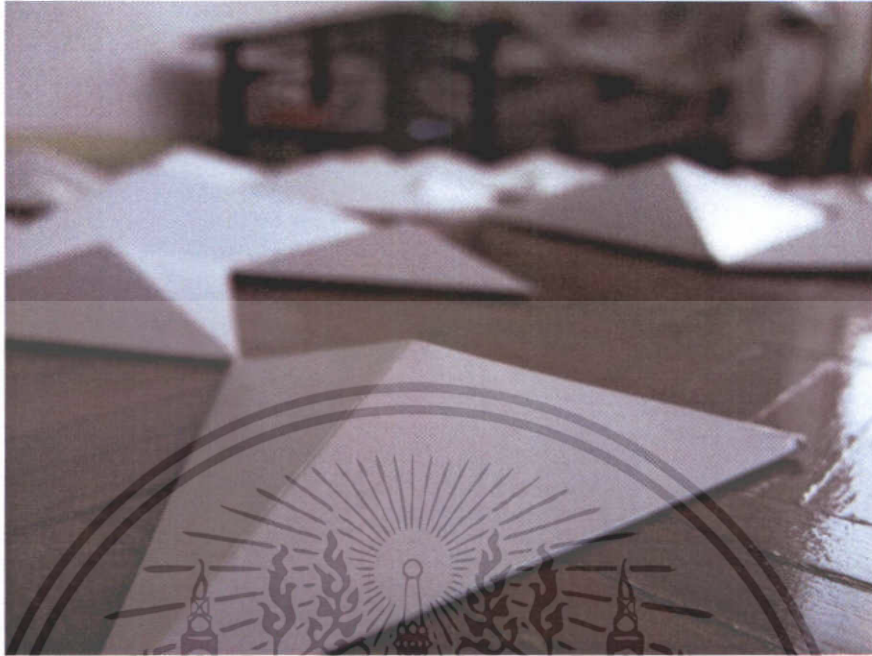
4.2.1 วิเคราะห์เสียง

เสียงแสดงความเป็นปัจจุบัน ข้าพเจ้าได้ใช้เสียงแบบอย่าง นามธรรม สะท้อนสภาพที่ แท้จริงของปัจจุบันช่วงขณะหนึ่ง เวลาหนึ่ง เป็นเสียงที่แสดงความวุ่นวายของลมหายใจ และ เสียงสังเคราะห์ทางอุตสาหกรรม ซึ่งเสียงทั้งหมด ข้าพเจ้าได้สร้างมาจาก ความกดดัน ในสถานะการ เป็นอยู่ของ ชีวิตมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็น การเกิด แก่ เจ็บ ตาย และความกดดันการทำงาน รวมไปถึงการ ต่อสู้ ทางสังคมโดยอาศัยเสียงเหล่านี้เป็นตัวเชื่อม ระหว่างภาพกับผู้ชมงาน ให้มีความรู้สึกถึง สมบัติ การเร่งเร้า ความกดดัน เสียงทั้งหมดผ่านการสังเคราะห์ ทำให้เกิด ช่วงจังหวะ เสียงต่ำ ทุ่ม แลวม สูง ซึ่งแต่ละช่วงความถี่ ทำให้เกิดสภาวะ ดังที่กล่าวไว้ ข้างต้น

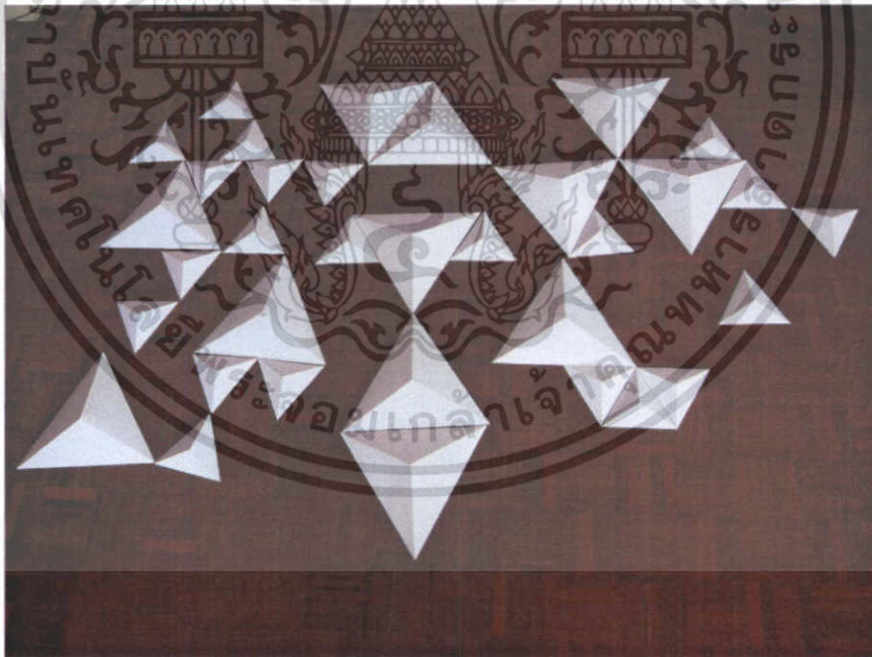
4.2.2 การลำดับภาพ

การเลือกภาพที่เอามาเรียงนั้นเป็นการสื่อความหมาย ถึงการแยกจาก และการ หลวมรวม ของทัศนธาตุ แสดงออกถึงภายในจิตใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่อง ความกดดัน แรงกระตุ้น และแรง กระทบกระแทก ที่ต่อสู้ข้างใน ข้าพเจ้าได้นำอารมณ์เหล่านั้นมาปรับความสมดุล ให้เข้ากับ ช่วง จังหวะ ท่วงทำนองของ เสียง จึงทำให้ภาพดังกล่าว เกิดเป็นลักษณะ ของการ เกิด การดับ การแตก การสลาย และ การหลวมรวมเข้าด้วยกัน ทำให้ลำดับภาพ มีจังหวะช่วงความเร็ว และช้า ที่แตกต่างกันออกไป

4.3 Element Merge and Separate live 03

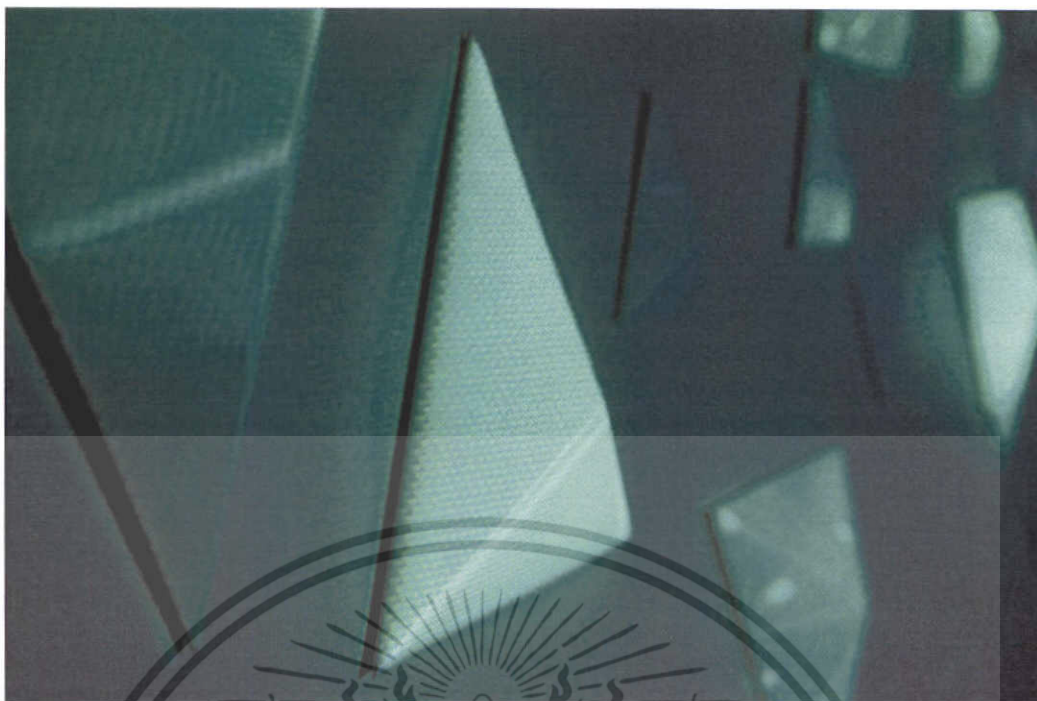

รูปที่ 4.8 ภาพประติมากรรมกระดาษขนาดเล็ก

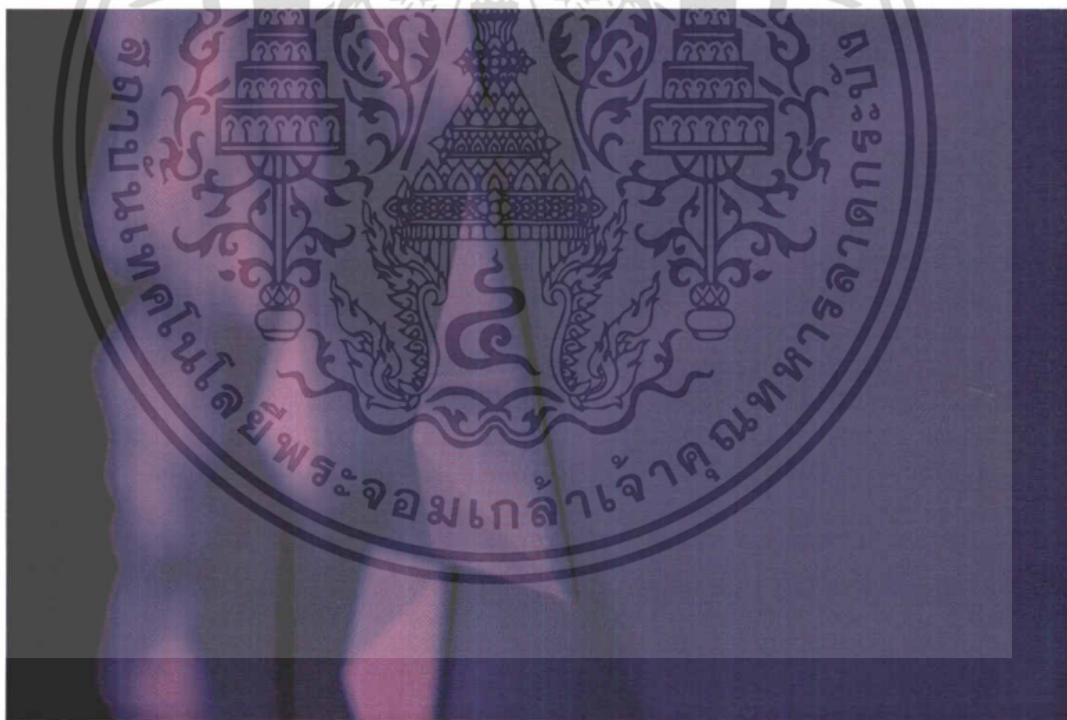

รูปที่ 4.9 การจัดวางประติมากรรมกระดาษขนาดเล็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 4.10 การทำปฏิกิริยา กับแสง Visual Mapping

รูปที่ 4.11 การทำปฏิกิริยา กับแสง Visual Mapping

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานชิ้นนี้เปรียบเสมือนเศษเสี้ยวของกระจกที่แตกออกประหนึ่งมุมมองชิ้นส่วนต่างๆ ของมนุษย์ที่นำมาแยกกระจายออกจากกัน เวลาคนเราส่องกระจกที่แตกออกเป็นเสี่ยง เราคิดว่าสิ่งนั้นมันยังคงสวยงามอยู่ไหมหรือ คิดว่ามันเป็นแค่สิ่งที่เสียหายไปแล้ว มันยังมี Aesthetics อยู่หรือไม่ ซึ่ง Aesthetics ที่ข้าพเจ้าเห็นคือ มุมมองของรูปร่างหน้าตา มนุษย์ ที่ถูกแยกส่วนประหนึ่งส่องกระจกที่แตกร้าว ซึ่งข้าพเจ้าได้นำมิติของชิ้นส่วนต่างๆ มากมายเหล่านี้ มาขยายโดยการทำ Projection Mapping แสดงถึงการแตก การกำเนิด และการดับสูญ ซึ่งข้าพเจ้าได้นำโครงหน้า ตามสัดส่วนมนุษย์ มาขยายงานดังกล่าว

4.3.1 ลำดับของการเกิดของภาพ

ข้าพเจ้าได้ใช้รูปแบบของการ สุ่มกระจายออก เกิด และ ดับ ซึ่งเปรียบเสมือนแสงแดดที่ส่องกระทบกระจก แสงแดด ส่องกระทบพื้นผิวน้ำ คล้ายการที่เราชะโงกหน้าดูผิวน้ำเวลา น้ำกระเพื่อมจะเกิด Effect ดังกล่าว ซึ่งข้าพเจ้าได้นำมาใช้กับตัวงานของข้าพเจ้าในชิ้นนี้

4.3.2 การจัดวางองค์ประกอบของ Sculpture

ข้าพเจ้าต้องการ ให้งานทั้งหมดดูออกมาเป็นรูปแบบ การกระจายตัวออกไปการจัดวางของข้าพเจ้าจึงใช้รูปแบบของ Chaos - Random ซึ่งทำงานงานมี Movement การกระจายตัวที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

บทที่ 5

บทสรุป

วิทยานิพนธ์โครงการนี้ ของข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องการก่อเกิดและการสลาย โดยการนำเอาทัศนธาตุของทัศนศิลป์มาใช้ ซึ่งในความทรงจำของข้าพเจ้า สิ่งแรกที่อุบัติในโลกนี้มาแต่ก่อนคือ primary form ได้แก่ สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม ผนวกกับการเวลา การทิวจำนวนที่สะสมทับถม ทำให้ primary form ตามธรรมชาติเหล่านั้นปรุ่เปลี่ยนแปลงสภาพเป็น มนุษย์ สัตว์ และบรรดาสรรพสิ่ง อำนวนยให้ข้าพเจ้านำมาสร้างสรรค์ ภาพสะท้อนของการกำเนิดชีวิตของมนุษย์และสัตว์ ก่อนที่จะมาเป็นรูปร่างคน ได้อย่างมีรูปลักษณะจนมาถึงปัจจุบันนี้ สิ่งที่เป็นต้น กำเนิด โครงสร้างมนุษย์ ชีวิต รวมไปถึงสภาพมนุษย์ที่มีร่างกายแปลกพิศดาร องค์ประกอบของร่างเหล่านั้นล้วนมาจาก Primary form ทั้งสิ้น โดยแนวคิดในการสร้างสรรค์ข้าพเจ้าตั้งคำถามว่า ถ้า มนุษย์ ไม่มีตา ไม่มีปาก หรือเกิดความผิดพลาดทางอวัยวะ สิ่งนั้นยังเรียกว่าเป็นมนุษย์หรือไม่และการสร้างสรรค์สิ่งที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ โดยรูปทรง primary form ที่ผิดแผกแตกต่าง ถือว่าความผิดพลาดทางอวัยวะเป็นสุนทรีย ไซหรือไม่รวมไปถึงการจับแยกองค์ประกอบแต่ละส่วนของเค้าโครงใบหน้า อวัยวะ ของมนุษย์ออกจากกัน ความงามยังคงอยู่ไหม ซึ่งในโครงการนี้ข้าพเจ้า เสนองานทั้งหมด ขึ้น ประกอบไปด้วย

- Element merge and Separate live 01 (Installation Art)
- Element merge and Separate live 02 (New media video art)
- Element merge and Separate live 03 (Mix media Projection mapping)

บรรณานุกรม

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี www.wikipedia.com (search human).

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี www.wikipedia.com (Search Jacques Derrida).

Art Now 2 , The new directory to 81 international contemporary artists , Edit by Uta Grosenick ,สำนักพิมพ์ TASCHEN , ISBN 978-3-8365-0324-2.

Art Now 3 , The new directory to 81 international contemporary artists , Edit by Hans Werner Holzwarth,สำนักพิมพ์ TASCHEN , ISBN 978-3836505116.

Art of the Electronic Age , Frank Popper , สำนักพิมพ์ Thames & Hudson (June 1997) , ISBN 978-0500279182.

Conceptual Art , ดาเนียล มาร์โซนา , สำนักพิมพ์ TASCHEN , ISBN 978-974-16-0508-8

Pop Art , เคลาส์ ฮอนเนฟ , สำนักพิมพ์ TASCHEN , ISBN 978-974-16-0551-4

The Art of Electronics , Paul Horowitz ,Winfield hill , สำนักพิมพ์ Cambridge University Press; 2 edition (July 28, 1989) , ISBN-13: 978-0521370950.

<http://www.artgazine.com/shoutouts/viewtopic.php?t=2034> , (บทความเกี่ยวกับ Jacques Derrida (1930-2004) Professor of Philosophy)

[www. ARTgazine Articles](http://www.artgazine.com)

www.motionographer.com , Human

www.vimeo.com , Art and Compose

www.youtube.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

CURRICULUM VITAE

Artist Name: Yuthachai Tangwongcharoen (Nada)

Email: redkolinsky@gmail.com

Website:

<http://cargocollective.com/redkolinsky>

<http://redkolinsky.tumblr.com/>

<http://redkolinsky.blogspot.com/>

Educations:

- Bachelor of Animation Design. Information Communication Technology For Design, Major Animation Design, Silpakorn University (SU) ,THAILAND
- Master of fine Art (MFA), New Media & Mix Media, Master Degree at School of Visual Art, King Mongkut's Institute of Technology Ladklabang (KMITL) THAILAND
- 2010 Collective Scholarship Master of Graphic design Istituto Superiore di Design, Napoli ITALY

Work Experiences.

2007: Creative Designer ,Business Partner / Kolinsky Graphic House, Bangkok, Thailand

2007: Workshop adviser Motion graphic at Silpakorn University, Bangkok, Thailand

2007: Motion Graphic Designer/DOS Motion graphic House, Bangkok, Thailand

2008: Creative Motion graphic / wave fm.88.0 (24 radio English Station), Bangkok, Thailand

2009: Freelance Creative Motion graphic Designer/ Gorilla production house (Journey Thailand), Bangkok, Thailand

2010: Freelance Art Director / Thaistar media & Kolinsky Graphic house

2011: Mix Media / New Media Artist , Modular Aesthetics

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Workshops.

2007: Collective, Professional Animation Workshop (Shading /Lighting / Rendering) By Renderman, Software Industry Promotion Agency and Bangkok ACM Siggraph, Bangkok, Thailand

Exhibitions.

Collective Exhibitions.

2007: Professional Animation Workshop (Shading / Lighting / Rendering), Industry Promotion Agency and Bangkok ACM Siggraph, Bangkok, Thailand

2009: I'm a Thai graphic designer at Siam Discovery, Practical in associate, Bangkok, Thailand

2010: Somewhere Thai (on publication), Practical in associate, Bangkok, Thailand

2010: Experimental Video art 7 Exhibition Thai-European Friendship 2010, Burapa University, Silpakorn University, Chiangmai University, KMITL, College of Fine Arts, Bangkok University, Thailand

2011: Wall illusion Projection, Salt+ Restaurant (Ari), Bangkok, Thailand

2011: Experimental Video art 8 Exhibition Thai-European Friendship 2011, Burapa University, Silpakorn University, Chiangmai University, KMITL, College of Fine Arts, Bangkok University, Thailand

2012: 6bits (KMITL Master degree thesis), G23 (srinakharinwirot university)gallery, Bangkok, Thailand

Group Exhibitions.

2011: Modular Aesthetics 1st Exhibition New media installation art, SOL Space of Liberty, Bangkok, Thailand, 22 January - 5 February

2011: Collective, Modular Aesthetics Eurasian Art Exhibition Grand opening, City

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Art Center, Bangkok, Thailand, 5 February – 12 February

2011: Modular Aesthetics Process Art “Can't Conjecture”

Exhibition grand opening, BKK ARTHOUSE Gallery, *BANGKOK ART AND*

CULTURE CENTRE (BACC) 3rd Floor, 15 - 30 October 2011

2012: Playground of Imagination 48 Hour, Centerpoint Studio, Supported by

Unesco, Bangkok, Thailand

Publications and Media

2011: Modular Aesthetic Interview, BK Magazine, Issue 14 January, Bangkok, Thailand

2011: Modular Aesthetic Interview, BK Magazine website (Art Forum)

2011: Interview Modular Aesthetics Exhibition “1st Art Exhibition”, Awaken life ,MangoTv, TV broadcast, Bangkok, Thailand

2011: Interview Modular Aesthetics Exhibition “Can't Conjecture”, Art connection Program, Asian Tv, Broadcast in October 2011, Brunei Darussalam, Cambodia, Indonesia, Rupiah, Malaysia, Myanmar, Philippines, Singapore , Thailand, Vietnam

Artist's Talk.

2011: Modular Aesthetics “Can't conjecture” Process Art ,The Jim Thompson Art Center, Bangkok, Thailand